

PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE

Nowenna przed uroczystością
Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata

Materiały duszpasterskie

Opracowanie

Ks. Marek Chmielewski

Konsultacja teologiczna

ks. dr hab. Wojciech Medwid

Uniwersytet Papieski Jana Pawła II, Kraków

Copyright: Ogólnopolskie Dzieło Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla

Adam Kędzierski

Imprimatur

Kuria Metropolitalna w Przemyślu

Nr 1641/0620/2020

Przemyśl, 22 września 2020

Ks. Bartosz Rajnowski

† Stanisław Jamrozek, Wikariusz Generalny

ISBN 978-83-????-??-?

Ustroń 2020

SŁOWO OD WYDAWCY

Z całego serca dziękujemy ks. prof. dr. hab. Markowi Chmielewskiemu za opracowanie Nowenny przed Uroczystością Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, przygotowującej wiernych do tej Uroczystości. Jest to pierwszy tego rodzaju i zarazem nowatorski materiał do wykorzystania duszpasterskiego w ramach Eucharystii, aby jak najwięcej kapłanów i wiernych włączyło się w dzieło Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla w Kościele, Narodzie i Państwie Polskim, w realizację postanowień Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana, jaki miał miejsce 19 listopada 2016 roku w Bazylice Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach.

Współwydawcą Nowenny jest Ogólnopolskie Dzieło Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla (dalej: *Dzieło Intronizacji*), które powstało jako wynik wcześniejszych działań zrzeszeń intronizacyjnych, reprezentowanych przez swoich przedstawicieli w tzw. Zespole Przedstawicieli Zrzeszeń Intronizacyjnych, współpracujących z Zespołem Konferencji Episkopatu Polski do spraw Ruchów Intronizacyjnych, kierowanym przez bp. Andrzeja Czaję. *Dzieło Intronizacji* posiada swój Zarząd i Radę, które owocnie współpracują z Delegatem Konferencji Episkopatu Polski Ruchów, Grup, Wspólnot i Stowarzyszeń Intronizacji Jezusa Chrystusa bp. Stanisławem Jamrozkiem.

Dzieło Intronizacji ma na celu przede wszystkim wspólne działania, podejmowane w duchu ewangelicznej jedności, na rzecz pogłębiania kultu Chrystusa Króla i szerzenia idei Jego królowania w Polsce, z zachowaniem tożsamości, specyfiki i odrębności organizacyjnej poszczególnych zrzeszeń intronizacyjnych wchodzących w skład Dzieła.

Dzieło Intronizacji, jako inicjatywa przede wszystkim o charakterze religijnym, ma ściśle powiązania z życiem narodowym i społecznym w szerokim znaczeniu. *Dzieło Intronizacji* jest zatem przejawem zaangażowanego apostołstwa ludzi świeckich we współpracy i pod przewodnictwem Pasterzy Kościoła katolickiego w Polsce.

Działalność *Dzieła Intronizacji*, która czerpie inspirację z prywatnych objawień Służebnicy Bożej Rozalii Celakówny, jest zgodna z Ewangelią i nauką Kościoła katolickiego, Jubileuszowym Aktem Przyjęcia Jezusa Chrystusa Króla i Pana oraz Komentarzem do tego Aktu.

Więcej informacji na temat *Dzieła Intronizacji* oraz Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla w Polsce można znaleźć na stronach internetowych: dzielointronizacji.pl – prowadzonej przez Ogólnopolskie Dzieło Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla; www.krolujnamchryste.pl – prowadzonej przez Ruch Obrony Rzeczypospolitej „Samorządna Polska”; www.intronizacja.pl – prowadzonej przez Fundację Serca Jezusa i Stowarzyszenie „Róża”.

Zachęcamy duszpasterzy i wiernych, aby włączyli się aktywnie w proces odnowy moralnej naszego Narodu, zgodnie z Jubileuszowym Aktem Intronizacyjnym i uczynili ten proces najważniejszym programem naprawczym Kościoła i Państwa Polskiego.

Przed nami kolejne, jakże ważne, wydarzenie Intronizacyjne – Ogólnopolski Kongres Jezusa Chrystusa Króla na temat: „W naszych diecezjach i parafiach – Króluj nam, Chryste!”, który zaplanowany jest w 021 roku w Warszawie, w dwudziestopięciolecie ruchu intronizacyjnego w Polsce. Wszystkich Czciocieli Jezusa Chrystusa Króla w Polsce serdecznie na ten Kongres już dziś zapraszamy. Jego szczegółowy program podany zostanie na wymienionych wyżej stronach internetowych.

W imieniu *Dzieła Intronizacji* – prof. dr hab. Andrzej Flaga
Adam Kędziński

PRZEDMOWA

Myli się ten, kto sądziłby, że Jubileuszowy Akt przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana, uroczyste proklamowany w sanktuarium Bożego Miłosierdzia na zakończenie Jubileuszu 1050-lecia chrztu Polski i Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia w dniu 19 listopada 2016 roku, jest zwieńczeniem i zakończeniem dzieła intronizacji Chrystusa Króla w Polsce. Przeciwnie, to załedwie początek drogi – kto wie – może bardzo długiej i trudnej, którą podejmować będą kolejne pokolenia Polaków w trosce o szerzenie królestwa Bożego na naszej ziemi.

Ten akt, w kontekście obydwu Jubileuszy, jest swoistym odnowieniem przymierza polskiego narodu z Bogiem. Jednak gdy sięgniemy do Pisma Świętego, zwłaszcza Starego Testamentu, to widzimy, że każde przymierze, jakie Bóg zawierał z narodem wybranym, zawsze było początkiem nowej drogi, nowym etapem w jego dziejach. Ufamy, że podobnie jest w przypadku tego wielkiego naszego narodowego Aktu, w którym wyraziliśmy wolę całkowitego poddania się pod panowanie Chrystusa.

Tylko w takim sensie możemy mówić o intronizacji. Polega ona na tym, że pragniemy przyjąć z całą konsekwencją zasady wiary katolickiej, a więc uczynić swoje serce tronem dla Chrystusa, aby On w nim panował. To zaś wymaga długiej, wspartej łaską Bożą, pracy nad sobą – przede wszystkim nad sobą! Ufamy bowiem, że dzięki osobistej przemianie każdego z nas porządkować się będą wszystkie obszary życia społecznego i politycznego.

Cały duszpasterski wysiłek Kościoła świętego, który podejmuje on od ponad dwóch tysięcy lat, to właśnie ma na celu – aby Jezus Chrystus

stał się Panem każdego człowieka; aby każdy, zwłaszcza ochrzczony – jak pisał św. Paweł – mógł odpowiedzialnie i uczciwie z pomocą Ducha Świętego powiedzieć: „Panem jest Jezus” (por. 1 Kor 12, 3). Także Kościół w Polsce od tysiąclecia nie czyni zasadniczo nic innego, jak właśnie prowadzi ludzi do Jezusa i nieustannie wzywa do posłuszeństwa Ewangelii oraz nakazom Zbawiciela. Kościół w Polsce jest w tym posłuszny Maryi, Królowej Polski, która jak w Kanie Galilejskiej do sług, tak i teraz mówi do nas: „Zróbcie wszystko, cokolwiek mój Syn wam każe” (por. J 2, 5).

W naszych czasach, kiedy pod wpływem złożonych procesów sekularyzacyjnych słabnie wiara katolicka w sercach wielu Polaków, trzeba na nowo, z nowym zapałem i przy pomocy nowych środków podjąć wielkie dzieło ewangelizacji, do której wzywał nas św. Jan Paweł II. W centrum tego dzieła jest Chrystus. Trzeba więc na nowo postawić na Chrystusa, a raczej Jego samego postawić jak spizowy pomnik we własnym sercu, aby On w nim panował. Jubileuszowy Akt przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana jest zatem wytyczeniem zasadniczego kierunku pracy duszpasterskiej Kościoła w Polsce. Jeżeli bowiem zgodnie z duchem Ewangelii mówimy o „przyjściu królestwa Bożego” i budowaniu go w wymiarze doczesnego świata, to jest to priorytetowe zadanie Kościoła, który – jak przypomniał Sobór Watykański II, a za nim św. Jan Paweł II – jest w służbie królestwa Chrystusa. Dlatego nie jest to już jedynie sprawa środowisk intronizacyjnych, choć ten impuls wyszedł właśnie od nich, zafascynowanych prywatnymi objawieniami Służebnicy Bożej Rozalii Celakówny. Teraz, po Jubileuszowym Akcie – po tym uroczystym zobowiązaniu się biskupów polskich, duszpasterzy, najwyższych władz państwowych i dziesiątków tysięcy wiernych, jest to wielkie wyzwanie dla całego duszpasterstwa.

Pomocą w tym dziele jest niniejsza propozycja celebrowania w ramach codziennej liturgii Mszy świętej specjalnej nowenny, która ma przygotować wiernych do dorocznej uroczystości Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata. Została ona opracowana przez ks. prof. Marka Chmielewskiego, wykładowcę teologii duchowości na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana

Pawła II, na zlecenie Ogólnopolskiego Dzieła Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla. Organizacja ta, powołana przy Zespole Konferencji Episkopatu Polski do spraw Ruchów Intronizacyjnych, wspierając moją posługę jako Delegata KEP do spraw Ruchów, Grup, Wspólnot i Stowarzyszeń Intronizacji Jezusa Chrystusa, podejmuje wysiłki na rzecz promocji idei zawartych we wspomnianym Jubileuszowym Akcie i koordynuje zaangażowanie różnych środowisk ożywionych apostołatem intronizacyjnym.

Niniejsze opracowanie, choć jest bogatym w treści doktrynalne zbiorem materiałów, to jednak nie wyczerpuje rozległej tematyki uznania i przyjęcia Jezusa Chrystusa jako Króla i Pana. Ma raczej inspirować duszpasterzy do wielkodusznego włączenia się w ten dalekosiężny projekt moralnego i duchowego odrodzenia Polski, opartego na ewangelicznym imperatywie głoszenia wszystkim bez wyjątku, że „przybliżyło się królestwo Boże” (Łk 10, 9).

Serdecznie i usilnie zapraszam Czcigodnych Duszpasterzy, a więc proboszczów, wikariuszy, katechetów, liderów zrzeżeń i grup modlitewnych, które istnieją w parafii, a także wspólnoty życia konsekrowanego, do włączenia się w to dzieło „budowania” z pomocą łaski Bożej królestwa Bożego na polskiej ziemi.

Na koniec pragnę wyrazić wdzięczność ks. prof. Markowi Chmielewskiemu za ofiarny trud przygotowania materiałów nowennowych. Wielka wdzięczność należy się także panu Adamowi Kędzierskiemu z Ustronia, który w całości sfinansował wydanie i doręczenie niniejszego opracowania do każdej parafii i domów zakonnych. Wszystkich, którzy otrzymują je gratis, proszę, aby zechcieli je przyjąć i wykorzystać w pracy duszpasterskiej dla przybliżenia królestwa Bożego i chwały Jezusa Chrystusa Króla.

Przemysł, Święto Narodzenia NMP, 8 września 2020 r.

† Bp Stanisław JAMROZEK

Delegat KEP do spraw Ruchów, Grup, Wspólnot
i Stowarzyszeń Intronizacji Jezusa Chrystusa

WPROWADZENIE

W dniu 19 listopada 2016 roku, na zakończenie Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia i 1050. rocznicy Chrztu Polski, w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w krakowskich Łagiewnikach miała miejsce proklamacja Jubileuszowego Aktu przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana. Było to publiczne wyznanie wiary Polaków, której początkiem i źródłem jest sakrament chrztu, a zarazem zwrócenie się do Boga o szczególną łaskę miłosierdzia dla wszystkich, którzy żyją na naszej ziemi. Zapowiadając to wydarzenie, biskupi polscy w specjalnym liście pasterskim, który był czytany w kościołach w niedzielę 16 października 2016 roku, wskazali, że Akt ten ma być znaczącym krokiem w procesie przywracania Jezusowi należnego Mu miejsca w życiu osobistym, zawodowym i społecznym. Z tej racji mówiąc o intronizacji, mamy na myśli nie wynoszenie Chrystusa na tron, wręczanie regaliów i przyznawanie Mu władzy królewskiej w sensie politycznym – co przynajmniej pośrednio zawiera się w podnoszonym niekiedy określeniu: „Chrystus, Król Polski” – ale uznanie Jego królewskiej godności i władzy w całym naszym życiu i działaniu. Chodzi więc o postawę głęboko wewnętrzną, duchową, która promieniuje na wszystkie sfery życia indywidualnego i ma wpływ na innych ludzi, a także owocuje w życiu społecznym.

W Komentarzu do Jubileuszowego Aktu (zob. Dodatek II), przygotowanym przez Zespół do spraw Ruchów Intronizacyjnych, który powołała Konferencja Episkopatu Polski, słusznie zauważono, że nie jest on zwieńczeniem, lecz zaledwie początkiem dzieła powszechnego uznania królowania Chrystusa Pana w Polsce, które zwykło się nazywać intro-

nizacją. Mówimy zatem nie o Chrystusie „Królu Polski”, lecz o królowaniu Jezusa Chrystusa w Polsce – a to jest zasadnicza różnica!

Aby dokonało się to, czego życzył sobie Pan Jezus między innymi w bjawieniach danych Służebnicy Bożej Rozalii Celak († 1944), potrzeba wytrwałej, trwającej wiele lat, pokornej pracy duszpasterskiej. Jej zasadniczym celem jest – z jednej strony – oddanie czci Chrystusowi Królowi, a z drugiej – wychowywanie wszystkich członków Kościoła świętego, a więc kapłanów, osób konsekrowanych i wiernych świeckich, do konsekwentnego i odpowiedzialnego życia wiarą katolicką – do potraktowania wiary na serio tak, aby przenikała ona wszystkie wymiary naszego życia.

Najbardziej odpowiednim dla tego rodzaju formacji duchowej środowiskiem jest liturgia eucharystyczna. Sobór Watykański II w konstytucji o świętej liturgii *Sacrosanctum Concilium* (nr 10 i 14) podkreślił bowiem, że jest ona źródłem i szczytem życia chrześcijańskiego. Natomiast starożytny teolog św. Prosper z Akwitanii († 465) ukuł regułę: *lex orandi, lex credendi*, która oznacza, że jak się modlisz, tak wierzysz. *Katechizm Kościoła katolickiego* tę regułę wprost odnosi do liturgii, stwierdzając, że „Kościół wierzy tak, jak się modli” (nr 1124). Innymi słowy, wiara jest u podstaw sprawowania liturgii, a zarazem przez liturgię się umacnia. Liturgia jest także najlepszą katechezą, dzięki której wierny nie tylko poznaje treść wiary, ale uczy się ją wyznawać i stosować w życiu.

Pracę duszpasterską nad wprowadzaniem w życie codzienne katolików w Polsce prawdy o Chrystusie Królu i Jego królestwie, należy więc oprzeć w pierwszym rzędzie na liturgii. Skłania do tego wieńcząca rok liturgiczny uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, ustanowiona przez papieża Piusa XI encykliką *Quas primas* (z 11 XII 1925). Nawiązując do dawnej tradycji liturgicznej, najważniejsze treści można zawrzeć w obchodach nowenny przed tą uroczystością. Proponowana zatem nowenna koncentruje się wokół sprawowanej codziennie Mszy

świętej, dlatego nie wymaga nadzwyczajnych dodatkowych celebracji czy działań duszpasterskich.

Tematem przewodnim proponowanej nowenny jest misterium Bożego królowania oraz Osoba Chrystusa Króla. Nie można bowiem zrozumieć tajemnicy Chrystusa Króla w oderwaniu od tajemnicy królestwa Bożego, którego On jest zwiastunem i ucieleśnieniem. Każdy dzień nowenny ma swój temat wiodący, którego zapowiedź znajduje się we wprowadzeniu do Mszy świętej. Natomiast rozwinięcie tematu dnia znalazło się w propozycji homilii (konferencji), która jest bardziej pomocą dla celebrynsa do przygotowania własnej refleksji, aniżeli gotowym tekstem do odczytania z ambony. Pomocny do tego może być również zamieszczony w dodatku oficjalny Komentarz do Jubileuszowego Aktu przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana (Dodatek II).

Przedłożona propozycja celebrowania nowenny przed uroczystością Chrystusa Króla Wszechświata uwzględnia ponadto czytania mszalne przewidziane na ostatnie dni roku liturgicznego. Powiązanie treści biblijnych z wiodącym tematem dnia nowenny zawiera się w komentarzu do czytań mszalnych. Ich zaś zastosowanie ma miejsce w propozycji kilku wezwań w ramach modlitwy powszechnej.

Dodatkowym uwydatnieniem rozważanych prawd o królestwie Bożym i Chrystusie Królu jest proponowana na koniec Mszy świętej (najlepiej po błogosławieństwie) specjalna modlitwa, zaczerpnięta z modlitewnika czcicieli Chrystusa Króla pt. *Króluj nam, Chryste!* (wyd. 3, Ustroń 2018). W nim duszpasterze znajdą także inne modlitwy i formy pobożności (np. droga krzyżowa, różaniec, rachunek sumienia) oraz wybór pieśni, którymi można ubogacić każdy dzień nowenny.

Zamiast tej modlitwy po Mszy świętej, przygotowanie do uroczystości Chrystusa Króla Wszechświata w ramach nowenny można poszerzyć o nabożeństwa z Dodatku I. Można je przeprowadzić, na przykład,

w ramach wystawienia Najświętszego Sakramentu przed lub po Mszy świętej. Wówczas proponowaną na koniec modlitwę należy opuścić.

Wskazana byłaby także odpowiednia dekoracja, w centrum której mogłyby znaleźć się figura lub obraz Chrystusa Króla. Jako element dekoracji można zastosować motto rozważań każdego dnia, które zostało zaczerpnięte z dokumentów papieskich. Warto też wykorzystać je na stronie internetowej parafii lub innych portalach społecznościowych (np. Twitter, Facebook, Instagram itp.) jako hasło dnia.

Mimo iż troską autora jest treściowa spójność poszczególnych dni wspomnianych obchodów, to duszpasterze mogą według własnego uznania dowolnie wykorzystać każdy z proponowanych elementów. Ważne jest jednak, aby uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, szczególnie w parafiach pod Jego tytułem, stała się okazją do przybliżania prawdy o królestwie Bożym i kształtowania odpowiednich postaw duchowych u wiernych, które wyrażać będą przyjęcie Jezusa Chrystusa za naszego Pana i Króla.

NOWENNA
PRZED UROCZYSTOŚCIĄ
JEZUSA CHRYSYTA
KRÓLA WSZECHŚWIATA

Dzień pierwszy

(piątek, 32. tydzień okresu zwykłego)

PRZYJĄĆ JEZUSA CHRYSZTUSA ZA PANA I KRÓLA

Motto:

Królestwo Boże nie jest koncepcją, doktryną, programem, które można dowolnie opracowywać, ale jest przede wszystkim osobą, która ma oblicze i imię Jezusa z Nazaretu, będącego obrazem Boga niewidzialnego (RMs 18).

Wprowadzenie do Mszy świętej

W ramach przygotowania do uroczystości Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata [obchodzonej w naszej parafii jako święto patronalne, potocznie zwane odpustem parafialnym], przez kolejnych dziewięć dni, podczas Mszy świętych, będziemy rozważać prawdę o królestwie Bożym, królewskiej godności Chrystusa Pana i Jego zbawczej misji. Opierając się głównie na Piśmie Świętym i nauczaniu Kościoła, zwłaszcza w wypowiedziach św. Jana Pawła II, będziemy stopniowo wyjaśniać, czym jest królestwo Boże, kim jest Jezus Chrystus Król, jaką rolę w Jego królestwie spełnia Kościół święty, który sprawuje Eucharystię, w jakim sensie miłość jest fundamentalnym prawem królestwa Bożego, w jaki sposób wpływa ono na sprawy doczesne, choć ma swą pełnię w wieczności, a na koniec będziemy mówić o królewskiej godności Matki Bożej.

Przez dziewięciodniowe przygotowanie pragniemy oddać cześć Jezusowi Chrystusowi Królowi i przybliżyć w naszej codzienności jego królowanie, realizując zarazem zobowiązania, jakie zostały wyrażone w Jubileuszowym Akcie przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana

dnia 19 XI 2016 roku w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w krakowskich Łagiewnikach.

Komentarz do czytań

I czytanie, rok I: Piękno i harmonia stworzeń, o których pisze autor Księgi Mądrości, pochodzi o Boga. On jako Stwórca, jest ich Panem i Królem. Królestwo Boże zatem to obecność Boga, udzielanie się Go stworzeniom. Stąd bierze się to ich zachwycające piękno i porządek we wszechświecie.

albo

I czytanie, rok II: Najdłużej żyjący z Apostołów św. Jan Ewangelista, zwracając się do jednej ze wspólnot kościelnych jako Oblubienicy Chrystusa Króla, z ubolewaniem stwierdza upadek obyczajów. Dlatego w trosce o królestwo Boże przypomina o konieczności zachowywania Bożych przykazań. Na tym bowiem polega miłość, która nie jest przelotnym uczuciem. Toteż szczęśliwi są ci, którzy żyją według Bożego prawa – jak będziemy śpiewać w psalmie responsoryjnym.

Ewangelia: W Ewangelii Pan Jezus otwarcie zapowiada, że kiedyś nadejdą w sposób nieoczekiwany czasy ostateczne. Należy więc być zawsze przygotowanym. To zaś przygotowanie polega na tym, aby – jak to zostało powiedziane w innym miejscu Ewangelii – troszczyć się przede wszystkim o królestwo Boże. Dla spraw królestwa warto zatem stracić życie, aby je w pełni odzyskać w wieczności.

Propozycja homilii (konferencji)

1. Do listy ważnych dat, mających znaczenie dla historii Polski, z pewnością należy dopisać dzień 19 XI 2016 roku. Wtedy bowiem w wigilię uroczystości Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w krakowskich Łagiewnikach biskupi polscy wraz z kilkuset kapłanami, w obecności najwyższych władz

państwowych z Prezydentem RP Andrzejem Dudą na czele oraz około 200 tysięcy wiernych z całego kraju, dokonali uroczystego Jubileuszowego Aktu przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana. Posługując się skrótem myślowym - choć nie całkiem słusznym - to wydarzenie nazywane jest aktem intronizacyjnym.

Zarówno jego data, jak i miejsce nie były przypadkowe. Akt ten bowiem dobrze wpisywał się w Jubileusz 1050-lecia Chrztu Polski i ustanowiony przez papieża Franciszka Nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia, który miał miejsce w okresie od 8 XII 1915 do 20 XI 2016 roku. Jak wyjaśnił biskup Andrzej Czaja w specjalnym komunikacie prasowym z 15 IX 2016 roku, Akt ten jest wyznaniem wiary Polaków, której początkiem i źródłem jest sakrament chrztu. Ponadto jest zwróceniem się do Boga o szczególną łaskę miłosierdzia dla wszystkich, co wyrażać miał nie tylko sam Rok Miłosierdzia, ale także to szczególne miejsce, jakim jest Sanktuarium Bożego Miłosierdzia.

2. Zanim powiemy o doniosłym znaczeniu tego wydarzenia dla Kościoła w Polsce, wypada krótko przedstawić jego genezę, a więc to, jak zrodziła się idea uroczystego, publicznego uznania Jezusa Chrystusa za naszego Króla i Pana.

Jej początki wiążą z osobą Służebnicy Bożej Rozalii Celak († 1944), krakowskiej pielęgniarki i apostołki kultu Najświętszego Serca Jezusa, obdarzonej łaską życia mistycznego. W opisie swoich przeżyć duchowych zawarła ona między innymi częste wezwania Zbawiciela do intronizacji Jego Boskiego Serca, aby mógł On królować w narodzie polskim. W jej *Wyznaniach z przeżyć wewnętrznych* czytamy między innymi takie Jego słowa: „Jest jednak ratunek dla Polski: jeżeli Mnie uzna za swego Króla i Pana w zupełności przez intronizację, nie tylko w poszczególnych częściach kraju, ale w całym Państwie z Rządem na czele”. Z tego wyprowadzono uproszczony wniosek, że Chrystus Pan żąda, aby nazywano Go Królem Polski. Jednak w pismach krakow-

skiej mistyczki trudno wskazać tekst, z którego wynikałoby to w sposób jednoznaczny.

Dość żywa w krakowskim środowisku pod koniec lat trzydziestych XX wieku idea intronizacji Serca Pana Jezusa i Jego samego jako Króla odżyła w związku z otwarciem procesu beatyfikacyjnego Rozalii Celak w 1996 roku. W sprawę tę bardzo zaangażował się ks. Tadeusz Kiersztyn († 2012), zakładając w 2003 roku Stowarzyszenie „Róża” Przyjaciół Rozalii Celakówny oraz Fundację Serca Jezusa, które mają swą siedzibę w Szczyglicach pod Krakowem. Celem tych organizacji było duchowe i inansowe wspieranie procesu beatyfikacyjnego Służebnicy Bożej, który zakończył się na szczęblu diecezjalnym w 2007 roku.

Wokół idei nazywanej wtedy powszechnie „intronizacją Chrystusa Króla Polski” zaczęły powstawać różne zrzeszenia katolików świeckich. Niektóre z nich są dość duże liczebnie i mają szerokie możliwości działania, o czym świadczą ich spektakularne inicjatywy. Wśród nich można wymienić wielotysięczne manifestacje uliczne królewskość Chrystusa w dużych ośrodkach miejskich, jak: Warszawa, Kraków, Wrocław, Gdańsk czy Lublin, zwane niekiedy Marszami dla Jezusa Króla Polski, akty uroczystej intronizacji na terenie całego kraju, czasem połączone z odsłonięciem pomników Chrystusa Króla, jak również liczne wydawnictwa i strony internetowe. Idea intronizacji Jezusa Chrystusa Króla spotkała się z szerokim odzewem także wśród Polonii w Ameryce, Kanadzie, Niemczech i Australii.

3. Dynamiczny rozwój wymienionych inicjatyw wzbudził zainteresowanie polskiego episkopatu. Biskupi początkowo bardzo krytycznie odnieśli się do szerzonych idei intronizacji Chrystusa Króla Polski, dostrzegając w niej nieścisłości teologiczne, stawianie wyżej prywatnych objawień Rozalii Celak nad treść Objawienia Bożego zawarte go w Piśmie Świętym, jak również realne niebezpieczeństwo upolitycznienia całej sprawy. Na ten temat Konferencja Episkopatu Polski

wydała nawet specjalny list do odczytania we wszystkich kościołach w Uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata w 2012 roku. Krytycznie odnosząc się do dość popularnej wtedy praktyki tzw. aktów intronizacyjnych połączonych ze stawianiem pomników Chrystusa Króla, biskupi podkreślili mocno, iż przekonanie, „że wystarczy obwołać Chrystusa Królem Polski, a wszystko się zmieni na lepsze, trzeba uznać za iluzoryczne, wręcz szkodliwe dla rozumienia i urzeczywistniania Chrystusowego zbawienia w świecie”. W związku z tym wyrazili stanowisko Kościoła, że „nie trzeba Chrystusa ogłaszać Królem, wprowadzać Go na tron”, lecz uznać i przyjąć Jego królowanie, poddać się Jego władzy, która oznacza moc obdarowywania nowym życiem, z perspektywą życia na wieki. Drogą do tego jest między innymi – zdaniem biskupów – „uznanie królowania Jezusa poprzez umiłowanie Jego Najświętszego Serca”.

Takie stanowisko pasterzy Kościoła w Polsce spotkało się z dużym niezadowoleniem ze strony środowisk intronizacyjnych. Właściwym kierunkiem działań okazało się jednak podjęcie dialogu. W związku z tym Konferencja Episkopatu Polski jesienią 2013 roku powołała Zespół do spraw Ruchów Intronizacyjnych, którym kierował ordynariusz opolski bp Andrzej Czaja. W skład tego zespołu początkowo weszło 11 biskupów i kilku księży – profesorów zatrudnionych na uniwersytetach, którzy najpierw poddali wnikliwej analizie pisma Rozalii Celak pod kątem postulowanej przez środowiska intronizacyjne idei ogłoszenia Chrystusa Królem Polski. Potem do Zespołu dołączyło kilkunastu liderów środowisk intronizacyjnych z całej Polski. Podczas kolejnego spotkania rozszerzonego już Zespołu w czerwcu 2014 roku zrodziła się myśl o przygotowaniu aktu przyjęcia Chrystusa jako Króla w ramach obchodów jubileuszu 1050. rocznicy Chrztu Polski. Konferencja Episkopatu Polski tę ideę uznała za słuszną. W trakcie kilkunastu kolejnych spotkań, odbywających się zwykle na Jasnej Górze, nie tylko wymieniano poglądy, wyjaśniano różne kwestie teologiczne i uzgad-

niano stanowiska, lecz także podejmowano konkretne działania zmierzające do przeprowadzenia aktu przyjęcia Chrystusa za Króla i Pana, roboczo nazywanego aktem intronizacji. Przygotowano także projekt treści takiego aktu, który Konferencja Episkopatu Polski na Zebraniu Plenarnym w kwietniu 2016 roku zaaprobowwała w całości i nazwała „Jubileuszowym Aktem Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana”. Niespełna dwa miesiące później, na kolejnym Zebraniu Plenarnym biskupi zatwierdzili także *Komentarz do Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*, przygotowany również przez Zespół do spraw Ruchów Intronizacyjnych. Przy tej okazji wskazali, że Akt ten dokona się w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie w wigilię uroczystości Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata – 19 listopada 2016 roku, a więc na zakończenie jubileuszu 1050-lecia Chrztu Polski, zbiegającej się z zamknięciem ustanowionego przez papieża Franciszka Jubileuszowego Roku Miłosierdzia.

W ramach bezpośredniego przygotowania do tego Aktu biskupi polscy wystosowali do wiernych list pasterski, odczytany w kościołach w niedzielę 16 października 2016 roku, który zapowiadał to wydarzenie, wyjaśniał jego teologiczny sens i zapraszał wiernych do udziału. Pasterze Kościoła wskazali na Akt jako szczególne wyznanie wiary, a zarazem znaczący krok w procesie przywracania Jezusowi należnego Mu miejsca w życiu osobistym, zawodowym i społecznym. Nawiązując do listu pasterskiego z 2012 roku, jeszcze raz podkreślili, że „nie trzeba Chrystusa intronizować w znaczeniu wynoszenia Go na tron i adawania Mu władzy ani też ogłaszać Go Królem”. Chodzi natomiast o uznanie Jego królewskiej godności i władzy nad całym życiem i postępowaniem, a więc o postawę głęboko wewnętrzną, duchową, która ma swoje konsekwencje w życiu oraz promieniuje na wszystkie sfery życia, na innych ludzi i owoce w społeczeństwie.

4. Uroczystość transmitowana była przez radio i telewizję. Po wstępnym nabożeństwie do Bożego Miłosierdzia, konferencję wygłosił biskup

bielsko-żywiecki Roman Pindel, który wyłożył w zarysie teologię mającego się dokonać Aktu. Uroczystej Mszy świętej w samo południe przewodniczył kard. Stanisław Dziwisz, homilię zaś wygłosił bp Andrzej Czaja. Kaznodzieja mówił o potrzebie przyjęcia Chrystusa, które polega na daniu Mu pierwszego miejsca we wszystkich sferach życia.

Na zakończenie Eucharystii przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski abp Stanisław Gądecki przed wystawionym Najświętszym Sakramentem odczytał Jubileuszowy Akt przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana. Zgodnie z decyzją Episkopatu Polski, Akt ten nazajutrz – w uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata – został powtórzony we wszystkich polskich parafiach.

Oczywistym jest – jak zostało to wyrażone we wspomnianym *Komentarzu do Jubileuszowego Aktu...* – że „nie jest on zwieńczeniem, lecz początkiem dzieła intronizacji Jezusa Chrystusa w Polsce i w narodzie polskim”. Zdaniem bp. Czai, to wiekopomne wydarzenie należy widzieć jak „mocne uderzenie w dzwon”, które ma poruszyć sumienia Polaków i skłonić ich do ożywienia swojej wiary. Potrzeba zatem długofalowej, rozłożonej na wiele lat pracy duszpasterskiej o wyraźnym profilu chrystologicznym. Chodzi bowiem o to, aby rzeczywiście „otworzyć drzwi Chrystusowi”, jak pragnął tego św. Jan Paweł II, oddać Mu swoje życie, aby On był przede wszystkim Panem naszych serc, zawieźć Mu polskie rodziny, z większą gorliwością podejmować posługę miłości miłosiernej, jak również realizować Ewangelię we wszelkich wymiarach życia, nie wykluczając jego aspektu ekonomicznego, społecznego i politycznego.

Przed wszystkim potrzeba ogromnej pracy formacyjnej, aby w każdym z członków naszego społeczeństwa, a zwłaszcza w ochrzczonych, dokonało się prawdziwe nawrócenie – gruntowna przemiana moralno-duchowa. To jest podstawowy warunek budowania królestwa Bo-

żego w sobie i wokół siebie. Dlatego Pan Jezus mówił: „Nawróćcie się, bo bliskie jest królestwo niebieskie” (Mt 3, 2).

5. Temu właśnie celowi, jakim jest formacja moralno-duchowa oraz cześć oddawana Chrystusowi Królowi, służy rozpoczęte dziś dziewięciodniowe przygotowanie do obchodów uroczystości Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata. Tę formację prowadzić będziemy w ramach codziennej liturgii, ubogaconej odpowiednimi komentarzami, rozważaniem i specjalną modlitwą [adoracją] na zakończenie ku czci Chrystusa Króla.

Nasze zaangażowanie w liturgię w ciągu tych kilku dni niech będzie potwierdzeniem, że wypowiedzana w codziennej modlitwie „Ojczy nasz” prośba: „Przyjdź królestwo Twoje” nie jest tylko rutynową formułką, ale rzeczywistym pragnieniem serca i gotowością przemiany samego siebie, aby w ten sposób przemieniać świat. Dopiero gdy każdy z nas – Polaków, podda się pod władzę Chrystusa Króla, przemieni swe życie i odda mu swe serce, wówczas – jak ufamy – rzeczywiście będzie można powiedzieć, że jest On Królem Polski. W przeciwnym razie cała ta szlachetna idea pozostanie nie tylko pustym słowem, a może przerozdzic się w niebezpieczną upolitycznioną utopię.

Modlitwa powszechna

Przedkładając naszemu Ojcu, który jest w niebie, intencje nas i osób nam bliskich, wołajmy zgodnie z poleceniem Jezusa Chrystusa: *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*

– za pasterzy Kościoła świętego, a zwłaszcza za papieża NN. i naszego biskupa NN., aby przez gorliwą posługę głoszenia Słowa Bożego i sprawowanie sakramentów świętych, przybliżali ludzi do Boga, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*

- za tych, którzy pełnią różnego rodzaju służbę społeczną, aby mieli świadomość odpowiedzialności za budowanie królestwa Bożego w świecie, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za rodziców, nauczycieli, wychowawców i katechetów, aby niestrudzenie pomagali dzieciom i młodzieży odkrywać Chrystusa naszego Króla i Pana, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za dzieci, zwłaszcza osierocone, skrzywdzone i wykorzystywane przez dorosłych, aby ich umocnieniem była świadomość, że „do nich należy królestwo niebieskie”, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za nas tu obecnych, abyśmy zgodnie z naszą codzienną modlitwą pacierzową pragnęli nadejścia królestwa Bożego, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*

Daj nam udział w Twoim królestwie, Wszechmogący i Miłosierny Boże. Napełnij obfitością darów Ducha Świętego oraz uczynj nas radosnymi budowniczymi pokoju i ładu na świecie. Prosimy o to przez Chrystusa naszego Króla i Pana. Amen.

Modlitwa po Mszy świętej

***Litania do Chrystusa Króla (I)*¹**

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison,
 Chryste, usłysz nas, Chryste, wysłuchaj nas.
 Ojczy z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*
 Synu, Odkupicielu świata, Boże,
 Duchu Święty, Boże,
 Święta Trójco, Jedyny Boże,
 Chryste, Królu Przedwieczny,
 Chryste, Królu najwyższy,

¹ *Króluj nam, Chryste! Modlitewnik czcicieli Chrystusa Króla* (wydanie 3), Ustroń 2018, s. 144-146.

Chryste, Królu Mocy,
Chryste, Królu wielki,
Chryste, Królu potężny,
Chryste, Królu Światłości,
Chryste, Królu Chwały,
Chryste, Królu Niebios,
Chryste, Królu czasu,
Chryste, Królu wszechświata,
Chryste, Królu Życia,
Chryste, Królu Prawdy,
Chryste, Królu Łaski,
Chryste, Królu świętości,
Chryste, Królu ziemi,
Chryste, Królu narodów,
Chryste, Królu rodzin,
Chryste, Królu ubiczowany,
Chryste, Królu boleści,
Chryste, Królu zmartwychwstały,
Chryste, Królu zwycięski,
Chryste, Królu Aniołów,
Chryste, Królu Świętych,
Chryste, Królu Patriarchów,
Chryste, Królu Proroków,
Chryste, Królu Apostołów,
Chryste, Królu Ewangelistów,
Chryste, Królu Kapłanów,
Chryste, Królu Męczenników,
Chryste, Królu Wyznawców,
Chryste, Królu Dziewic,
Chryste, Królu pracujących,
Chryste, Królu Prawa,
Chryste, Królu Sprawiedliwości,

Chryste, Królu Miłości,
 Chryste, Królu radości,
 Chryste, Królu łagodny,
 Chryste, Królu miłosierny,
 Chryste, Królu wierny,
 Chryste, Królu pokoju,
 Chryste, Królu królów,

P. Królestwo Jego rozszerzy się aż po krańce ziemi.

W. A Jego pokój trwać będzie do końca.

Módlmy się. Wszechmogący, wiekuisty Boże, który wszystko odnowić chciałeś przez Najmilszego Syna Twego, Króla Wszechświata, racz w dobroci Twojej sprawić, aby wszystkie narody, rozdzielone przez grzech, poddały się słodkiej Twojej władzy. Przez tegoż Pana naszego, Jezusa Chrystusa, który z Tobą żyje i króluje przez wszystkie wieki wieków. Amen.

Dzień drugi

(sobota, 32. tydzień okresu zwykłego)

CZYM JEST KRÓLESTWO BOŻE?

Motto:

Królestwo Boże nie jest koncepcją, doktryną, programem, które można dowolnie opracowywać, ale jest przede wszystkim osobą, która ma oblicze i imię Jezusa z Nazaretu, będącego obrazem Boga niewidzialnego (RMs 18).

Wprowadzenie do Mszy świętej

Źródłem naszej katolickiej wiary jest wszystko to, co Bóg objawił ludzkości, a co zostało zapisane w Piśmie Świętym oraz zawarte w Tradycji Apostolskiej pierwszych wieków. Szczególnie nam bliskie są treści Ewangelii, mówiące o Jezusie Chrystusie, Jego słowach i czynach. Centralnym zaś tematem nauczania Pana Jezusa było królestwo Boże. On nie tylko je zwiastował, ale stał się jego wypełnieniem.

Królestwo Boże jest zatem objawionym nam przedmiotem wiary. Wspomina o tym papież Benedykt XVI w posynodalnej adhortacji apostołskiej o Słowie Bożym w życiu i misji Kościoła pt. *Verbum Domini* z 2010 roku, pisząc, że „kiedy głosi się Słowo, mówi się o Królestwie Bożym”. Jeżeli więc chcemy w sposób właściwy poznać jego tajemniczą naturę, to trzeba przede wszystkim sięgnąć do Słowa Bożego i nauczania Ojców Kościoła. I to jest właśnie przedmiot naszych rozważań w drugim dniu nowenny przed uroczystością Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata.

Komentarz do czytań

I czytanie, rok I: W pierwszym czytaniu z Księgi Mądrości słyszymy fragment, który występuje także w liturgii bożonarodzeniowej. Mówi on o wkroczeniu Przedwiecznego Słowa jako Króla w historię ludzkości, aby włączyć ją w przestrzeń królestwa Bożego. Wówczas całe stworzenie zostanie odmienione – przekształcone w swej naturze.

albo:

I czytanie, rok II: Niekiedy temat królestwa Bożego traktowany jest górnolotnie, jako piękna, ale nierzeczywista idea. Tymczasem św. Jan Apostoł w dzisiejszym fragmencie swojego Trzeciego Listu, zwracając się do jednego z pierwszych chrześcijan, wspomina o jego dobrych uczynkach. Królestwo Boże opiera się na miłości do Boga i do bliźniego, co nierzadko znajduje wyraz w konkretnej, wymiernej pomocy materialnej.

Ewangelia: Odnośnie zaś do dzisiejszej Ewangelii warto nadmienić, że starożytny teolog św. Prosper z Akwitanii jest autorem znanej łacińskiej reguły ascetycznej: *lex orandi lex credendi*, która oznacza: „jak się modlisz, tak wierzysz”. Pan Jezus w dzisiejszej Ewangelii wzywa swoich uczniów do nieustannej modlitwy. Aby jednak było to możliwe potrzeba żywej wiary, która jest także warunkiem udziału w królestwie Bożym.

Propozycja homilii (konferencji)

1. Czytając Pismo Święte, albo uczestnicząc w liturgii eucharystycznej, bardzo często słyszymy o królestwie Bożym. W samym tylko Nowym Testamencie, głównie w Ewangeliach, pojęcie to występuje ponad 50 razy. Czym zatem ono jest? Odpowiedź na to pytanie pozwoli nam lepiej zrozumieć, dlaczego osoba Jezusa Chrystusa jako naszego Króla, Pana i Zbawiciela jest tak bardzo ważna. Pozwoli także odkryć, jaki jest sens naszej wiary i chrześcijańskiego powołania.

Pan Jezus bardzo często mówi o królestwie Bożym. Na przykład według Ewangelii św. Marka swoją publiczną działalność Zbawiciel rozpoczyna od wezwania, że „czas się wypełnił i zbliżyło się królestwo Boże. Nawróćcie się i wierzcie w Ewangelię” (Mk 1, 15). Stwierdza zatem, że oczekiwania ludzi Starego Testamentu właśnie się spełniają i nadeszła chwila, w której rozpoczyna się nowa era zbawienia. Jezus mówi, że „przybliżyło się królestwo Boże”. Oznacza to, że ono istniało już wcześniej, ale było odległe, niedostępne. Teraz zaś dzięki Niemu stało się bliskie. On rozpoczął jego realizację. Królestwo Boże zatem to rzeczywistość, a zarazem dynamiczny proces, który już się rozpoczął, trwa, rozwija się i skierowany jest do ostatecznego dopełnienia w wieczności.

Poszukując odpowiedzi na postawione wyżej pytanie, czym jest królestwo Boże, sięgnijmy do samego źródła naszej wiary, jakim jest Boże Objawienie zawarte głównie w Piśmie Świętym. Co więc mówi o królestwie Boży najpierw Stary, a następnie Nowy Testament?

2. Z cytowanych wyżej słów jasno wynika, że królestwo Boże istniało zanim Jezus stał się Człowiekiem i rozpoczął publiczną działalność. On też nie utworzył tej nazwy, ale nadał jej nowy kształt oraz znaczenie. Za Jego czasów bowiem istniały różne poglądy na ten temat, które pojawiały się i nawarstwiały od czasów osiedlenia się Izraelitów w ziemi Kanaan po ich wyjściu z Egiptu.

Psalmy i Księgi Prorockie ukazywały Boga-Jahwe jako odwiecznego króla nieba (Ps 11, 4), ziemi (Ps 47, 3), rzeczy stworzonych (Ps 93, 1) i wszystkich narodów. W sposób szczególny Jahwe był królem narodu wybranego, którego uczynił swoim „królestwem kapłanów i ludem świętym” (Wj 19, 6). Bóg, zawierając z nim przymierze, zapewnił mu stałą opiekę, żądając w zamian całkowitego oddania i przestrzegania Prawa. Utrwaleniu przekonania, że Bóg-Jahwe jest królem narodu wybranego sprzyjał teokratyczny ustrój Izraela. Od czasu pierwszego króla, którym był Saul, każdorazowy władca izraelski spełniał swą władzę w imieniu nie własnym, lecz Boga-Jahwe. Posłany przez Boga prorok Natan zapewnił króla Dawida, że jego dynastia będzie trwała wiecznie (por. 2 Sm 7, 1-17), o czym przypominali późniejsi prorocy i psalmiści (Mi 5; Iz 7, 13-17; Ps 2, 6; 110, 1).

Oczekiwano więc czasów mesjańskich i nastania królestwa Bożego, w którym rządzić będzie Mesjasz – Boży Pomazaniec, czyli ktoś zesłany przez Boga, kto wyzwoli naród wybrany od różnych nieszczęść. Panowały zatem różne poglądy na istotę tego królestwa, zwłaszcza w czasach Jezusa, kiedy spotęgowały się nadzieje mesjańskie. Na przykład faryzeusze rozumieli królestwo Boże jako stan, w którym ludzie dokładnie będą wypełniać Prawo Boże. Z kolei saduceusze pragnęli takich czasów, w których oni będą mogli opanować sytuację religijną i polityczną w narodzie, a także górować nad faryzeuszami. Tymczasem ludzie prawdziwie pobożni i ubodzy, czyli tzw. lud ziemi (nazywany po hebrajsku *am haarez*) w pokorze oraz modlitwie oczekiwali wkroczenia Boga w dzieje ludzkości, by wreszcie zapanował ład i sprawiedliwość.

Każde z tych oczekiwań kryło w sobie elementy narodowowyzwoleńcze i polityczne, tym bardziej, że Izraelici stale doświadczali różnych prześladowań i okupacji ze strony narodów ościennych. Nie potrafili więc inaczej wyobrazić sobie królestwa Bożego, mimo iż prorocy ustawicznie pokazywali inny, nadprzyrodzony jego wymiar. W taki sam polityczno-wyzwoleńczy sposób wyobrażano sobie przyszłego mesjasza, choć dominowała idea o pomazańcu wywodzącym się z rodu Dawida. Widziano w nim boskiego posłańca, wyposażonego w nieograniczoną władzę i moc. Trudno więc się dziwić, że kiedy przyszedł Jezus i głosił przybliżenie się królestwa Bożego, wielu Go nie chciało słuchać. Ostatecznie uznano Go za fałszywego mesjasza i skazano na śmierć.

3. Jak wspomnieliśmy, od samego początku Jezus uczył o królestwie Bożym, prostując fałszywe o nim wyobrażenia. Nigdzie jednak nie dał dokładnej definicji, czym ono jest. Opisywał je na różne sposoby, zwykle posługując się porównaniami i obrazami. Kto spodziewał się, że Jezus wskrzesi dawne polityczne królestwo Dawida, bardzo się zawiodł. W Bożym planie zbawienia Jezus nie jest zwykłym następcą Dawida, lecz miał dokonać tego, do czego ani Dawid, ani żaden jego potomek nie byli zdolni. Miał bowiem utrwalić królestwo Boże na wieki. Pan Jezus musiał więc najpierw odzwyczaić swoich słuchaczy i uczniów od mocno zakorzenionych stereotypów myślenia w kategoriach mesjanizmu politycznego. Równocześnie głosił im, że królestwo Boże już przyszło do ludzi wraz z Nim i aktualizuje się przez Niego (por. Mk 1, 15; Mt 3, 2). Nie jest ono jednak z tego świata (J 18, 36) i nie walczy się o nie na sposób ludzki przy użyciu militarnej siły i politycznych zabiegów (Mt 26, 52-54).

Bóg wkraczając w ludzkie dzieje przez swojego wcielonego Syna, który jest zapowiedzianym Mesjaszem, wprowadza ludzi w pozaziemską – nadprzyrodzoną sferę Swego życia, ale możliwą już tu na ziemi. Urzeczywistnianie się tego królestwa jest dynamicznym procesem. Ono zbliża się, jest obecne i trwa, aby objąć wszystkich i wszystko, by przez

to mogły się skutecznie zbawcze plany Boga. Ten proces rozwoju królestwa Bożego Jezus przedstawia za pomocą barwnych przypowieści. Królestwo Boże zatem nie od razu rzuca się w oczy, ale jest podobne do skarbu zakopanego w ziemi (Mt 13, 44), nie zawsze też może się od razu rozwinąć, jak pełnowartościowe ziarno, które pada na różną glebę, nierzadko skalistą i jałową (Mk 4, 3-9). Kiedy zaś trafi na dobry grunt, wtedy rośnie bez specjalnego udziału człowieka (Mk 4, 26-29) i ma moc przemienić całe jego życie, jak garstka zaczynu zdolna jest zakwaszyć całe ciasto (Łk 13, 20-21). Potrafi też jak malutkie ziarnko gorczycy rozwinąć się w potężny krzew (Mk 4, 30-32). Królestwo Boże jest więc niezwykle cennym darem Bożym dla ludzkości.

Człowiek nie jest w stanie sam go osiągnąć. Możliwe to jest jedynie dzięki łasce Jezusa Chrystusa, który po to właśnie stał się Człowiekiem i przyszedł na świat. Królestwo Boże jest więc rzeczywistością zbawczą, która wkroczyła z Jezusem w dzieje ludzkie. Jest nieodwracalnym procesem zbawienia i uświęcenia, już rozpoczętym i zmierzającym do pełnej realizacji, która nastanie w życiu przyszłym – w wieczności. Wówczas zostanie usunięte wszelkie zło i wszelkie ograniczenia ludzkiej natury.

Pan Jezus nie tylko zapowiada przybliżenie się królestwa Bożego w teorii, ale podejmuje konkretne działania, które unaoczniają Jemu współczesnym, czym ono jest. Dokonuje więc zbawienia, a to oznacza uwolnienie człowieka od wszelkiego zła: szatana, grzechu, choroby, nędzy, niesprawiedliwości, krzywdy społecznej i śmierci. Cuda, jakie się dzieją za Jego przyczyną, to przede wszystkim wydarzenia zbawcze, które potwierdzają, że faktycznie królestwo Boże już się realizuje i jest bliskie. Jednak podstawowym warunkiem doświadczenia tej całkowicie nowej rzeczywistości jest nawrócenie, dlatego Jezus wraz z ogłoszeniem nadejścia królestwa Bożego stanowczo mówi: „Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię!” (Mk 1, 15). Tego nawrócenia domaga się od swoich słuchaczy.

4. Podsumowując dzisiejsze rozważanie w ramach naszego przygotowania do uroczystości Chrystusa Króla Wszechświata, odpowiedzmy na postawione na początku pytanie o to, czym jest w istocie królestwo Boże, słowami św. Jana Pawła II. W encyklice *Redemptoris missio* o stałej aktualności posłania misyjnego (z 7 XII 1990) pisze on, że „królestwo Boże jest wyrazem i urzeczywistnieniem zbawczego planu w całej jego pełni” (nr 15). Mówiąc inaczej, rzeczywistość określana mianem „królestwo Boże” oznacza panowanie Boga w świecie i w człowieku – w jego myślach, słowach i czynach. A zatem otwarcie się na Boże działanie, które dokonuje się przez Jezusa Chrystusa mocą Ducha Świętego, to nasz udział w Bożym królestwie i jego rozszerzanie w świecie współczesnym.

Trzeba zatem otworzyć swoje serce, wolę i umysł na Chrystusa Pana. Wtedy znajdą potwierdzenie Jego słowa, że królestwo Boże jest w nas i pośród nas (por. Łk 17, 21).

Modlitwa powszechna

Zachęceni przez samego Zbawiciela – Chrystusa Króla, który nieuchronnie przyjdzie na końcu czasów, prosimy pokornie, aby nadeszło Jego królestwo i zanośmy pokorne błagania:

- za naszego papieża NN., aby wsparty mocą Ducha Świętego, swoją apostołską posługą pociągał wszystkich ludzi do Chrystusa Króla, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za pasterzy Kościoła: biskupów, prezbiterów i diakonów, a także osoby konsekrowane, aby swoim życiem i apostołowaniem odważnie wskazywali na Chrystusa Króla, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za tych, którzy w naszym kraju sprawują władzę publiczną wszystkich szczebli, aby w podejmowaniu decyzji mieli odwagę kierować się Bożymi przykazaniami, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*

- za wszystkich Polaków, aby w swoim życiu zawodowym, rodzinnym i osobistym na co dzień dawali świadectwo, że faktycznie uznają Jezusa Chrystusa za swego Króla i Pana, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za nas uczestniczących w tej Eucharystii, abyśmy żyjąc prawdą o Chrystusie Królu, zawsze byli przygotowani na Jego ostateczne przyjście, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*

Jezu Chryste, Królu nasz i Panie, „króluj nad nami” i „władaj sercami”, teraz i przez wszystkie wieki wieków. Amen.

Modlitwa po Mszy świętej

Litania do Króla Miłosierdzia – Najmiłosierniejszego Zbawiciela²

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.

Chryste, usłysz nas, Chryste, wysłuchaj nas.

Ojczy z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Synu, Odkupicielu świata, Boże,

Duchu Święty, Boże,

Święta Trójco, Jedyny Boże,

Jezu, Królu miłosierdzia, przez które wszystko się stało, co się stało,
ufamy Tobie!

Jezu, Królu miłosierdzia, przez które świat odkupiłeś,

Jezu, Królu miłosierdzia, przez które nas uświęcasz,

Jezu, Królu miłosierdzia, przez które tajemnicę Trójcy Świętej
nam objawiłeś,

Jezu, Królu miłosierdzia, przez które wszechmoc Boga okazałeś,

Jezu, Królu miłosierdzia, przez które duchy niebieskie stworzyłeś,

Jezu, Królu miłosierdzia, przez które nas z nicości do bytu powołałeś,

Jezu, Królu miłosierdzia, przez które świat cały obejmujesz,

² *Króluj nam, Chryste! Modlitewnik czcicieli Chrystusa Króla* (wydanie 3), Ustroń 2018, s. 157-160.

Jezu, Królu miłosierdzia, przez które nas życiem nieśmiertelnym
obdarzyłeś,
Jezu, Królu miłosierdzia, przez które nas przed karami należnymi
zasłaniasz,
Jezu, Królu miłosierdzia, przez które nas z nędzy grzechu podnosisz,
Jezu, Królu miłosierdzia, przez które Mękę i Śmierć za nas poniosłeś,
Jezu, Królu miłosierdzia, przez które nam zawsze
i wszędzie towarzyszysz,
Jezu, Królu miłosierdzia, przez które nas łaskami swymi uprzedzasz,
Jezu, Królu miłosierdzia, które w objawieniu tajemnic Bożych okazałeś,
Jezu, Królu miłosierdzia, które w ustanowieniu Kościoła ujawniłeś,
Jezu, Królu miłosierdzia, które w darowaniu nam sakramentów
wyświadczyłeś,
Jezu, Królu miłosierdzia, które w chrzcie i pokucie przede
wszystkim nam okazujesz,
Jezu, Królu miłosierdzia, które w Eucharystii i kapłaństwie rozdajesz,
Jezu, Królu miłosierdzia, które w powołaniu nas do wiary ujawniasz,
Jezu, Królu miłosierdzia, które w nawróceniu grzeszników rozlewasz,
Jezu, Królu miłosierdzia, które w uświęceniu sprawiedliwych objawiasz,
Jezu, Królu miłosierdzia, które w oświeceniu niewiernych okazujesz,
Jezu, Królu miłosierdzia, które z Ran Twoich wypływa,
Jezu, Królu miłosierdzia, które z Serca Twego wytryska,
Jezu, Królu miłosierdzia, które jest ulgą chorych i cierpiących,
Jezu, Królu miłosierdzia, które jest pociechą uciśnionych,
Jezu, Królu miłosierdzia, które jest nadzieją rozpaczających,
Jezu, Królu miłosierdzia, które jest ostoją umierających,
Jezu, Królu miłosierdzia, które jest ochłodą dusz w czyśćcu cierpiących,
Jezu, Królu miłosierdzia, które jest niewyczerpanym źródłem cudów,
Jezu, Królu miłosierdzia, które jest radością niebian,
Jezu, Królu miłosierdzia, które jest koroną wszystkich Świętych,
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam, Panie.
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas, Panie.
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami.

P. Miłosierdzie Boże ponad wszystkie dzieła Jego, Alleluja!

W. Przeto Miłosierdzie Pańskie na wieki wychwalać będe, Alleluja!

Módlmy się. Najmiłosierniejszy Odkupicielu – Królu Miłosierdzia, który nie chcesz śmierci grzesznika, lecz by się nawrócił i żył, wejrzyj, prosimy, na nas i pomóż w nas Miłosierdzie Swoje, byśmy nigdy w największych nawet trudnościach nie poddawali się rozpacz, lecz zawsze ufnie zgadzali się z wolą Twoją, która jest samym Miłosierdziem, który żyjesz i królujesz z Bogiem Ojcem i Duchem Świętym na wieki wieków. Amen.

Dzień trzeci

(33. niedziela zwykła)

JEZUS CHRYSZTUS KRÓL

Motto:

Chrystus urzeczywistnia swoją królewskość, przyciągając do siebie wszystkich ludzi przez swoją Śmierć i swoje Zmartwychwstanie... (KKK 786).

Wprowadzenie do Mszy świętej

Święty Jan Paweł II w encyklice *Redemptoris missio* zauważa, że królestwo Boże jest rzeczywistością osobową, „która ma oblicze i imię Jezusa z Nazaretu”. On nie tylko nauczał o królestwie Bożym, ale je przybliżał w czasie swej publicznej działalności. W Nim i przez Niego, królestwo Boże – rozumiane jako uobecnienie Boga i Jego bliskość względem człowieka – staje się realne. Co więcej, Chrystus jest w pełnym tego słowa znaczeniu Królem i Panem – Królem królów. Swoją zaś królewskość urzeczywistnia przez to, że przez swoją Śmierć i swoje Zmartwychwstanie nieustannie przyciąga do Siebie wszystkich ludzi.

Tę fundamentalną prawdę będziemy rozważać w trzecim dniu nowenny przed uroczystością Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata. Wyrazamy

zarazem pragnienie, aby On stał się Panem i Królem każdego z nas. I o to się modlimy uczestnicząc w niedzielnej Mszy świętej. Wdzięczni zaś Bogu za łaskę udziału w niedzielnej Eucharystii, chcemy pamiętać także o tych, którzy z przyczyn niezależnych od siebie, albo wskutek duchowego lenistwa, nie mogą spełnić tego podstawowego obowiązku wierzącego katolika.

Komentarz do czytań

Rok A: Dzisiejsza lektura tekstów biblijnych przedostatniej niedzieli roku liturgicznego wzywa nas do czujności. Chrystus Pan przyjdzie nieoczekiwanie, „jak złodziej w nocy”. Król Wszechświata przyjdzie na końcu świata, aby dokonać ostatecznego osądu dziejów ludzkości.

Zanim jednak to się stanie, przyjdzie do każdego z nas osobiście i po każdego z nas, aby zabrać go do siebie. Trzeba więc czuwać, aby być przygotowanym na tę chwilę, w której rozstrzygnie się wieczny los każdego i każdej z nas. Trzeba więc byśmy żyli rzeczywiście jako dzieci światłości, jako dobrzy słudzy, sumiennie i z radością wykonując swoje prace oraz obowiązki, czego przykład mamy w dzielnej kobiecie, wychwalanej w pierwszym czytaniu z Księgi Przysłów.

Rok B: Gdy dobiega końca rok liturgiczny, w czytaniach mszalnych słyszymy ostrzeżenie i zarazem napomnienie, że Chrystus Pan – Syn Człowieczy, przyjdzie na obłokach z wielką mocą i chwałą w otoczeniu aniołów. Jak pisze autor Listu do Hebrajczyków, Chrystus, składając ofiarę z Siebie na krzyżu, dokonał odkupienia wszystkich ludzi. Przyjdzie więc na końcu czasów, aby dopełnić swego dzieła. Ta zapowiedź jest zarazem wezwaniem do czujności i dobrego przygotowania się, abyśmy byli godni wejść do królestwa Bożego.

Na początków dziejów stworzenia toczyła się duchowa walka, w której Michał Archanioł odniósł zwycięstwo nad szatanem. Zły duch, choć pokonany, wciąż jednak prowadzi walkę o człowieka, chcąc uniemożliwić mu wejście do królestwa Bożego. Tym bardziej więc starajmy się

czuwać i pokornie prośmy słowami refrenu z psalmu responsoryjnego: „Strzeż mnie, mój Boże, Tobie zaufałem”.

Rok C: W pierwszym dzisiejszym czytaniu prorok Malachiasz jednoznacznie ostrzega, że przyjdzie dzień ostateczny, w którym „Pan będzie sądził ludy sprawiedliwie”. Rozstrzygną się więc losy każdego człowieka. Ci, który dopuszczali się zła i trwali w nim aż do końca, pójdą na wieczne potępienie. Ci zaś, którzy ufność pokładali w imieniu Jezusa Chrystusa zostaną ocaleni.

O tym mówi także dzisiejsza Ewangelia. Jezus Chrystus zapowiada nieuchronny koniec wszystkiego. Nie wiemy jednak kiedy to się stanie, trzeba natomiast uważnie śledzić znaki, które będą na to wskazywać, bo ta straszna i rozstrzygająca chwila nieuchronnie się zbliża.

W tym kontekście wymownie brzmią słowa z Drugiego Listu św. Pawła do Tesaloniczan, który napomina, aby nie marnować czasu, zajmując się rzeczami niepotrzebnymi. Natomiast jako uczniowie Chrystusa mamy pracować ze spokojem dla królestwa Bożego, pokładając w Nim swoją ufność. Nie ma powodu lękać się końca świata i mających nastąpić prześladowań. Ufność i wytrwałość, to sposób na ocalenie swego życia przed karą wieczną.

Propozycja homilii (konferencji)

1. Pan Jezus, zdążając do Jerozolimy, znalazł się w okolicach Cezarei Filipowej. I tam postawił uczniom pytanie: „Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?” (Mt 16, 13). Gdy oni przytaczali różne zasłyszane opinie, wtedy wprost ich zapytał: „A wy, za kogo Mnie uważacie?” (Mt 16, 15). Jest to pytanie skierowane także do ludzi współczesnych – do nas. Każdy ochrzczony, jeśli chce konsekwentnie przeżywać swoją wiarę, musi Bogu i samemu sobie odpowiedzieć na pytanie: „Kim jest dla mnie Jezus Chrystus?”.

Wśród wielu możliwych odpowiedzi nie powinno zabraknąć tej jednoznacznej: „On jest moim Królem i Panem” (por. Rz 10, 9; 1 Kor 12, 3). Jest to najbardziej adekwatna odpowiedź i zarazem wyznanie wiary. Sam Pan Jezus bowiem kilkakrotnie, a w sposób szczególny podczas Męki, potwierdził Swą królewską godność. Na docieklive pytanie Piłata: „Czy Ty jesteś królem”, zdecydowanie odpowiedział: „Tak, jestem królem...” (J 18, 37). W nawiązaniu do tego, już po skazaniu Go na śmierć, Piłat, ku oburzeniu Żydów, kazał umieścić na krzyżu napis: „Jezus Nazarejczyk, Król żydowski” (J 19, 19).

Znamienne jest to, że w czasie ziemskiej działalności Jezusa, mimo iż stawiano Mu wiele różnych zarzutów, nikt nigdy nie zakwestionował Jego pochodzenia z królewskiego rodu Dawida. Było to powszechnie wiadome, skoro nawet niewidomy żebrak Bartymeusz z Jerycha wołał: „Jezusie, Synu Dawida, ulituj się nade mną” (Mk 10, 47). Dopiero podczas sfalszowanego procesu to wyznanie królewskiej, a przede wszystkim mesjańskiej tożsamości Jezusa, stało się przedmiotem agresywnego oskarżenia Go ze strony starszyny żydowskiej.

2. Fenomen Jezusa z Nazaretu polega na tym, że królewską godność ma On nie z racji swego pochodzenia z rodu królewskiego czy z jakiegokolwiek ludzkiego nadania. Nie dlatego jest Królem, że ktoś go wybrał do tej roli, czyli „intronizował”, ale dlatego, że w jednej Osobie jest Bogiem i Człowiekiem. Jest zatem Królem z samej swej Bosko-ludzkiej natury. Jest przecież Synem Bożym, Odwiecznym Logosem – Słowem Boga, które wcieliło się w ludzką postać. Bóg, Stwórca i Władca Wszechświata, stał się Człowiekiem ze wszystkimi ograniczeniami z tego wynikającymi z wyjątkiem grzechu (por. J 1, 14). Jako prawdziwy Bóg i zarazem prawdziwy Człowiek jest Królem Wszechświata!

Tajemnica Bożego Narodzenia, którą będziemy przeżywać za niespełna miesiąc, wzbudza w ludziach wiele rodzinnych uczuć. Są one bardzo

ważne, mogą jednak czasem przesłaniać istotę tego doniosłego wydarzenia zbawczego, jakim jest narodzenie się Boga w ludzkiej postaci z Maryi Dziewicy. Wpatrując się w Żłóbek, nie wystarczy bowiem widzieć w nim tylko bezbronne, płaczące Dziecko w stajence, nad którym pochylają się Maryja i Józef. Trzeba natomiast jak pasterze i mędrzy ze Wschodu upaść przed Nim na kolana, uznać w Nim Pana Wszechświata i oddać Mu królewski hołd.

W czeskiej Pradze, na Starym Mieście, w kościele Najświętszej Maryi Panny Zwycięskiej, od połowy XVII wieku znajduje się pochodząca z Hiszpanii figurka Dzieciątka Jezus, zwana po czesku Jezulatkiem. Jego cechą charakterystyczną jest to, że posiada atrybuty władzy królewskiej. Na głowie ma koronę, a w lewej ręce trzyma królewskie jabłko – symbol władzy, prawą zaś błogosławi. Jest to głęboko teologiczna ilustracja prawdy o Wcieleniu Syna Bożego, który stając się człowiekiem objawił swą królewską godność jako Pan całego stworzenia (por. Mdr 18, 15).

Papież Pius XI w encyklice *Quas primas* z 11 grudnia 1925 roku, mocą której ustanowił święto Jezusa Chrystusa Króla, odnośnie do tego napisał: „Jeżeli głębiej wnिकniemy w rzecz, widzimy, iż we właściwym tego słowa znaczeniu imię i władzę króla, należy przyznać Chrystusowi jako Człowiekowi, albowiem tylko o Chrystusie jako Człowieku można powiedzieć, iż otrzymał od Ojca «władzę i cześć i królestwo» (Dn 7, 14); Chrystus bowiem, jako Słowo Boga, będąc współistotnym Ojcu wszystko ma wspólne z Ojcem, a więc także najwyższe i nieograniczone władztwo nad wszystkim stworzeniem” (nr 8).

3. Królewska tożsamość i godność Jezusa Chrystusa bynajmniej nie ma charakteru honorowego i symbolicznego, ale jest jak najbardziej rzeczywista. On ma realną władzę nad całym światem i nad każdym bez wyjątku człowiekiem! Jako Bóg i Człowiek jest „Królem królujących” i „Panem panujących” (por. 1 Tm 6, 15; Ap 19, 16), czyli rzeczywistym Władcą nieba oraz ziemi – całego kosmosu. Dzierżąc władzę

stwarzania świata z niczego mocą Swego Słowa, jest zarazem Panem życia i śmierci. To nie śmierć ma nad Nim władzę, lecz On jako Bóg nią włada (por. Pwt 32, 39). Potwierdzeniem tego jest fakt, że Pan Jezus własnowolnie powstał z martwych. Jest więc zwycięzcą śmierci, piekła i szatana, jak śpiewamy w popularnej pieśni wielkanocnej, dlatego „przed Nim się zegnije wszelkie kolano” (Iz 45, 23) istot niebieskich, ziemskich i podziemnych (por. Flp 2, 10).

Jednak, jak wyznał Pan Jezus w rozmowie z Piłatem, Jego królestwo „nie jest z tego świata” (J 18, 36). Choć na określenie Jego odwiecznej władzy używamy określeń znanych nam z doczesnych systemów rządzenia, to jednak nie można zapominać, że mają one charakter analogiczny. Jego królowanie jest tylko trochę podobne do sposobu sprawowania władzy przez ziemskich królów i polityków. Natomiast daleko bardziej różni się od niego i go przerasta.

Odwołując się do skojarzeń z doczesnym panowaniem monarchy, często na obrazach i pomnikach przedstawia się Chrystusa w koronie i z berłem, na tronie i w dostojnych szatach. To nie jest teologicznie poprawny obraz Chrystusa Króla, gdyż atrybutem Jego królewskiej godności nie jest złota korona lecz wieniec z cierni; zamiast berła w Jego związane ręce prześmiewczo wetknięto patyk z trzciny (por. Mt 27, 29-30); Jego tronem stało się drzewo krzyża, a Jego ciało przyobleczono nie w dostojne szaty, lecz w niezliczone rany, zadane Mu wskutek bezlitosnego biczowania (por. Mt 27, 26; Mk 15, 15; J 19, 1). Stylem Chrystusowego władania nie jest przymuszanie siłą kogokolwiek do bezwzględnego, ślepego posłuszeństwa, ale pokorna służba (por. Mt 20, 28; Mk 10, 45), aż po oddanie życia dla zbawienia wszystkich ludzi (por. 1 J 3, 16). Wreszcie fundamentalnym prawem Jego królestwa jest miłość, którą On pierwszy obdarował (por. 1 J 4, 19). Chrystusową armią są nie uzbrojeni po zęby żołnierze, lecz aniołowie i niezliczeni święci, którzy naśladowując Go w Jego postawie miłosierdzia, osiągnęli pełnię szczęścia w niebie.

4. Czy taki Król – łagodny, cichy i pokornego serca (por. Mt 11, 29) może skutecznie władać światem? Czy może skutecznie sprawować rządy i zagwarantować ludziom szczęście oraz ład w świecie?

Oczywiście, że tak! Należy jednak wyjaśnić, przywołując słowa Piusa XI z encykliki *Quas primas*, że „jest to królowanie głównie duchowe i o duchowych rzeczy się odnosi” (nr 15). Nie oznacza to, że można je sprowadzić wyłącznie do sfery pobożności. Duchowy charakter Chrystusowego władania polega na tym, że choć mógłby On jako Stwórca i an stworzenia w jednej chwili zmienić oblicze ziemi, całkowicie zniweczyć moc szatana i wymazać wszelkie zło z powierzchni ziemi, to jednak tego nie uczynił. Nie dość, że okazał grzesznemu światu swoje nieskończone miłosierdzie, to jeszcze Jego zamysłem jest, aby królestwo Boże rozszerzało się w świecie dzięki zaangażowaniu wszystkich ludzi dobrej woli, a szczególnie tych, którzy przez sakrament chrztu zostali w Niego wszczępieni i stali się Jego uczniami.

Potwierdzeniem Chrystusowego zamysłu, aby budowanie Jego królestwa w doczesnym świecie powierzyć ludziom, jest między fakt, że już na samym początku publicznej działalności wybrał dwunastu mężczyzn, by byli razem z Nim i uczestniczyli w Jego posłaniu (por. Mk 3, 13-19; KKK 551). Dał im udział w swojej władzy „i wysłał ich, aby głosili królestwo Boże i uzdrawiali chorych” (Łk 9, 2). Zostali oni na zawsze złączeni z królestwem Chrystusa, ponieważ przez nich postanowił On kierować swoim Kościołem. Powiedział do nich: „Przekazuję wam królestwo, jak Mnie przekazał je mój Ojciec: abyście w królestwie moim jedli i pili przy moim stole oraz żebyście zasiadali na tronach, sądząc dwanaście pokoleń Izraela (Łk 22, 29-30)”.

W tym gronie apostołów pierwsze miejsce zajmuje Szymon Piotr (por. Mk 3, 16; 9, 2; Łk 24, 34; 1 Kor 15, 5) i to jemu Jezus powierzył wyjątkową misję, mówiąc: „Ty jesteś Piotr, czyli Skala, i na tej Skale zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne go nie przemogą” (Mt 16, 18). Następ-

nie dał mu specjalną władzę, mówiąc: „Tobie dam klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie” (Mt 16, 19). W *Katechizmie Kościoła katolickiego* czytamy, że „«klucze» oznaczają władzę zarządzania domem Bożym, którym jest Kościół”, zaś „«związanie i rozwiązywanie» oznacza władzę odpuszczania grzechów, ogłaszania orzeczeń doktrynalnych i podejmowania decyzji dyscyplinarnych w Kościele. Jezus powierzył tę władzę Kościołowi przez posługę Apostołów (por. Mt 18, 18), a w sposób szczególny Piotrowi, któremu wyraźnie powierzył klucze królestwa” (nr 553).

5. Widzimy zatem, że uwierzyć w Chrystusa, oznacza uznać Go za Króla i Pana, a tym samym zaangażować się w budowanie Jego królestwa, w służbie którego pozostaje założony przez Niego Kościół święty. Nie można uznać siebie za chrześcijanina i nie można należeć do wspólnoty Kościoła świętego, nie uznając Chrystusa za swego Króla i Pana, i nie angażując się całym sercem w dzieło jego królestwa.

Takiej właśnie postawy możemy uczyć się od świętych. Między innymi św. Faustyna Kowalska wiele razy w swoim *Dzienniczku* zwracała się do Chrystusa jako Króla Miłosierdzia. W jednym z opisów jej przygotowania się do Komunii świętej znajdujemy inspirujące słowa: „Dziś przygotowuję się na przyjście Króla. Cóż ja jestem, a cóż Ty, o Panie, Królu chwały – chwały nieśmiertelnej. O serce moje, czy zdajesz sobie z tego sprawę, kto dziś przychodzi do ciebie?

Tak, wiem o tym, ale dziwnie pojąć tego nie mogę. O, ale gdyby to tylko król, ale to Król królów, Pan panujących. Przed Nim drży wszelka potęga i władza. On dziś przychodzi do mojego serca. [...] Kiedy wszedł do mieszkania serca mego, dusza moja przejęła się tak wielkim uszanowaniem, że z przerażenia zemdląła, upadając do Jego stóp. Jezus podaje jej swoją dłoń i pozwala łaskawie zasiąść obok siebie. Uspokaja ją: «Widzisz, opuściłem tron nieba, aby się z tobą połączyć».

[...] A więc, Królu mój, o nic Cię nie proszę, choć wiem, że wszystko mi dać możesz. Proszę Cię tylko o jedno: zostań Królem na wieki mojego serca, to mi wystarczy” (nr 1810-1811).

Modlitwa powszechna

Jako Kościół, czyli wspólnota zdolna do sprawowania Eucharystii (por. ChL 26), gromadzimy się wokół Chrystusa Króla obecnego pośród nas i prosimy Go z pokorą:

- za wszystkich ludzi dobrej woli na całym świecie, aby troszcząc się o pokój i wzajemną zgodę przyczyniali się do budowania Bożego królestwa. *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za naszą diecezję, która jest Kościołem lokalnym, aby poprzez zaangażowanie w dzieło ewangelizacji ze strony presbiterów, osób konsekrowanych i wiernych świeckich pod przewodnictwem naszego biskupa NN., przybliżyła wszystkim królestwo Boże. *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za rodziny w Polsce, które są „eklezią”, czyli Kościołem w miniaturze, aby na co dzień żyły owocami Ducha Świętego, które są znakami królestwa Bożego, czyli miłością, radością, pokojem, cierpliwością, uprzejmością, dobrocią, wiernością, łagodnością i opanowaniem (por. Ga 5, 22). *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za chorych i doznających różnych cierpień fizycznych oraz duchowych, aby łącząc je ze zbawczą ofiarą Jezusa Chrystusa, przyczyniali się do rozszerzania królestwa Bożego w swoim środowisku. *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za naszą wspólnotę parafialną, sprawującą niedzielną Eucharystię, aby stale ożywiał nas zapal budowania królestwa Bożego wszędzie, gdzie Boża Opatrzność nas postawi. *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*

Jezu Chryste, nasz Królu i Panie, udziel nam łaski coraz ściślejszego zjednoczenia z Tobą oraz naszymi braćmi i siostrami we wierze. Spełnij prośby, które z ufnością do Ciebie zanosimy. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Modlitwa po Mszy świętej

Litania do Chrystusa Króla (II)³

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.
 Chryste, usłysz nas. Chryste, wysłuchaj nas.
 Ojczyźnie z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*
 Synu, Odkupicielu świata, Boże,
 Duchu Święty, Boże,
 Święta Trójco, Jedyny Boże,
 Chryste Królu, Obrazie Boga niewidzialnego,
 Chryste Królu, pierworodny przed wszystkimi stworzeniami,
 Chryste Królu, w którym mieszka cała pełnia Bóstwa,
 Chryste Królu, Wysłanniku niebios,
 Chryste Królu, pragnienie Patriarchów,
 Chryste Królu, oczekiwanie narodów,
 Chryste Królu, Głowo Kościoła,
 Chryste Królu, Chwało Kościoła,
 Chryste Królu, Najwyższy Kapłanie i Ofiarno,
 Chryste Królu, wieczny i nieśmiertelny,
 Chryste Królu, Korono Wszystkich Świętych,
 Chryste Królu, który berłami świata władasz,
 Chryste Królu, Rządco dusz naszych,
 Chryste Królu, Wodzu nasz,
 Chryste Królu, mocy, nadziejo i ucieczko nasza,

³ *Króluj nam, Chryste! Modlitewnik czcicieli Chrystusa Króla* (wydanie 3), Ustroń 2018, s. 146-148.

Chryste Królu, który ludziom dobrej woli pokój na ziemi dajesz,
Chryste Królu, wszechmocą Bożą z martwych powstały,
Chryste Królu, w obecności Apostołów wstępujący do nieba,
Chryste Królu, który siedzisz na prawicy swojego Ojca Niebieskiego,
Chryste Królu, pośredniku między niebem a ziemią,
Chryste Królu, który przyjdiesz sądzić żywych i umarłych,
Abyś królował w duszach naszych przez wiarę, *błagamy Cię, Panie!*
Abyś królował w sercach naszych przez miłość i nadzieję,
Abyś królował w rodzinach naszych przez czystość obyczajów,
Abyś królował w narodach przez sprawiedliwość i zgodę wzajemną,
Abyś królował w szkołach przez światło nauki Twojej,
Abyś królował w Kościele przez wierność kapłanów,
Abyś królestwo Twoje sprowadził z nieba na ziemię,
My, grzeszni, Ciebie, Chryste Królu, prosimy, usłysz nas, Panie!
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam, Panie.
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas, Panie.
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami.

K. Pan zasiada na tronie jako Król na wieki.

W. Pan obdarzy swój lud pokojem.

Módlmy się. Wszechmogący, wieczny Boże, Ty postanowiłeś wszystko poddać umiłowanemu Synowi Twojemu, Królowi Wszechświata. Spraw, aby całe stworzenie, wyswobodzone z niewoli grzechu, Tobie służyło i bez końca Ciebie chwaliło. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Dzień czwarty

(poniedziałek, 33. tydzień okresu zwykłego)

KOŚCIÓŁ A KRÓLESTWO BOŻE

Motto:

Kościół jest dla świata znakiem i narzędziem Królestwa, które urzeczywistnia się przede wszystkim w sercach (EiE 107).

Wprowadzenie do Mszy świętej

Święty Jan Paweł II w adhortacji apostołskiej *Ecclesia in Europa* napisał, że Kościół – jako wspólnota wierzących, którzy gromadzą się na sprawowanie Eucharystii, zwłaszcza w niedzielę – jest dla świata znakiem i narzędziem królestwa Bożego. W naszym cyklu rozważań o Jezusie Chrystusie jako Królu i Jego królestwie chcemy dziś pochylić się nad tą prawdą, że królestwo Boże w świecie urzeczywistnia się poprzez Kościół święty. Nie można jednak stawiać znaku równości pomiędzy królestwem Bożym a Kościołem. Aby Kościół – Mistyczne Ciało Chrystusa, którym my jesteśmy, mógł rozszerzać królestwo Boże w świecie, trzeba, abyśmy sami otwarli na nie nasze serca.

Tego, że jesteśmy Kościołem, dzięki któremu królestwo Boże rozszerza się w świecie, doświadczamy podczas sprawowania Mszy świętej, szczególnie w niedzielę. W ostatniej swojej encyklice pt. *Ecclesia de Eucharistia* św. Jan Paweł II uczył, że Kościół żyje, buduje się i rozwija właśnie dzięki Eucharystii.

Komentarz do czytań

I czytanie, rok A: Przez cały najbliższy tydzień w pierwszym czytaniu będziemy słuchać kolejnych fragmentów z Księgi Machabejskiej, która

pokazuje tragiczne dla Narodu Wybranego konsekwencje odejścia od zawartego z Bogiem przymierza i pogrążania się w królestwie ciemności zamiast trwania w królestwie Bożym. Wielu spośród narodu wybranego, urzeczonych pogańskimi obyczajami, lekkomyślnie porzuciło wiarę przodków. Królewski rozkaz Antiocha Epifanesa, sprawującego rządu nad Izraelem, zabraniał jakichkolwiek form oddawania czci Jedynemu Bogu. Zmuszał natomiast do przyjęcia pogańskich obyczajów, całkowicie obcych kulturze i religii synów Abrahama. W tej sytuacji uciemnionym wyznawcom religii Mojżeszowej pozostawało jedynie wołać słowami psalmisty: „Broń mego życia, abym strzegł praw Twoich”.

albo:

I czytanie, rok B: Od dziś, przez ostatnie dwa tygodnie roku liturgicznego w pierwszym czytaniu będziemy słuchać następujących po sobie fragmentów Apokalipsy św. Jana Apostoła. Nazwa księgi z języka greckiego, w którym została zapisana, oznacza objawienie. Autor w proroczej wizji ukazuje więc, co ma się wydarzyć w przyszłości, a zarazem odsłania sens aktualnych dziejów Kościoła.

Apokalipsę rozpoczyna cykl siedmiu listów do Kościołów w Azji, które są wciąż aktualnym napomnieniem dla każdego z nas. Z jednej strony jest to uznanie trudu, podejmowanego dla królestwa Bożego, a z drugiej – upomnienie i wezwanie do nawrócenia, a więc do „pierwotnej miłości”.

Ewangelia: W scenie uzdrowienia niewidomego spod Jerycha jest pewien znamieny szczegół. Gdy dowiedział się, że Jezus przechodzi, zaczął Go wzywać Jego królewskim imieniem: „Jezusie, Synu Dawida, ulituj się nade mną!”. To wskazuje, że powszechną była świadomość królewskiej godności Pana Jezusa. Choć mowa jest tu o królewskiej godności wskutek ludzkiego pochodzenia, to Jezus dokonując cudów, potwierdził, że jest także królem w sensie nadprzyrodzonym, jako Stwórca i Pan Wszechświata.

Propozycja homilii (konferencji)

1. W bazylice św. Piotra na Watykanie w Rzymie, w latach 1962-1965 odbywał się Sobór Watykański II, czyli zgromadzenie biskupów z całego świata, którzy pod natchnieniem Ducha Świętego w kontekście współczesnego świata na nowo starali się przemyśleć prawdy wiary i całe życie Kościoła.

W jednym z czterech głównych dokumentów końcowych, jakim jest konstytucja dogmatyczna o Kościele pt. *Lumen gentium* Ojcowie soborowi stwierdzają (w punkcie 5), że „tajemnica Kościoła świętego ujawnia się w jego założeniu. Pan Jezus bowiem zapoczątkował swój Kościół głosząc radosną nowinę, a mianowicie nadejście Królestwa Bożego obiecane od wieków w Piśmie”. Rozwijając tę myśl dokument zaznacza, że królestwo Boże przede wszystkim ujawniło się w samej osobie Chrystusa. On też założonemu przez Siebie Kościołowi zlecił „posłannictwo głoszenia i krzewienia królestwa Chrystusowego i Bożego wśród wszystkich narodów”. Kościół bowiem „stanowi załazek oraz początek tego Królestwa na ziemi”.

To, jaka jest wzajemna zależność królestwa Bożego i Kościoła, było przedmiotem uwagi wielu teologów, a także św. Jana Pawła II, który poruszał ten temat nie tylko w ramach katechez środowych na temat Kościoła, jakie głosił od 10 lipca 1991 do 30 sierpnia 1995 roku, ale również w encyklice *Redemptoris missio* o stałej aktualności posłania misyjnego. Stwierdza w tym dokumencie, że „dziś o Królestwie mówi się wiele, ale nie zawsze zgodnie z *sensus Ecclesiae*”, czyli z tym, czego od początku uczył Kościół święty (nr 17). Jako przykład Ojciec święty podaje dwie różne, poniekąd skrajne koncepcje zbawiania.

2. Pierwszą określa jako antropocentryczną, to znaczy skupioną na zaspokojeniu potrzeb człowieka. W tej perspektywie królestwo Boże sprowadza się do rzeczywistości całkowicie ludzkiej i zeświecczonej, „w której tym, co się liczy, są programy i walki o wyzwolenie spo-

leczno-ekonomiczne, polityczne, jak również kulturalne”. Nie ma w im jednak miejsca na nadprzyrodzoność i tajemnicę Boga. Choć w takim ujęciu troska o człowieka jest słuszna, to jednak nie można zredukować pojęcia królestwa Bożego do „jakiejs ideologii postępu czysto ziemskiego”. Królestwo Boże przecież „nie jest z tego świata [...], nie jest stąd” (J 18, 36). W takim ujęciu Kościół święty traktowany jest jako instytucja o znaczeniu niemal wyłącznie polityczno-społecznym.

Papież zauważa ponadto, że „istnieją też koncepcje, które umyślnie kładą nacisk na królestwo i chętnie określają się jako stawiające królestwo w swym centrum”. Wprawdzie one też podkreślają znaczenie Kościoła, ale miałby on na wzór Chrystusa troszczyć się jedynie o ubogich i inne tzw. „wartości królestwa Bożego”, jak: pokój, sprawiedliwość, wolność, braterstwo, popieranie dialogu między narodami, kulturami oraz religiami itd. W jednym i drugim przypadku – zdaniem świętego papieża – wypaczone jest rozumienie królestwa Bożego a także obraz Kościoła i jego rola w świecie.

Z tego rodzaju podejściem do spraw królestwa Bożego i Kościoła spotykamy się wcale nierzadko. Wystarczy uważnie przyrzeć się niektórym programom partii politycznych czy poglądom różnych działaczy społecznych, którzy w imię orędzia ewangelicznego chętnie zaangażowałyby Kościół do realizacji swoich celów, niekiedy nawet szlachetnych i wzniosłych. Nie można jednak zapominać, że jest to Kościół Jezusa Chrystusa – przez niego założony. Nikt zatem nie ma prawa go zawłaszczać dla siebie. A ponadto Mistyczne Ciało Chrystusa, choć jest historyczną i widzialną strukturą społeczną, to jednak przede wszystkim służy zbawieniu. Sprawami doczesnymi zajmuje się jedynie o tyle, o ile ma to związek z dążeniem do zbawienia.

Podobnie wypaczone bywają koncepcje królestwa Bożego, które czasem nie tylko rozumie się trochę na sposób bajkowy, ale też traktuje

jako środek do realizacji partykularnych interesów poszczególnych środowisk czy pojedynczych osób. Są nawet próby układania relacji społeczno-politycznych i ekonomicznych, które przypominają jakąś formę teokracji – państwa wyznaniowego. Jest to fatalne w skutkach odwrócenie porządku rzeczy, kiedy prawdę o Chrystusie Królu i Jego królestwie podporządkowuje się sprawom doczesnym. Tymczasem, zgodnie z nauką Chrystusa, ma być odwrotnie: sprawy doczesne należy podporządkować regułom królestwa Bożego, których Kościół naucza: „Starajcie się naprzód o królestwo Boga i o Jego Sprawiedliwość, a to wszystko będzie wam dodane” (Mt 6, 33).

3. Święty Jan Paweł II we wspomnianej encyklice mocno podkreśla, że kwestii królestwa Bożego „nie można odłączać ani od Chrystusa, ani od Kościoła”, gdyż „Chrystus nie tylko głosił Królestwo, ale w Nim samo Królestwo uobecniło się i wypełniło”. Jeżeli zaś oderwie się królestwo Boże od Chrystusa, wówczas „nie ma już królestwa Bożego przez Niego objawionego i dochodzi do wypaczenia zarówno sensu Królestwa, któremu zagraża przekształcenie się w cel czysto ludzki czy ideologiczny, jak i tożsamości Chrystusa, który nie jawi się już jako Pan, któremu wszystko ma być poddane (por. 1 Kor 15, 27)” (nr 18).

Tak samo nie można odłączać Kościoła od sprawy królestwa Bożego – zaznacza papież. Kościół bowiem nie jest celem samym w sobie, ale jest przyporządkowany królestwu Bożemu i nierozzerwalnie z nim złączony. Jest jego załączkiem, znakiem i narzędziem. Od Chrystusa, który jest jego Głową, otrzymał on posłannictwo głoszenia i krzewienia królestwa Bożego wśród wszystkich narodów (por. LG 4).

Kościół święty – którym są wszyscy ochrzczeni, a więc także i my tu obecni, szczególnie wtedy, gdy gromadzimy się na niedzielnej Eucharystii – jest w służbie królestwa Bożego. A czyni to przede wszystkim przez przepowiadanie Słowa Bożego, które wzywa do nawrócenia. Jest to – jak wyraził się św. Jan Paweł II – „pierwsza i podstawowa służba na

rzecz przychodzenia królestwa do pojedynczych osób i do ludzkiej społeczności” (RMs 20). Prawdziwe zaś nawrócenie, to przylgnięcie całym sercem do Chrystusa, który uobecnia się szczególnie w sakramentach świętych, nade wszystko zaś w Eucharystii. Kościół służy więc królestwu Bożemu głosząc Ewangelię i sprawując sakramenty święte. Przypomniał o tym papież Benedykt w adhortacji *Verbum Domini* o Słowie Bożym w życiu i misji Kościoła (z 30 września 2010), pisząc, że „kiedy głosi się Słowo, mówi się o królestwie Bożym” (nr 93).

Dalej służba Kościoła świętego względem królestwa Bożego w świecie wyraża się w zakładaniu wspólnot chrześcijańskich (grup, ruchów) oraz Kościołów lokalnych, zwłaszcza na terenach misyjnych. Innymi słowy, działalność misyjna Kościoła, to szczególnie służba sprawie rozszerzenia królestwa Bożego w świecie. Zwraca na to uwagę św. Jan Paweł II w cytowanej encyklice o misjach (nr 20).

4. Nie mniej ważnym zadaniem Kościoła w sprawie królestwa Bożego jest upowszechnianie w świecie „wartości ewangelicznych”, które „są wyrazem Królestwa i pomagają ludziom w przyjmowaniu Bożego zamiaru” – pisze papież (RMs 20).

Przy tej okazji św. Jan Paweł II zauważa, iż „zaczątkowa rzeczywistość Królestwa może się znajdować również poza granicami Kościoła w całej ludzkości, o ile żyje ona «wartościami ewangelicznymi» i otwiera się na działanie Ducha, który tchnie, gdzie i jak chce (por. J 3, 8)” (RMs 20). Jednak taki doczesny wymiar królestwa Bożego, które może przejawiać się poza wspólnotą Kościoła pozostanie niepełny, o ile nie będzie łączyć się z królestwem Chrystusa. Ono zaś uobecnia się w Kościele i zmierza ku swej pełni w wieczności. To oznacza, że każdy człowiek dobrej woli, także nieochrzczony, który kierując się prawym sumieniem czyni dobro ze względu na bliźniego, jest na drodze do królestwa Bożego. Aby jednak je osiągnąć w pełni w wieczności, musi stać się uczniem Chrystusa, to znaczy przyjąć chrzest, nawrócić się i wejść do wspólnoty Kościo-

ła świętego. Taki bowiem porządek ustanowił sam Zbawiciel. W tym sensie Kościół jest pewną drogą do zbawienia. Potwierdzili to Ojcowie Soboru Watykańskiego II, a za nimi św. Jan Paweł II, który napisał, że „Kościół jest sakramentem zbawienia dla całej ludzkości i jego działalność nie ogranicza się do tych, którzy przyjmują jego orędzie. Jest on potężną siłą w drodze ludzkości ku Królestwu eschatologicznemu, jest znakiem i szerzycielem wartości ewangelicznych pomiędzy ludźmi” (RMs 20; por. GS 39).

Mówiąc o zadaniach Kościoła świętego względem królestwa Bożego nie można zapomnieć o bardzo ważnej sprawie, jaką jest jego wstawiennictwo za wszystkimi ludźmi i całym światem (por. RMs 20). My jako Kościół – wspólnota uczniów Chrystusa – szczególnie podczas niedzielnej Eucharystii modlimy się za cały świat i za wszystkich ludzi, prosząc w modlitwie „Ojcze nasz” słowami samego Pana „przyjdź królestwo Twoje”.

5. Z tego, co zostało tu powiedziane, warto zapamiętać, że Kościół święty, którym my jesteśmy, głosi i buduje królestwo Boże w sobie i w otaczającym go świecie, dlatego nie można odłączać Kościoła od królestwa. Nie można też stawiać znaku różności między nimi, utożsamiając te dwie nadprzyrodzone rzeczywistości, jak to czasem zdarzało się w przeszłości. Byłoby to poważnym błędem.

Przypomnijmy zatem, że królestwo Boże to coś znacznie więcej niż Kościół. Najogólniej biorąc, jest to panowanie Boga w świecie i w człowieku; to Jego obecność i zbawcze działanie, na które człowiek ma się wciąż otwierać. Dlatego, jak mówił Pan Jezus, królestwo Boże już jest i wciąż nadchodzi – staje się (por. Łk 10, 11; 11, 20). Jest jak nasienie wrzucone w dobrą glebę, które samo kiełkuje i rośnie tak, że gospodarz nie wie jak i kiedy (por. Mk 4, 27). Natomiast Kościół jest w dziejach świata zapowiedzią królestwa Bożego i jego służą. Choć jest on tajemnicą i przedmiotem wiary, którą wyznajemy, mówiąc: „Wierzę

w jeden święty, powszechny i apostołski Kościół...”, to jednak jest on widzialny i posługuje się doczesnymi środkami. Tymczasem królestwo Boże samo w sobie jest niewidzialne i przychodzi w sposób niewidzialny (por. Łk 17, 20), a przy tym niespodziewanie, bo jest wyłącznym dziełem Boga. My natomiast jako Kościół powinniśmy modlić się o to i prosić, aby nastąpiło królestwo Boga – czyli to przedziwne królowanie Chrystusa w ludzkich sercach (por. Łk 17, 21), dzięki któremu Bóg staje się „wszystkim we wszystkich”, jak pisał św. Paweł Apostoł (1 Kor 15, 28; por. Kol 3, 11).

Modlitwa powszechna

Wierzymy, że Chrystus nasz Pan i Król jest pośród nas – w swoim Kościele świętym. Zwróćmy się więc do Niego, wołając: *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*

- za wspólnotę Kościoła świętego, aby był dla świata znakiem i narzędziem Królestwa, które urzeczywistnia się przede wszystkim w sercach ludzkich. *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za naszą diecezję, która jest Kościołem lokalnym, aby poprzez zaangażowanie w dzieło ewangelizacji ze strony prezbiterów, osób konsekrowanych i wiernych świeckich pod przewodnictwem naszego biskupa NN., przybliżała wszystkim królestwo Boże. *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za rodziny w Polsce, które są „eklezyją”, czyli Kościołem w miniaturze, aby na co dzień żyły owocami Ducha Świętego, które są znakami królestwa Bożego, czyli miłością, radością, pokojem, cierpliwością, uprzejmością, dobrocią, wiernością, łagodnością i opanowaniem (por. Ga 5, 22). *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za ludzi, którzy z różnych powodów znaleźli się na marginesie życia społecznego, aby została im udzielona odpowiednia pomoc i by nigdy

nie utracili nadziei w to, że także im obiecane jest królestwo niebieskie. *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*

– za uczestników dzisiejszej liturgii, aby niosąc w sobie Chrystusa, którego przyjęli w komunii świętej, przyczyniali się do budowania królestwa Bożego w świecie. *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*

Panie, Jezu Chryste, nasz Królu i Panie, który dajesz nam siebie w Kościele świętym, wysłuchaj pokorne prośby, jakie do Ciebie zanosimy, zgromadzeni w Twoje Imię. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Modlitwa po Mszy świętej

Litania do Chrystusa Króla (III)⁴

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.

Chryste usłysz nas, Chryste, wysłuchaj nas.

Ojciec z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Synu Odkupicielu świata, Boże,

Duchu Święty, Boże,

Święta Trójco, Jedyny Boże,

Chryste Królu, Boże z Boga, Światłość ze Światłości
przyjdź Królestwo Twoje!

Chryste Królu, Obrazie Boga niewidzialnego,

Chryste Królu, przez którego świat został stworzony,

Chryste Królu, z Dziewicy zrodzony,

Chryste Królu, prawdziwy Boże i prawdziwy Człowiecze,

Chryste Królu, uwielbiony przez pasterzy i mędrców,

Chryste Królu, Prawodawco najwyższy,

Chryste Królu, Źródło i Wzorce wszelkiej świętości,

Chryste Królu, Drogo nasza, Prawdo i Życie nasze,

⁴ *Króluj nam, Chryste! Modlitewnik czcicieli Chrystusa Króla* (wydanie 3), Ustroń 2018, s. 148-151.

Chryste Królu, któremu dana jest wszelka władza na niebie
i na ziemi, *panuj nad nami!*

Chryste Królu, Kapłanie przedwieczny,
Chryste, Królu rozumu,
Chryste, Królu woli,
Chryste, Królu cierpienia, cierniem ukoronowany,
Chryste, Królu pokorny, dla wyszydzenia szatą szkarłatną odziany,
Chryste Królu, Oblubieńcze dziewic,
Chryste Królu, który w Marii Magdalenie uznałeś życie pokutne,
Chryste Królu, którego królestwo nie jest z tego świata,
Chryste Królu, który obdarzyłeś nas królewskim darem Twej
miłości – Eucharystią świętą,

Chryste Królu, Arcydziedo wszechmocy Ojca i miłości Ducha
Świętego, *panuj nad rodzinami!*

Chryste Królu, który małżeństwo podniosłeś do godności sakramentu,
Chryste Królu, któryś uczynił pierwszy cud na weselu w Kanie
Galilejskiej,

Chryste Królu, najmiłszy Przyjacielu dzieci,
Chryste Królu, który przez ukryte życie w Nazarecie dałeś
przykład rodzicom i dzieciom,

Chryste Królu, który własnym trudem uświęciłeś pracę człowieka,
Chryste Królu, który wskrzesiłeś z umarłych i oddałeś rodzicom
młodzieńca z Naim, córkę Jaira i wskrzesiłeś przyjaciela swego
Łazarza,

Chryste Królu, który przebaczyłeś grzesznej niewieście,
Chryste Królu, przez Twoją miłość do Maryi i Józefa,
Chryste, Królu królów i Władco nad władcami, *panuj nad narodami!*

Chryste, Królu nieśmiertelny wieków,
Chryste, Królu wiecznej chwały,
Chryste Królu, Księżę pokoju,
Chryste Królu, którego królestwo jest nieskończone,

Chryste Królu, który zasiadasz nad cherubinami,
Chryste Królu, który ukazujesz miłość wszystkim narodom,
a szczególnie tym, które są Tobie wierne,
Chryste Królu, który strącasz władców z tronu, a wywyższasz
pokornych,
Chryste Królu, który śmiercią na krzyżu piekło pokonałeś,
Chryste Królu, który zmartwychwstaniem Twoim śmierć zwyciężyłeś,
Chryste Królu, który przyjdiesz sędzić żywych i umarłych,
Chryste Królu, w dniu Twojej potęgi, w chwale Świętych Twoich,
Chryste Królu, przez Twoją pełną miłości modlitwę na krzyżu:
„Ojczy, odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią”

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam, Panie!
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas, Panie!
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami!

W. Pan zasiada jako Król na wieki.

O. Pan błogosławi swój lud pokojem.

Módlmy się. Wszechmogący, wieczny Boże, Ty postanowiłeś wszystko poddać umiłowanemu Synowi Twojemu, Królowi wszechświata, spraw, aby całe stworzenie, wyswobodzone z niewoli grzechu, Tobie służyło i bez końca Ciebie chwaliło. Przez naszego Pana, Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg, przez wszystkie wieki wieków. Amen.

Dzień piąty

(33. tydzień okresu zwykłego, wtorek)

EUCHARYSTIA A KRÓLESTWO BOŻE

Motto:

Teraz królestwo Boże uobecnia się nade wszystko w sprawowaniu Sakramentu Eucharystii, która jest ofiarą Chrystusa Pana (SRS 48).

Wprowadzenie do Mszy świętej

Królestwo Boże, jako tajemnica Bożej obecności w przestrzeni naszej egzystencji, najbardziej uobecnia się w sprawowaniu Eucharystii. Z tej racji nasze przygotowanie do uroczystości Chrystusa Króla Wszechświata odbywa się w ramach nowenny sprawowanej podczas codziennych Mszy świętych.

Przez Swe Ciało i Krew pod postaciami chleba i wina, które spożywamy w czasie komunii świętej, Chrystus Król i nasz Pan jest pośród nas, w naszych sercach. To właśnie najpierw w nas i pośród nas, zjednoczonych wokół stołu Słowa Bożego i Eucharystii, buduje się i umacnia Boże władanie, gdyż – jak powiedział Pan Jezus – „królestwo Boże pośród was jest” (Łk 17, 21).

Niech udział w dzisiejszej Mszy świętej będzie dla nas okazją, by uwielbiać Boga za to, że przez sakramenty, a zwłaszcza Eucharystię, mamy udział w tajemnicy Jego królestwa. I prosimy zarazem, aby ono stale się w nas rozwijało i promieniowało na całe nasze otoczenie i świat.

Komentarz do czytań

I czytanie, rok I: Kolejny fragment z Drugiej Księgi Machabejskiej ukazuje na tle całego ogromu zła, jakie wywołał nakaz króla Antiocha do porzucenia wiary ojców, wspaniałą postać sędziwego Eleazara, jednego z pierwszych uczonych w Piśmie. Wierny prawu królestwa Bożego nie zawahał się oddać życie w obronie wiary w Jedyne Boga. W ten sposób swoim potomnym i nam dał przykład prawdziwego męczeństwa z miłości do Boga i w trosce o własne zbawienie. Jego postawę dobrze oddaje refren psalmu responsoryjnego: „Pan mój i Bóg mój zawsze mnie wspomaga”.

albo:

I czytanie, rok II: Umiłowany uczeń Jezusa św. Jan Apostoła i Ewangelista, w napisanej pod koniec życia Księdze Apokalipsy notuje słowa Boże, które ostrzegają przed nieuchronnym powtórnym przyjściem Pana oraz wzywają do nawrócenia. Polega ono na jednoznacznym opowiedzeniu się po stronie Boga i Jego królestwa. Wszelka letniość, przeciętność i niezdecydowanie stają się źródłem niewierności oraz grzechu.

Ewangelia: Z kolei odczytywany dziś fragment Ewangelii według św. Łukasza pokazuje, że Chrystus na różne sposoby dociera do ludzkich serc, aby założyć w nich swe królestwo. Zwykłą ludzką ciekawość Zacheusza, który był niskiego wzrostu, Pan wykorzystał, aby pociągnąć go do siebie. Wzruszająca jest wielkoduszność tego zwierzchnika celników, który w jednej chwili postanowił naprawić wyrządzone ludziom zło. Dlatego podczas uczyty w jego domu Jezus oznajmił, że zbawienie – a więc Boże królestwo – stało się udziałem całej rodziny Zacheusza.

Propozycja homilii (konferencji)

1. We wczorajszych rozważaniach pochylaliśmy się nad związkiem Kościoła, którym my jesteśmy, z królestwem Bożym. Ustanowiony przez Chrystusa Kościół służy królestwu Bożemu na różne sposoby i modli się o jego nadejście. Ono w nim już w jakiś sposób staje się

obecne i dostrzegalne. A dzieje się to przede wszystkim przez fakt sprawowania liturgii, która – jak przypomniał Sobór Watykański II – „jest szczytem, do którego zmierza działalność Kościoła, i jednocześnie jest źródłem, z którego wypływa cała jego moc” (SC 10).

W centrum liturgii Kościoła stoi Eucharystia. Jak pisał św. Jan Paweł II w pierwszych słowach swej ostatniej encykliki *Ecclesia de Eucharistia*, „Kościół żyje dzięki Eucharystii”. Jest ona nie tylko pamiątką zbawczej męki, śmierci i zmartwychwstania Chrystusa, ale nade wszystko uobecnieniem i ponowieniem Jego zbawczej Ofiary. Na ogół my wszyscy, czy to kapłani sprawujący Mszę świętą, czy wierni w niej uczestniczący, zatrzymujemy się jedynie na uchwytym zmysłowo poziomie obrzędów, niekiedy sprawowanych zbyt pośpiesznie i trochę niedbale. Z tej racji trudno odczuć realną obecność Chrystusa pośród swego ludu, który gromadzi się wokół ołtarza, tym bardziej, że ukrywa się On pod postaciami chleba i wina. Aby Go odkryć i doświadczyć potrzeba żywej wiary na miarę mistyków i świętych. Oni bowiem nie tylko wierzą, że Chrystus rzeczywiście jest obecny podczas sprawowanych obrzędów Mszy świętej, ale bezpośrednio Go doświadczają, podobnie jak my fizycznie możemy przekonać się o obecności i bliskości siedzących obok nas osób.

Bóg jest wieczny i niezmienny, a zatem ten sam Chrystus, który przed ponad dwoma tysiącami lat, chodząc po palestyńskiej ziemi nauczał o królestwie Bożym, staje przed nami w Eucharystii, ustami kapłana stale uczy, jak żyć zgodnie z prawem Jego królestwa, i objawia Swą królewską godność, domagając się należnej Mu czci.

2. Przypomina o tym *Katechizm Kościoła katolickiego*, ucząc, że „królestwo Boże jest już obecne. Przybliżyło się w Słowie Wcielonym, jest głoszone w całej Ewangelii, przyszło w Śmierci i Zmartwychwstaniu Chrystusa. Od Ostatniej Wieczery królestwo Boże przychodzi

w Eucharystii...” (nr 2816), dlatego w każdej Mszy świętej przynajmniej kilka razy jest o nim mowa.

Przypomnijmy najważniejsze momenty. W niedzielę zwykle, święta i roczystości recytujemy lub śpiewamy starożytny hymn „Chwała na wysokości Boga”, którym zwracamy się do Boga, wypowiadając słowa: „Panie Boże, Królu nieba, Boże, Ojciec wszechmogący”. W niedzielnej Mszy świętej lub z okazji jakiejś uroczystości wypowiadamy Credo, wówczas wyznajemy wiarę w to, że Chrystus „wstąpił do nieba; siedzi po prawicy Ojca. I powtórnie przyjdzie w chwale sądzić żywych i umarłych, a Królestwu Jego nie będzie końca”. Gdy z kolei modlimy się słowami „Ojciec nasz”, prosimy o nadejście Chrystusowego królestwa. Ta prośba znajduje przedłużenie w modlitwie „Wybaw nas, Panie, od zła wszelkiego...”, którą celebrans wypowiada bezpośrednio po „Ojciec nasz”, a która kończy się aklamacją zgromadzonych wiernych: „Bo Twoje jest królestwo, i potęga, i chwała, na wieki”. Oprócz tego prawie każda z oracji, czyli specjalnych modlitw celebransa poprzedzonych wezwaniem „Módlmy się”, kończy się słowami: „który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen”.

Sprawując Mszę świętą celebrans, odpowiednio do przepisów liturgicznych, ma możliwość wyboru jednej spośród dziesięciu Modlitw eucharystycznych oraz poprzedzających ją kilkudziesięciu prefacji. Tam też nierzadko pojawiają się wzmianki o królestwie Bożym. Oczywiście, bliska już uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata, ustanowiona przez papieża Piusa XI encykliką *Quas primas*, obfituje w treści mówiące o tajemnicy królestwa Bożego i Chrystusie Królu.

Wspomniane odwołania we Mszy świętej do królestwa Bożego wskazują na istotowy związek, jaki tu zachodzi. Jak bowiem uczy św. Jan Paweł II w encyklice *Sollicitudo rei socialis* (z 30 grudnia 1987), „teraz królestwo Boże uobecnia się nade wszystko w sprawowaniu sakramentu Eucharystii, która jest ofiarą Chrystusa Pana. W tym sprawowaniu

owoce ziemi i pracy ludzkiej – chleb i wino – zostają w sposób tajemniczy, ale rzeczywisty i substancjalny przemienione za sprawą Ducha Świętego i przez słowa szafarza w Ciało i Krew Jezusa Chrystusa, Syna Bożego i Syna Maryi, przez którego królestwo Ojca stało się wśród nas obecne. Dobra tego świata i praca naszych rąk – chleb i wino – służą nadejściu ostatecznego królestwa, skoro Pan, przez swego Ducha, przyjmuje je do siebie, ażeby ofiarować Ojcu siebie i wraz z sobą ofiarować nas w ponawianiu swej jedynej ofiary, która antycypuje królestwo Boże i głosi jego ostateczne przyjście. W ten sposób Chrystus Pan, poprzez Eucharystię, sakrament i ofiarę, jednoczy nas z sobą i jednoczy wzajemnie nas, ludzi, więzią doskonalszą od jakiegokolwiek zjednoczenia w porządku natury; a zjednoczonych rozsyła na cały świat, abyśmy poprzez wiarę i czyny dawali świadectwo Bożej miłości, przygotowując przyjście Jego królestwa i antycypując je, choć jeszcze w cieniu obecnego czasu” (nr 48).

3. Przytoczone słowa papieża są na tyle zrozumiałe, że chyba nie wymagają specjalnych dodatkowych wyjaśnień. Niemniej jednak ujmując rzecz nieco prościej, można powiedzieć, że skoro w sprawowaniu Eucharystii sam Chrystus Król staje pośrodku swego Kościoła, to wraz z nim obecne jest także Jego królestwo. Jednocząc się z Nim w komunii świętej, przyjmujemy tego samego Odkupiciela, który oczekuje nas w niebie i który w chwili śmierci, gdy staniemy na progu wieczności, okaże swe miłosierdzie i przyjmie nas do swojego królestwa. Ono w niebie ma swoją pełnię. W tym sensie św. Jan Paweł II w cytowanej wyżej encyklice pisał o tym, że Eucharystia antycypuje, czyli zapowiada i wyprzedza, a więc daje już przedsmak, królestwa Bożego.

Jest to – jak słyszymy w mszalnej prefacji na uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata – „wieczne i powszechne Królestwo: królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski, królestwo sprawiedli-

wości, miłości i pokoju”. Braterska wspólnota uczniów Chrystusa, która gromadzi się wokół ołtarza na sprawowanie Eucharystii, nosi (a przynajmniej powinna nosić) te same znamiona, gdyż słuchając Ewangelii karmi się prawdą, a Ciało Pańskie, które spożywa, jest Chlebem Życia. Eucharystia domaga się świętości życia i tę świętość rodzi mocą łaski Chrystusa, który daje samego Siebie. Eucharystyczna wspólnota to także więzi braterskiej miłości, z której rodzi się sprawiedliwość i pokój. Tak więc zaangażowane przeżywanie Mszy świętej pozwala nam już tu i teraz, w realiach naszej codzienności, zasmakować klimatu królestwa Bożego.

Na ten temat uczył św. Jan Paweł II w jednej ze swoich katechez śródowych o tajemnicy Kościoła świętego, wygłoszonej 18 marca 1987 roku. Powiedział wtedy między innymi, że „Kościół, który z biegiem wieków dąży stale do pełni prawdy Bożej, aż wypełnią się w nim słowa Boże, w każdej Eucharystii prosi Ojca o to, by «przyszło Jego królestwo». Żyje on w żarliwym oczekiwaniu na chwalebne przyjście Jezusa, Pana i Zbawiciela [...]. To oczekiwanie na przyjście Pana jest niewyczerpanym źródłem nadziei i energii. Pobudza ono ochrzczonych, którzy stali się uczestnikami królewskiej godności Chrystusa, do tego, by zawsze żyli «w królestwie umiłowanego Syna», i naśladując w swych czynach czynny Jezusa, świadczyli i głosili obecność Królestwa w świecie (por. J 14, 12). Sobór [Watykański II – przyp. aut.] uczy, iż na mocy tego świadectwa wiary i miłości świat przeniknięty zostanie duchem Chrystusa i z większą skutecznością będzie osiągał swój cel sprawiedliwości, miłości i pokoju (por. LG 36)”.

4. Mówiąc o tym, że w Eucharystii wraz z Chrystusem uobecnia się Jego królestwo, należy pamiętać, iż stawia to określone wymagania pod adresem uczestników Mszy świętej. Odnośnie do tego Sobór Watykański II w konstytucji o świętej liturgii *Sacrosanctum Concilium* stwierdził, że „Kościół bardzo się troszczy o to, aby chrześcijanie podczas tego misterium wiary nie byli obecni jak obcy i milczą-

cy widzowie, lecz aby przez obrzędy i modlitwy tę tajemnicę dobrze zrozumieli, w świętej czynności uczestniczyli świadomie, pobożnie i czynnie, byli kształtowani przez słowo Boże, posilali się przy stole Ciała Pańskiego i składali Bogu dzięki, a ofiarując niepokalaną hostię nie tylko przez ręce kapłana, lecz także razem z nim, uczyli się samych siebie składać w ofierze i za pośrednictwem Chrystusa z każdym dniem doskonalili się w zjednoczeniu z Bogiem i wzajemnie z sobą, aby w końcu Bóg był wszystkim we wszystkich” (nr 48).

Jest tu wyraźnie mowa o zaangażowanym i czynnym udziale we Mszy świętej wszystkich wiernych, zwłaszcza świeckich, którzy ze względu na Chrystusa i sprawę Jego królestwa, nie mogą być statystami i widzami, jakby byli na jakimś spektaklu. Dawniej, kiedy Msza święta była sprawowana po łacinie, zwykło się mówić, że wierni „wysłuchali Mszy świętej”. Obecnie, nie tylko ze względu na użycie języka narodowego, ale także z samej istoty świętych obrzędów, takie określenie jest nie do przyjęcia. Wierni świeccy wraz z kapłanem sprawują Eucharystię, odpowiednio do swoich kompetencji i funkcji w Kościele (por. LG 10). Upoważnia ich do tego udział w potrójnym urzędzie Chrystusa – Kapłana, Proroka i Króla, który – jak pisał św. Jan Paweł II w posynodalnej adhortacji *Christifideles laici* o powołaniu i misji świeckich w Kościele i w świecie – „rozpoczyna się wraz z namaszczeniem Chrztu, rozwija przez Bierzmowanie, zaś w Eucharystii zaś znajduje spełnienie i pełne mocy oparcie” (nr 14).

Z tego jasno wynika, że zaangażowanie przeżywanie Mszy świętej, w której uobecnia się Chrystus Król i Jego panowanie, czyni jej uczestników, a więc kapłanów, osoby konsekrowane i ludzi świeckich, apostołami królestwa Bożego. Umocnieni Słowem Bożym i Ciałem Pańskim, idą oni do świata – do swoich codziennych obowiązków, aby tam, przede wszystkim świadectwem swego życia, głosić i przybliżyć królestwo Boże.

O taki świadomy udział w Eucharystii i apostołski zapał na rzecz królestwa Bożego trzeba się często modlić, na przykład wezwaniem z litanii do Chrystusa Króla (III): „Chryste Królu, który obdarzyłeś nas królewskim darem Twej miłości – Eucharystią świętą, zmiłuj się nad nami”.

Modlitwa powszechna

Do Chrystusa Króla, który w domu Zacheusza zechciał przyjąć gościnnie, zanośmy pokorne błagania, wołając: *Niech przyjdzie Twoje królestwo, Panie!*

- za Kościół święty, Mistyczne Ciało Chrystusa i zarazem wspólnotę „zdolną do sprawowania Eucharystii”, aby wszędzie – na całym świecie – przez godne i piękne celebrowanie Mszy świętej, przybliżał ludziom naszych czasów królestwo Boże. *Niech przyjdzie Twoje królestwo, Panie!*
- o powołania kapłańskie, aby nigdzie i nigdy nie zabrakło gorliwych szafarzy Eucharystii, mądrych głosicieli Słowa Bożego i roztropnych pasterzy. *Niech przyjdzie Twoje królestwo, Panie!*
- za nadzwyczajnych szafarzy Eucharystii, a także za wszystkich, którzy pełnią służbę ołtarza, aby byli na co dzień świadkami bliskości Chrystusa Króla pośród nas. *Niech przyjdzie Twoje królestwo, Panie!*
- za ludzi zamożnych, aby jak Zacheusz – pełniąc uczynki miłosierdzia – potrafili wielkodusznie dzielić się swoimi dobrami materialnymi z potrzebującymi. *Niech przyjdzie Twoje królestwo, Panie!*
- za naszych zmarłych [szczególnie polecanych w tej Mszy świętej], którzy za życia posilali się Chlebem eucharystycznym, aby w wieczności dostąpili udziału w uczcie niebieskiej i radości królestwa Bożego. *Niech przyjdzie Twoje królestwo, Panie!*
- za nas, uczestników tej Eucharystii, abyśmy potrafili jak Zacheusz z całą radością i żarliwością przyjąć Pana Jezusa do naszych serc. *Niech przyjdzie Twoje królestwo, Panie!*

Panie, Jezu Chryste, nasz Królu, który dałeś udział w swoim królestwie Zacheuszowi i jego rodzinie, wysłuchaj nasze pokorne prośby i daj nam wraz z aniołami i świętymi radować się życiem wiecznym w chwale Twego królestwa. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Modlitwa po Mszy świętej

Litania do Chrystusa Króla (IV)⁵

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.
 Chryste usłysz nas, Chryste wysłuchaj nas.
 Jezu Chryste, Królu, Synu Boga *przyjdź Królestwo Twoje*
 Jezu Chryste, Królu, Synu Maryi Dziewicy
 Jezu Chryste, Królu, Boże i Człowiecze
 Jezu Chryste, Królu, przez którego wszystko zostało stworzone
 Jezu Chryste, Królu, któremu Ojciec dał Królestwo
 Jezu Chryste, Królu wszelkiego stworzenia
 Jezu Chryste, Królu i Głowo Ciała Kościoła
 Jezu Chryste, Królu, który jesteś Królem i ośrodkiem historii
 Jezu Chryste, Królu, któremu posłuszne są Niebo i Ziemia,
     życie i śmierć
 Jezu Chryste, Królu, któremu wszystkie ludy zostaną poddane
 Jezu Chryste, Królu, do którego przywiodą wszystkie pokolenia
     ludzkie
 Jezu Chryste, Królu, w którym wszystko musi się odnowić
 Jezu Chryste, Królu, prawodawco i nauczycielu
 Jezu Chryste, Królu, który wszystkich pojednasz ze sobą
 Jezu Chryste, Królu, który przywracasz pokój za cenę Swojej krwi
 Jezu Chryste Królu, który wyrwałeś nas spod władzy ciemności
 Jezu Chryste, Królu, który przeniosłeś nas do królestwa światła
 Jezu Chryste, Królu, którego panowanie pełne jest słodyczy

⁵ *Króluj nam, Chryste! Modlitewnik czcicieli Chrystusa Króla* (wydanie 3), Ustroń 2018, s. 151-153.

Jezu Chryste, Królu łagodny i godny podziwu
 Jezu Chryste, Królu dobry i chwalebny
 Jezu Chryste, Królu mocny i miłujący pokój
 Jezu Chryste, Królu łagodności i pokory
 Jezu Chryste, Królu ubóstwa i posłuszeństwa
 Jezu Chryste, Królu cierpliwości i czystości serca
 Jezu Chryste, Królu prawdy i życia
 Jezu Chryste, Królu świętości i łaski
 Jezu Chryste, Królu sprawiedliwości, miłości i pokoju
 Jezu Chryste, Królu, pod którego sztandarami mamy zaszczyt służyć
 Jezu Chryste, Królu, z którym modląc się wypraszamy królowanie
 Jezu Chryste, Królu, którego Królestwo będzie trwało na wieki

W. Królowi wieków, nieśmiertelnemu i niewidzialnemu,
 O. Jedynie Bogu chwała i cześć na wieki wieków. Amen

Módlmy się. Wszechmogący Boże, Ojcze bogaty w miłosierdzie, Ty da-
 łeś swemu Jednorodzonemu Synowi władzę królewską nad całym świa-
 tem. Udziel nam, swoim dzieciom swojej łaski, abyśmy uznali w Jezusie
 Chrystusie naszego Króla i Pana i Jemu podporządkowali całe swoje
 życie. Który żyje i króluje na wieki wieków. Amen.

Dzień szósty

(środa, 33. tydzień okresu zwykłego)

MIŁOŚĆ U PODSTAW KRÓLESTWA BOŻEGO

Motto:

Królestwo Boże ma na celu przekształcenie stosunków między ludźmi i urzeczywistnia się stopniowo, w miarę jak ludzie uczą się kochać, przebaczać i służyć sobie wzajemnie (RMs 15).

Wprowadzenie do Mszy świętej

O królestwie w doczesnym wymiarze można mówić wtedy, gdy jest władca, terytorium i podani, którymi on zarządza, oraz prawo, według którego sprawowane są rządy. Podobnie jest z królestwem Bożym. Stanowi je Osoba Chrystusa Króla, który rządzi ludzkimi sercami, kierując się prawem miłości. Tak więc bezwarunkowa miłość Boga do człowieka, która najpełniej objawiła się w Jezusie Chrystusie, jest fundamentem, na którym opiera się królestwo Boże.

Jak pisze św. Jan Ewangelista, Chrystus „do końca”, a więc bezgranicznie nas umiłował, oddając swoje życie na krzyżu dla zbawienia każdego człowieka i domaga się, abyśmy i my wzajemnie się miłowali (por. 1 J , 10-11). W ten sposób buduje się i rozwija królestwo Boże pomiędzy nami (por. Łk 17, 21).

Komentarz do czytań

I czytanie, rok I: Kolejny fragment Drugiej Księgi Machabejskiej przedstawia niezwykle dzielną matkę siedmiu synów, którzy kolejno za wierność wobec Prawa Bożego ponieśli śmierć męczeńską. Ten bardziej dydaktyczny, aniżeli faktyczny i historyczny opis męczeństwa najmłodszego z jej synów, ukazuje zarówno męstwo matki, jak i syna, a zarazem ich głęboką wiarę w zmartwychwstanie, dzięki któremu osiągną królestwo Boże.

albo

I czytanie, rok II: W pierwszym czytaniu kontynuujemy lekturę Apokalipsy św. Jana Apostoła. Dziś, oczami Apostoła możemy oglądać wizję Bożego majestatu. W niej, w sposób symboliczny zostało podkreślone królowanie Boga, który jest po trzykroć święty. Jako Stwórca wszystkiego godzien jest naszej najwyższej chwały i czci.

Ewangelia: W Ewangelii zaś w odpowiedzi na oczekiwania Apostołów, że niebawem Jezus objawi swą królewską władzę, On opowiedział im przypowieść o trzech sługach, którym jakiś lokalny władca udając się w daleką podróż w celu uzyskania korony królewskiej, powierzył w zarząd swój majątek. Lekcja, jaką otrzymujemy z tej przypowieści, uczy nas, że budowanie królestwa Bożego na ziemi wymaga od nas całkowitego zaangażowania, aby niczego nie zmarnować z tych darów, jakimi Boża Opatrzność szczerze nas obdarowuje.

Propozycja homilii (konferencji)

1. W Ewangelii św. Mateusza znajdujemy opis sytuacji (22, 34-40), kiedy jeden z uczonych w Prawie, a więc z pewnością bardzo dobrze zorientowany w nauce Pisma Świętego nauczyciel wiary mojżeszowej, zadaje Panu Jezusowi pytanie: „Które przykazanie w Prawie jest największe?”. Stawiając taki problem do rozstrzygnięcia, on się po prostu skompromitował. To tak, jakby nauczyciel matematyki nie wiedział, ile jest dwa razy dwa i pytał o to ludzi na ulicy. Przecież każdy pobożny Izraelita w swojej codziennej modlitwie powtarzał te same słowa z Księgi Wyjścia, które i my wypowiadamy w pacierzu, kiedy recytujemy Dziesięć Bożych Przykazań: „Będziesz miłował Pana Boga swego całym swoim sercem, całą swoją duszą i całym swoim umysłem” (por. Pwt 6, 5), „a bliźniego swego jak siebie samego” (por. Kpł 19, 18). Oczywiście, temu człowiekowi nie chodziło o to, aby się czegoś nowego dowiedzieć, ale by mieć jakikolwiek powód do oskarżenia Jezusa.

Pan zaś, znając przewrotność jego serca, przypomina mu, że miłowanie Boga i drugiego człowieka to najważniejsze ze wszystkich przykazań. Trzeba dodać, że w owym czasie zwłaszcza faryzeusze, powołując się na ustną tradycję, wytworzyli ogromną ilość drobiazgowych przepisów rytualnych, w których łatwo było się pogubić. Jezus podkreśla więc, że to miłość jest fundamentem królestwa Bożego, szczególnie miłość miło-

sierna. Potwierdzają to zarówno słowa, jak i gesty Zbawiciela, który nie tylko nauczał o obowiązku okazywania miłosierdzia, ale sam je czynił: pocieszając, uzdrawiając, wypędzając złe duchy, a nawet przywracając umarłych do życia, jak to było w przypadku młodzieńca z Nain (por. Łk 7, 11-17), córki Jaira (por. Łk 8, 49-56) czy Łazarza (por. J 11, 38-44). Polecając uczniom, aby uzdrawiali chorych, nakazał im jednocześnie, aby proklamowali, iż „przybliżyło się do was królestwo Boże” (Łk 10, 9).

2. Wszystko, czego Jezus nauczał odnośnie do miłosierdzia, należy więc ujmować pod kątem królestwa Bożego. Najbardziej wymowna pod tym względem jest zawarta w Ewangelii św. Mateusza przypowieść o sądzie Bożym, jaki będzie sprawować Syn Człowieczy jako król. Gdy nastąpi ów sąd, wówczas kryterium rozstrzygającym o zbawieniu lub potępieniu będą uczynki miłosierne (lub ich brak) pełnione wobec „najmniejszych”, z którymi Chrystus się identyfikuje (por. Mt 25, 31-46). Tę zasadę potwierdzają Błogosławieństwa, jakie On wypowiedział w ramach Kazania na Górze (Mt 5, 2-12), powszechnie uznawane za „konstytucję” głoszonego przez Niego królestwa Bożego. Chodzi tu zwłaszcza o błogosławieństwo miłosiernych, którzy dostąpią miłosierdzia. Stosując to błogosławieństwo do swoich uczniów, Pan Jezus czyni zatem miłosierdzie normą moralną dla każdego ze swoich uczniów. Wskazuje jednocześnie, że jej źródłem jest sam Bóg Ojciec. Mówiąc bowiem do uczniów: „Bądźcie miłosierni, jak Ojciec wasz jest miłosierny” (Łk 6, 36; por. Mt 5, 48), żąda odwzorowywania postawy Ojca, bogatego w miłosierdzie, nie tylko wobec najbliższych, ale każdego bez wyjątku człowieka (por. Łk 10, 29-37).

Kilka dni temu, na początku naszych rozważań powiedzieliśmy, że królestwo Boże jest w istocie rzeczywistością nadprzyrodzoną i tajemniczą. Najogólniej można je określić jako powszechne i zbawcze panowanie Boga w doczesności oraz w wieczności. W jego centrum jest Bóg, który jest Miłością (1 J 4, 8. 16). Wobec tego podstawą i zasadniczą normą królestwa Bożego jest miłość. Dla ścisłości należałoby mó-

wić raczej o miłości miłosiernej, bo nie chodzi jedynie o miłość w potocznym rozumieniu jako szczególne uczucie, lecz o postawę afirmacji bliźniego. A zatem kochać, to przede wszystkim chcieć dobra dla tego, kto jest kochany. Tak właśnie kocha Bóg, który jest samą Miłością. On zawsze i we wszystkim chce szczęścia każdego bez wyjątku człowieka. Mówimy tu zarówno o szczęściu doczesnym, jak i szczęściu wiecznym.

3. O miłości Boga do człowieka, która najpełniej objawiła się w Jezusie Chrystusie, najwięcej pisał św. Jan Apostoł, zarówno w swojej Ewangelii, jak i w Listach Apostolskich. Czytamy tam między innymi, że „tak Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (J 3, 16). Jak niezmierna jest zatem miłość Boga do człowieka, skoro On sam siebie w swoim Synu ofiaruje za nas ludzi. Zanim Jezus podjął okrutną mękę krzyżową, powiedział: „Jak Mnie umiłował Ojciec, tak i Ja was umiłowalem. Wytrwajcie w miłości mojej!” (J 15, 9). To zobowiązanie do wzajemnego miłowania się Chrystus Pan powtarzał wiele razy, a w sposób najbardziej dobitny podczas ostatniej Wieczerzy w ramach tzw. mowy pożegnalnej, mówiąc: „To jest moje przykazanie, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowalem” (J 15, 12). Modlił się też do Ojca, aby Jego uczniowie wytrwali w tej postawie (por. J 17, 23-26).

W relacji Ewangelisty św. Jana, miłość jest kryterium przynależności do królestwa Bożego. We wspomnianej mowie pożegnalnej podczas Ostatniej Wieczerzy Jezus mówi jasno: „Jeśli Mnie kto miłuje, będzie zachowywał moją naukę, a Ojciec mój umiłuje go, i przyjdziemy do niego, i będziemy u niego przebywać” (J 14, 23). Oznacza to, że kto trwa w miłości do Jezusa i zachowuje Jego naukę, tego miłuje Bóg Ojciec. Żyje on w przestrzeni królestwa Bożego, skoro jego centrum jest Przenajświętsza Trójca (por. J 14, 21). Na podstawie tych słów Zbawiciela Jego umiłowany uczeń – św. Jan Apostoł w Pierwszym swym Liście najpierw wzywa, aby miłość nie była jedynie deklaratywna, lecz kon-

kretna, przejawiająca się w czynach: „Nie miłujmy słowem i językiem, ale czynem i prawdą!” (1 J 3, 18). Z tego dalej wyprowadza wniosek, że skoro „miłość jest z Boga”, to „każdy, kto miłuje, narodził się z Boga i na Boga” (1 J 4, 7).

Tę samą myśl wyraża jeszcze dosadniej, nadając jej formę negatywną: „Kto nie miłuje, nie zna Boga, bo Bóg jest miłością” (1 J 4, 8). Kilka zdań dalej jeszcze raz to podkreśla w mocnych słowach: „Jeśliby ktoś mówił: Miłuję Boga, a brata swego nienawidził, jest kłamcą, albowiem kto nie miłuje brata swego, którego widzi, nie może miłować Boga, którego nie widzi” (1 J 4, 20).

Każdy zatem, kto chce mieć udział w królestwie Bożym wiernie podążając za Chrystusem Królem, nie może miłości sprowadzić do poziomu uczuć, ale wypracować w sobie odpowiednią do niej postawę, którą będzie wcielać w relacje społeczne. W tym sensie królestwo Boże, choć nie jest z tego świata, jak zauważył Pan Jezus podczas przesłuchania u Piłata, to jednak przenika ten świat, w tym świecie się aktualizuje i go przemienia. Pierwszym więc krokiem na drodze przybliżania królestwa Bożego są uczynki miłosierdzia, w których i poprzez które najbardziej przejawia się miłość.

4. Nie bez racji św. Jan Paweł II w encyklice *Dives in misericordia* o Bożym miłosierdziu bardzo często posługuje się pojęciem „miłość miłosierna”, wyjaśniając zarazem, że miłosierdzie, zarówno to, którym Bóg obdarowuje człowieka, jak i to, którym człowiek obdarowuje drugiego, jest szczególną postacią miłości, zdolną pochyłać się nad słabością i nędzą bliźniego. Innymi słowy, „miłość staje się miłosierdziem wówczas, gdy wypada jej przekroczyć ścisłą miarę sprawiedliwości” – pisze papież (DiM 5). A zatem „miłość ta w sposób szczególny daje o sobie znać w zetknięciu z cierpieniem, krzywdą, ubóstwem, w zetknięciu z całą historyczną «ludzką kondycją», która na różne sposoby ujawnia ograniczoność i słabość człowieka, za-

równy fizyczną, jak i moralną” (DiM 3). Przy czym nie chodzi tu ani o samo współczucie, które jest sposobem współodczuwania stanów emocjonalnych innego człowieka (empatia), ani też o litość, rozumianą jako uczuciowy wstrząs na widok cudzej nędzy, ale o czynne uczestniczenie w jego losie naznaczonym tą nędzą.

Miłość bowiem w codziennym doświadczeniu ludzi rodzi się z fascynacji pięknem. Ten, kto miłuje, do tego stopnia czuje się pociągnięty przez piękno miłowanego (fizyczne, duchowo-moralne, estetyczne czy intelektualne), że pragnie się z nim niejako utożsamić. Poza tym miłość czerpie swój dynamizm ze wzajemności, która zakłada i prowadzi do równości miłującego z miłowanym. Natomiast przedmiotem miłosierdzia nie jest piękno, lecz nędza, przez którą należy rozumieć nie tylko dotkliwy brak dóbr materialnych niezbędnych do godziwej egzystencji, ale także – a może przede wszystkim – ułomność ludzkiej natury we wszystkich obszarach: bytowym, poznawczym, moralnym i izycznym. Dostrzeżenie zatem nędzy w człowieku, a przede wszystkim jego godności pomimo tej nędzy, oraz zgoda na uczestniczenie w jego nędznym losie, stanowi samą istotę miłosierdzia (miłości miłosiernej) i jest dźwignią do budowania królestwa Bożego w świecie. Trzeba jednak dodać, że miłość miłosierna, choć ma za przedmiot nędzę, to jednak nie zatrzymuje się na niej, ale idzie dalej, dąży do przekroczenia jej, do podźwignięcia człowieka i przywrócenia mu godności dziecka Bożego.

Ojciec święty Jan Paweł II tę miłość miłosierną nazywał „siłą jednoczącą i dźwigającą zarazem”, która „jest ze swojej istoty miłością twórczą”. Nigdy też nie jest ona „aktem czy też procesem jednostronnym”, gdyż „nawet w wypadkach, w których wszystko zdawałoby się wskazywać na to, że jedna strona tylko obdarowuje, daje – a druga tylko otrzymuje, bierze – [...] w istocie rzeczy zawsze również i ta pierwsza strona jest obdarowywana. [...] ten, który daje, może bez trudu odnaleźć siebie w pozycji tego, który otrzymuje, który zostaje obdarowany, który doznaje miłości miłosiernej, owszem, doznaje miłosierdzia” (DiM 14).

5. Jeśli chcemy na sobie doświadczyć miłosierdzia Boga – znaku królestwa Bożego, nierzadko przez ręce naszych bliźnich, to sami musimy zdobyć się na „wyobrażnię miłosierdzia” i wielkodusznie podejmować uczynki miłosierdzia co do duszy i co do ciała, które przypomina katechizm: grzeszących upominać, nieumiejętnych pouczać, wątpięcym dobrze radzić, strapionych pocieszać, krzywdy cierpliwie znosić, urazy chętnie darować, modlić się za żywych i umarłych, a także głodnych nakarmić, spragnionych napoić, nagich przyodziać, podróżnych w dom przyjąć, więźniów pocieszać, chorych nawiedzać i pogrzebać umarłych.

W ten sposób przez czynną miłość miłosierną, wrażliwą na każdego człowieka, realną staje się prośba, którą w codziennym pacierzu zanosimy, wołając słowami Modlitwy Pańskiej: „Przyjdź królestwo Twoje”.

Modlitwa powszechna

Panie, Jezu Chryste, nasz Królu i Panie, który okazałeś swoją miłość oddając Siebie za nasze zbawienie, zwracamy się do Ciebie z pokornymi prośbami:

- o miłość, pokój i wzajemne poszanowanie dla wszystkich ludzi na ziemi, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje.*
- o to, aby w naszym Narodzie panowała miłość społeczna, wzajemne poszanowanie, mimo odmiennych poglądów polityczno-społecznych, oraz gotowość do pojednania i zgody, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje.*
- aby małżonkowie okazując sobie miłość, która wyraża się w czułej trosce o siebie nawzajem, dawali swoim dzieciom przykład budowania królestwa Bożego, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje.*
- aby zakochani nie zapominali, że wielkie uczucie, które żywią względem siebie, nie może przesłonić im świadomości, że źródłem praw-

dziwej miłości jest Bóg, który jest Miłością, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje.*

– abyśmy my sami potrafili okazywać miłość bliźnim, chętnie spełniając wszelkie uczynki miłosierdzia, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje.*

Boże, nasz Ojczy, który jesteś samą Miłością, w Twoim Synu Jezusie Chrystusie dałeś nam przykład, jak służyć naszym braciom i siostram. Przymnóż nam żywej wiary, że wszystko co dobrego czynimy, przybliża Twoje królowanie na ziemi. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Modlitwa po Mszy świętej

Litania do Chrystusa Króla (V)⁶

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.

Chryste, usłysz nas, Chryste wysłuchaj nas.

Ojczy Niebieski, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Synu, Zbawicielu świata, Boże,

Duchu Święty, Boże,

Święta Trójco, Jedyny Boże,

Jezu Chryste, Królu Miłosierdzia,

Jezu Chryste, Królu Miłości,

Jezu Chryste, Królu Pokoju,

Jezu Chryste, Królu Życia,

Jezu Chryste, Królu Zmartwychwstały,

Jezu Chryste, Królu Wszechświata,

Jezu Chryste, Królu Wiekuisty,

Jezu Chryste, Królu Cierpiących,

Jezu Chryste, Królu serca mojego,

⁶ *Króluj nam, Chryste! Modlitewnik czcicieli Chrystusa Króla* (wydanie 3), Ustroń 2018, s. 153-157.

Jezu Chryste, Królu serc Świętych, a szczególnie Najświętszej
Maryi Panny,
Jezu Chryste, Królu dusz,
Jezu Chryste, Królu Aniołów i Archaniołów,
Jezu Chryste, Królu Błogosławionych,
Jezu Chryste, Królu Chwały,
Jezu Chryste, Królu Dobroci,
Jezu Chryste, Królu Litościwy,
Jezu Chryste, Królu Łaskawy,
Jezu Chryste, Królu Światłości,
Jezu Chryste, Królu po Trzykroć Święty,
Jezu Chryste, Królu Mądrości,
Jezu Chryste, Królu Pokory,
Jezu Chryste, Królu Świętej Bojaźni i Miłości Pańskiej,
Jezu Chryste, Królu Słodczy Niebieskiej,
Jezu Chryste, Królu Kościoła Świętego,
Jezu Chryste, Królu Prawdy,
Jezu Chryste, Królu Sług i Służebnic Pańskich,
Jezu Chryste, Królu Apostołów,
Jezu Chryste, Królu Sprawiedliwy,
Jezu Chryste, Królu Czystości,
Jezu Chryste, Królu Dziewic,
Jezu Chryste, Królu Wyznawców,
Jezu Chryste, Królu Proroków,
Jezu Chryste, Królu nawróconych i pokutujących,
Jezu Chryste, Królu Męczenników,
Jezu Chryste, Królu Umęczony,
Jezu Chryste, Królu wyszydzony,
Jezu Chryste, Królu Ukrzyżowany,
Jezu Chryste, Królu Cierpliwości,
Jezu Chryste, Królu wzgardzony,
Jezu Chryste, Królu wyśmiany,

Jezu Chryste, Królu pohańbiony,
Jezu Chryste, Królu cierniem ukoronowany,
Jezu Chryste, Królu ubiczowany,
Jezu Chryste, Królu Godności,
Jezu Chryste, Królu ubogich,
Jezu Chryste, Królu Zwycięski,
Jezu Chryste, Królu Łagodny,
Jezu Chryste, Królu Cnót wszelkich,
Jezu Chryste, Królu Posłuszeństwa Woli Bożej,
Jezu Chryste, Królu przez ludzi Niewinnie sądzony,
Jezu Chryste, Królu na śmierć skazany,
Jezu Chryste, Królu bezlitośnie na Krzyżu rozciągnięty,
Jezu Chryste, Królu okrutnie grubymi gwoździami do Krzyża
przybity,
Jezu Chryste, Królu Majestatu,
Jezu Chryste, Królu Nadziei,
Jezu Chryste, Królu Nieba i ziemi,
Jezu Chryste, Królu Ognia Miłości,
Jezu Chryste, Królu Sakramentów Świętych,
Jezu Chryste, Królu Wierności,
Jezu Chryste, Królu Przyjaźni,
Jezu Chryste, Królu Nowego i Wiecznego Przymierza,
Jezu Chryste, Królu Troskliwy,
Jezu Chryste, Królu Gorliwości o Chwałę Ojca Niebieskiego,
Jezu Chryste, Królu wiernych dusz kapłańskich i zakonnych,
Jezu Chryste, Królu dusz Bogu poświęconych,
Jezu Chryste, Królu Przebaczenia,
Jezu Chryste, Królu Zbawicielu,
Jezu Chryste, Królu Odkupicielu,
Jezu Chryste, Królu Mesjaszu,
Jezu Chryste, Królu i Sługo Pański,
Jezu Chryste, Królu dzieci,
Jezu Chryste, Królu Miłości,

Baranku Boży, Który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami.
 Baranku Boży, Który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami.
 Baranku Boży, Który gładzisz grzechy świata, obdarz nas Pokojem.

P. Niech Serce Twoje, Najśłodszy Jezu,

W. W nas na zawsze Króluje i pozostanie naszym Wszystkim.

Módlmy się: Najwyższy, Wszechmocny, Dobry Panie, Twoja jest Sława, Chwała i Cześć, i wszelkie Błogosławieństwo. Tobie Jednemu, Najwyższy, one przystoją, i żaden człowiek nie jest godny wymówić Twego Imienia.

Pochwalony bądź, Panie mój, przez tych, którzy przebacząją dla Twojej Miłości i znoszą słabości i prześladowania. Błogosławieni ci, którzy je zniosą w Pokoju, ponieważ przez Ciebie, Najwyższy, będą uwieńczeni. Ty, Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Dzień siódmy

(czwartek, 33. tydzień okresu zwykłego)

KRÓLESTWO BOŻE A PORZĄDEK DOCZESNY

Motto:

Gdyby ludzie uznali tak w życiu prywatnym, jak i publicznym królewską władzę Chrystusa, wówczas musiałyby przeniknąć wszystkie warstwy społeczne niewypowiedziane dobrodziejstwa, jak sprawiedliwa wolność, ład i uspokojenie, zgoda i pokój (QP 19).

Wprowadzenie do Mszy świętej

Papież Pius XI ustanawiając w 1925 roku uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, zaznaczył w encyklice *Quas primas*, że gdyby wszyscy ludzie uznali królewską władzę Chrystusa zarówno w swoim

życiu prywatnym, jak i w życiu publicznym, wtedy wyraźnie odczuwalne byłyby skutki społeczne w postaci sprawiedliwej wolności, ładu i porządku, zgody i pokoju.

O tym pisał już św. Paweł Apostoł, podkreślając, że wprawdzie królestwo Boże ma wymiar duchowy, ale głęboko wpisuje się w sprawy doczesne. Jednak „królestwo Boże to nie sprawa tego, co się je i pije, ale to sprawiedliwość, pokój i radość w Duchu Świętym” (Rz 14, 17).

W kolejnym dniu naszego przygotowania do uroczystości Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata przedmiotem naszej refleksji chcemy uczynić to, w jaki sposób troska o królestwo Boże, do jakiej zobowiązani są chrześcijanie, wpływa na życie doczesne, na kulturę i relacje społeczne, a także ekonomię i politykę. Najpierw jednak trzeba zadbać o to, aby duch królestwa Bożego przeniknął nasze serca, wówczas – zgodnie z apewnieniem Pan Jezusa – wszystko będzie nam dodane; dziać się będzie niejako samoistnie dzięki łasce Bożej (por. Mt 6, 33).

Komentarz do czytań

I czytanie, rok I: Postawa Matatiasza z Pierwszej Księgi Machabejskiej, który odmawia posłuszeństwa królowi, łamiącego sumienia podwładnych i narzucającego im pogańską religię, jest dla nas lekcją, że każda władza pochodzi od Boga i musi ona respektować prawo królestwa Bożego. Królestwo Boże jest nadrzędne względem jakąkolwiek władzy i organizacji życia społecznego. Toteż żadna władza nie ma prawa ingerować w sprawy wiary i sumienia swoich obywateli.

albo

I czytanie, rok II: Święty Jan Apostoł opisuje apokaliptyczną wizję, która jest czymś w rodzaju liturgii niebiańskiej. W jej centrum jest „Baranek zabity”, który powstał z martwych. Bez trudu rozpoznajemy w nim Jezusa Chrystusa, który jako Zbawiciel a zarazem Król wszechświata

zasiada na niebiańskim tronie i odbiera należną mu cześć od wszystkich mieszkańców nieba.

Ewangelia: Natomiast w dzisiejszej Ewangelii mamy wzruszającą scenę, w której Chrystus Pan płacze nad Jerozolimą, bo niebawem ulegnie ona zburzeniu przez najeźdźców. Powodem bólu i smutku Zbawiciela jest nie tylko to, że upadnie splendor świętego miasta, ale nade wszystko zatwardziałość serc jego mieszkańców, którzy nie chcą przyjąć orędzia o królestwie Bożym. Wraz ze zniszczeniem miasta grozi im bowiem wieczne potępienie. Jest to także przestroga dla nas.

Propozycja homilii (konferencji)

1. Mówienie o królestwie Bożym w kontekście współczesnego świata wydaje mocno przestarzałe, wręcz bajkowe. Obecnie lansuje się demokrację, uważaną za najlepszą formę sprawowania władzy w różnych obszarach życia. Co więcej, niektóre światowe mocarstwa w sposób niedemokratyczny usiłują narzucać systemy demokratyczne krajom, które pod względem kultury i mentalności nie są do tego przygotowane. Przez całe wieki funkcjonowały bowiem pod rządami monarchicznymi lub autorytarnymi. Nagła zmiana stała się wobec tego źródłem ogromnego zamętu i destabilizacji niekiedy całych regionów, zwłaszcza wtedy, gdy pod za obietnicą lepszego ustroju społecznego kryje się faktyczna kolonizacja ekonomiczna i kulturalna, niekiedy daleko bardziej destrukcyjna, aniżeli w minionych wiekach.

Nie jest więc sprawą przypadku, że w czasach po I wojnie światowej, kiedy w Europie jedna po drugiej upadały wielkie i wpływowe monarchie, papież Pius XI w encyklice *Quas primas* przypomniał, że gwarantem doczesnego ładu jest poddanie wszystkiego pod władzę Chrystusa Króla i przyjęcie niezmiennych zasad królestwa Bożego. Papież wyraził głębokie przekonanie, że „gdyby ludzie uznali tak w życiu prywatnym, jak i publicznym królewską władzę Chrystusa, wówczas musiałyby przeniknąć wszystkie warstwy społeczne niewypowiedzia-

ne dobrodziejstwa, jak sprawiedliwa wolność, ład i uspokojenie, zgoda i pokój” (nr 19). W tych słowach jest czytelna aluzja do wyrażonej wcześniej w tejże encyklice prawdy, że królestwo Boże, które w Chrystusie Królu znajduje swój najpełniejszy wyraz, jest rzeczywistością na wskroś duchową i odnosi się do rzeczy duchowych, jak dowodzą tego zarówno słowa Pisma Świętego, a przede wszystkim sam Chrystus, który podczas przesłuchania Piłata wyraźnie zaznaczył, że Jego królestwo choć jest na tym świecie, to jednak nie jest z tego świata (por. J 18, 36). Należy więc ono do innego porządku, a jest to porządek duchowy. Ojciec święty Pius XI pisze bowiem, że „królestwo to, jak je przedstawiają Ewangelie, jest tego rodzaju, iż chcący weń wejść, przygotowują się przez pokutę, nie mogą zaś inaczej wejść, jak przez wiarę i chrzest, który choć jest zewnętrznym obrzędem, jednak oznacza i sprawia wewnętrzne odrodzenie” (nr 15).

2. Rodzi się zatem pytanie, czy królestwo Boże, jako rzeczywistość nadprzyrodzona i duchowa, może mieć wpływ na sprawy doczesne, a więc ustrojową organizację państw i narodów, politykę, ekonomię, kulturę i wiele innych obszarów życia społecznego?

Oczywiście, że tak! Jednak nie zawsze i nie wszyscy podzielają takie przekonanie. Odnośnie do tego można mówić o dwóch skrajnych postawach, o których wspominał św. Jan Paweł II w encyklice *Redemptoris missio*.

Są bowiem środowiska, które tak bardzo podkreślają duchowy wymiar królestwa Bożego, że w praktyce wydają się nie dostrzegać żadnego bezpośredniego związku z doczesnością. Chrześcijanie, reprezentujący takie przekonanie, raczej z rezerwą odnoszą się do spraw publicznych, a swoje zaangażowanie w sprawy doczesne ograniczają do jakiejś formy modlitwy lub duchowego wsparcia. Bez wątplenia jest ono bardzo potrzebne, ale nigdy w oderwaniu od świadectwa życia i apostołskiego zaangażowania.

Innym, również niezgodnym z duchem Ewangelii i katolicką nauką społeczną stanowiskiem, jest dążenie do swoistej teokracji, która polega na tym, że wszystkie wymiary życia polityczno-społecznego, ekonomicznego i kulturalnego podporządkowane są celom religijnym. Słusznie taka naiwna i utopijna koncepcja królestwa Bożego kojarzyć się będzie z tymi krajami muzułmańskimi, w których obowiązuje religijne prawo szariat.

Pierwsze stanowisko nie jest tak radykalne i wyraziste, jak drugie. Niemniej jednak jego przykładem może być postawa niektórych chrześcijan podczas wyborów parlamentarnych czy prezydenckich. Są bowiem tacy wierni, którzy w przekonaniu, że sprawy polityki zawsze są uwikłane w rzech, albo że pojedynczy obywatel nie ma na nie rzeczywistego wpływu, nie chcą się angażować i nie poczuwają się do tego obywatelskiego obowiązku oraz odpowiedzialności za dobro wspólne. Natomiast dla usprawiedliwienia samych siebie zapewniają, że pozostają w domu, by tym gorliwiej „pomodlić się” o dobre wybory.

Ilustracją drugiego stanowiska, częściej spotykaną i bardziej dostrzegalną, są różne próby upolitycznienia spraw religijnych oraz wciągnięcia Kościoła świętego do gry politycznej. Nierzadko bowiem w Polsce, zwłaszcza po proklamacji Jubileuszowego Aktu przyjęcia Jezusa Chrystusa za Pana i Króla, jaki dokonał się 19 listopada 2016 roku w krakowskich Łagiewnikach, podnoszony jest postulat ogłoszenia Jezusa Chrystusa Królem Polski, zaś sam Akt bywa podważany właśnie dlatego, że ani razu nie pada w nim tytuł „Chrystus Król Polski”. Jedynie jest tam mowa o królowaniu Jezusa Chrystusa w polskim społeczeństwie, co nie zadowala tych, którzy – jak się wydaje – gotowi byłiby Prezydenta zamienić na Chrystusa. Takie podejście świadczy jedynie o całkowitym niezrozumieniu ani mechanizmów życia publicznego, ani tym bardziej tajemnicy królestwa Bożego.

3. Wyeksponowane w Jubileuszowym Akcie sformułowanie: „królowanie Jezusa Chrystusa w polskim społeczeństwie” jest teologicznie po-

prawne i na to przede wszystkim trzeba zwrócić uwagę! Nie można go jednak utożsamiać z kontrowersyjnym tytułem: „Jezus Chrystus Król Polski”. Powszechnego królowania Zbawiciela nie można bowiem ograniczać do jakiegoś jednego narodu czy środowiska. W encyklice *Quas primas* czytamy przecież, że „królestwo naszego Odkupiciela obejmuje wszystkich ludzi” (nr 18) i rozciąga się nie tylko na ochrzczonych, ale także na tych, którzy wyznają inne religie i nie znają Go, albo wręcz z Nim walczą. Jednakże to królowanie Chrystusa angażuje umysł każdego człowieka, jego wolę i sferę uczuć, a więc to wszystko, co zawiera się w biblijnym pojęciu „serca”. Uczył o tym papież Pius XI we wcześniejszej encyklice *Ubi arcano Dei* o pokoju (z 23 grudnia 1922 roku), pisząc, iż na tym polega królestwo Chrystusa, że On „króluje w umysłach jednostek przez swoją naukę, króluje w duszach przez miłość, króluje w całym życiu człowieka, przestrzegającego Jego prawa i naśladowującego Jego przykład; Chrystus Pan króluje w rodzinie, gdy oparta na sakramencie małżeństwa istnieje jako rzecz święta i nierozdzielna, w której władza rodzicielska wskazuje na ojcostwo Boże, biorąc od Boga początek i nazwę (por. Ef 3, 15), w której dzieci wzorują się na posłuszeństwie Dziecięcia Jezusa, cały sposób życia tchnie świętością Rodziny Nazaretańskiej. Chrystus Pan króluje w końcu w społeczności państwowej, gdy najwyższą cześć oddaje się Bogu a z Boga wyprowadza się pochodzenie władzy i wszystkie jej prawa, ażeby tym samym nie było nadużycia ze strony rządzących ani braku rozumnego posłuszeństwa ze strony poddanych, i aby Kościół cieszył się tym stanowiskiem, jakie mu sam Zbawiciel wyznaczył...”.

Aby właściwie rozumieć związek królestwa Bożego z doczesnością, trzeba przypomnieć, że Kościół stara się szanować autonomię spraw świeckich. Papież św. Paweł VI w adhortacji *Evangelii nuntiandi* (z 8 grudnia 1975 roku) za Soborem Watykańskim II nazywa ją *sekularyzacją* (por. GS 59), „która jest słusznym i prawowitym, nie obcym wierze i religii

usiłowaniem odkrycia w stworzeniu, w każdej rzeczy i w każdym zdarzeniu praw wszechświata, którymi one się rządzą autonomicznie; byle tylko umysł bazował na wewnętrznym przekonaniu, że te prawa nałożył im Stwórca” (nr 55). Przeciwnym takiemu stanowisku jest *sekularyzm*, który neguje istnienie Boga jako Stwórcy wszystkiego.

4. W dziele budowania królestwa Bożego w świecie współczesnym nie chodzi więc o to – mówiąc trywialnie – aby wersety Ewangelii wplatać do artykułów Konstytucji czy ustaw państwowych i ogłosić, że głową Państwa zamiast Prezydenta jest Pan Jezus jako Król. Ważne jest natomiast, aby każdy, niezależnie od tego, jaką piastuje funkcję społeczną i urząd, respektował zasady królestwa Bożego, a przede wszystkim przykazanie miłości i Dekalog. Nie bez racji Pan Jezus podkreślał, że królestwo Boże jest w nas – w naszych sercach (por. Łk 17, 21). Ogłaszając zaś przybliżenie się królestwa Bożego wzywał do nawrócenia (por. Mk 1, 15), czyli gruntownej, wewnętrznej przemiany. Jeśli zgodnie z tym w każdym, kto otwiera się na Chrystusa jako Króla oraz Jego królestwo, dokona się przemiana i rozpocznie się nowe życie, wówczas będzie to miało istotny i rzeczywisty wpływ na wszystkie sfery życia społecznego: od sprawowania najwyższej władzy w państwie po wykonywanie najprostszych czynności dnia codziennego. Potwierdza to *Katechizm Kościoła katolickiego*, ucząc, że „chrześcijanie są powołani, by być światłością świata. W ten sposób Kościół ukazuje królowanie Chrystusa nad całym stworzeniem, a szczególnie nad społecznościami ludzkimi” (nr 2105). Przemianę świata w duchu królestwa Bożego należy raczej zacząć od siebie, a nie od reformowania władzy, która będzie taką, jaką my sobie wybieremy i jaką jej pozwolimy być. Jeżeli zaś władza wykracza poza swoje kompetencje, ingerując w sferę sumienia i religii (jak w I dzisiejszym czytaniu), to dlatego, że nierzadko znajduje ciche przyzwolenie i obojętność ze strony jej poddanych.

Nawrócenie każdego z Polaków, czyli przyjęcie Jezusa Chrystusa za swego Króla i Pana, należy widzieć jako przejaw postawy patriotycznej. Najczęściej patriotyzm – choć współcześnie stał się tematem niepopularnym, wręcz wstydliwym – postrzegany jest w kategoriach walki zbrojnej w obronie ojczyzny. Tymczasem wyrazem miłości do ojczyzny jest nie tylko rzetelna, uczciwa praca w różnej formie, która ma służyć dobru wspólnemu, ale także troska o osobiste dobro intelektualne, moralne i duchowe.

Troska o dobro ziemskiej ojczyzny jest chrześcijańskim obowiązkiem moralnym wpisanym w czwarte przykazanie Dekalogu, o czym przypomina *Katechizmu Kościoła katolickiego* (nr 2199).

5. To oddolne, poprzez przemianę ludzkich serc, budowanie królestwa Bożego w świecie, św. Jan Paweł II za swoim poprzednikiem św. Pawłem VI, nazwał „cywilizacją miłości”. Najczęściej tym określeniem posługiwał się w kontekście jednoczącej się Europy i spraw społecznych związanych z tym procesem. Na przykład, kończąc pierwszą podróż apostolską do Niemiec, na lotnisku w Monachium 19 listopada 1980 roku najpierw zachęcił Niemców, aby coraz bardziej stawali się „pionierami «cywilizacji miłości», która może uczynić nasz świat coraz bardziej ludzkim”. Następnie, zwracając się do mieszkańców Starego Kontynentu, powiedział: „Całej Europie należałoby życzyć, by urzeczywistniała się w niej cywilizacja miłości, płynąca z ducha Ewangelii i jednocześnie głęboko humanistyczna. Odpowiada ona głębokim potrzebom i pragnieniom człowieka – także w społecznym wymiarze jego bytowania. W tym wymiarze cywilizacja miłości oznacza taką formę współżycia między narodami, przez którą Europa stałaby się rzeczywistą rodziną narodów. [...] Już czas, byśmy zaczęli myśleć o przyszłości Europy nie z pozycji siły i przemocy, nie z pozycji przewagi gospodarczej czy własnych korzyści, ale z punktu widzenia cywilizacji miłości”.

W licznych swoich przemówieniach na ten temat Papież kreślił wizję „cywilizacji miłości” w różnych jej aspektach. Komentatorzy papieskiego nauczania dostrzegli cztery zasadnicze rysy albo priorytety „cywilizacji miłości”. Otóż opiera się ona na prymacie osoby przed rzeczą, etyki przed techniką, tego by «bardziej być» aniżeli «więcej mieć» oraz na prymacie miłosierdzia przed sprawiedliwością. Z uwagi na to temat ten został podjęty również w encyklice o Bożym miłosierdziu *Dives in misericordia*. Czytamy tam między innymi, że budowanie w Europie „cywilizacji miłości” jako celu, do którego winny zmierzać wszelkie wysiłki w dziedzinie społecznej i kulturalnej, a także ekonomicznej i politycznej, nigdy nie będzie możliwe, jeżeli najpierw nie dokona się w mentalności poszczególnych ludzi gruntowna przemiana oparta nie tyle na zasadzie sprawiedliwości, co przede wszystkim na miłości miłosiernej (nr 14).

6. „Cywilizacja miłości” zbudowana jest na prymacie osoby przed rzeczą, dlatego poza wszelką dyskusją jest priorytet troski o godność człowieka i ochrona życia ludzkiego od poczęcia do naturalnej śmierci. Przypomniął o tym św. Jan Paweł II między innymi w encyklice *Evangelium vitae* (z 25 marca 1995 roku), w której apelował, „abyśmy razem ukazali współczesnemu światu nowe znaki nadziei, troszcząc się o wzrost sprawiedliwości i solidarności, o utrwalenie nowej kultury ludzkiego życia, w celu budowania autentycznej cywilizacji prawdy i miłości” (nr 6). Z tym wiąże się respektowanie praw każdego narodu do samostanowienia i właściwa troska o mniejszości narodowe w ramach jednej wielkiej rodziny europejskiej. W tym duchu papież bardziej opowiadał się za „Europą ojczyzn”, która respektowałaby odrębność i podmiotowość poszczególnych narodów, aniżeli za „unią europejską”, widzianą raczej jako przestrzeń polityki podporządkowanej prawom ekonomii.

Wobec takiej wizji Europy, zbudowanej na „cywilizacji miłości”, Kościół święty jako wspólnota uczniów Chrystusa nie może stać z boku,

lecz ma się włączyć w to wielkie zadanie głównie przez zaangażowaną aktywność świeckich chrześcijan. „Kościół potrzebuje świeckich, którzy byliby heroldami Ewangelii, po to, ażeby przeniknęła ona całą tkankę życia społecznego, stając się jego osnową, podstawą «cywilizacji miłości», tej cywilizacji, która jest znakiem zapowiadającym nadejście Pana, a więc pełnię królestwa”, mówił św. Jan Paweł II do Papieskiej Rady do spraw Świeckich dnia 5 października 1981 roku.

Jak widać, dla Świętego Papieża „cywilizacja miłości” i królestwo Boże, o nadejście którego codziennie modlimy się w „Ojcze nasz”, to jakby dwie strony medalu. Inaczej mówiąc, „cywilizacja miłości” jest realizacją na co dzień Chrystusowego postulatu: „Starajcie się naprzód o królestwo Boga i o Jego sprawiedliwość, a to wszystko będzie wam dodane” (Mt 6, 33).

Modlitwa powszechna

Bogu bogatemu w miłosierdzie, przez Jezusa Chrystusa, który jest „błogosławionym i jedynym Władcą, Królem królujących i Panem panujących” (por. 1 Tm 6, 15), zanośmy pokorne prośby, wołając: *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie!*

- za papieża NN., następcę św. Piotra, któremu Pan powierzył „władzę kluczy”, aby niestrudzenie przypominał całemu światu i wszystkim panującym, że wszelka władza pochodzi od Boga, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie!*
- za Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, parlamentarzystów i rząd, aby we wszystkich swoich decyzjach kierowali się zasadami „cywilizacji miłości”, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie!*
- za pełniących służbę dla dobra społeczeństwa, aby zawsze kierowali się miłością Boga i ludzi, która jest u podstaw królestwa Bożego, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie!*

- za skrzywdzonych przez tych, którzy w sposób niekompetentny i nieodpowiedzialny sprawowali swoją władzę i funkcje społeczne, aby przebaczywszy swoim winowajcom, znajdowali pokój serca w trosce o królestwo Boże na ziemi, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie!*
  - za tych, którzy w czasie ostatnich wojen polegli w obronie Ojczyzny oraz za tych, którzy walczyli o autentyczną wolność w naszym kraju, aby Miłosierny Bóg dał im radość szczęścia w królestwie niebieskim, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie!*
  - za naszą wspólnotę eucharystyczną, abyśmy ze świadomością, że nie siemy w sobie Pana Jezusa, którego przyjmujemy w komunii świętej, odważnie szli do naszych codziennych obowiązków i w ten sposób przybliżali królestwo Boże, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie!*
- „Godzien jesteś, Panie i Boże nasz, odebrać chwałę i cześć, i moc, boś Ty stworzył wszystko, a dzięki Twej woli istniało i zostało stworzone” (Ap 4, 11). Bądź uwielbiony teraz i na wieki wieków. Amen.

Modlitwa po Mszy świętej

Modlitwa do Jezusa naszego Króla i Pana⁷

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
 Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!
 Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
 który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
 i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
 Twoje”,
 wejrzyj na nas, stojących przed Twoim Majestatem.
 Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.
 Pokornie podajemy się Twojemu Panowaniu i Twemu Prawu.
 Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu

⁷ *Modlitwa polecana przez Konferencję Episkopatu Polski w liście pasterskim z 16 X 2016 roku.*

przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.
 Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.
 Przymykamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,
 dziękować za nieskończone Miłosierdzie, które okazujesz z poko-
 lenia na pokolenia,
 wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.
 Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
 wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła i dokonu
 je naszego uświęcenia.
 Niech pomagają nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
 Kościoła.
 Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w naszym
 narodzie,
 na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.
 Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Twe
 Królestwo:
 królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,
 królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,
 teraz na wieki wieków. Amen.

Dzień ósmy

(piątek, 33. tydzień okresu zwykłego)

KRÓLESTWO BOŻE A ŻYCIE WIECZNE

Motto:

Królestwo Boże rozpoczyna się już tutaj, na ziemi, ale wypełni się do końca w niebie.

(Jan Paweł II, Przemówienie na Anioł Pański w uroczystość Chry-
 stusa Króla Wszechświata – 22 XI 1992)

Wprowadzenie do Mszy świętej

Ostatnie dni roku liturgicznego bardzo mocno uświadamiają nam nieuchronność przemijania. W tym kontekście trzeba przypomnieć sobie słowa św. Pawła Apostoła z Listu do Filipian, który pisze, że „nasza ojczyzna jest w niebie. Stamtąd też jako Zbawcy wyczekujemy Pana naszego Jezusa Chrystusa” (Flp 3, 20).

Ziemskie życie jest więc pielgrzymowaniem do nieba. Niektórzy filozofowie, reprezentujący nurt egzystencjalizmu, określali człowieka jako *homo viator*, to znaczy wędrowiec. Kresem zaś tej wędrówki jest królestwo niebieskie, w którym – jak mamy nadzieję – dane nam będzie oglądać Boga Ojca twarzą w Twarz i Chrystusa Króla zasiadającego na tronie w chwale Ducha Świętego.

Całe nasze zatroskanie o rozszerzanie królestwa Bożego na ziemi poprzez miłość, którego źródło jest w Boskim Sercu Jezusa, przygotowuje nas na jego pełnię w wieczności. Przez rozważanie tej prawdy w kolejnym dniu nowenny chcemy mocniej utkwić swój wzrok tam, skąd oczekujemy przyścia Chrystusa Króla na końcu czasów.

Komentarz do czytań

I czytanie, rok A: W pierwszym czytaniu słuchamy wybranych fragmentów z Pierwszej Księgi Machabejskiej. Dotychczas opisywały one prześladowanie wiary w Jedyne Boga przez Antiocha Epifanesa. Mogliśmy śledzić heroiczne przywiązanie synów Abrahama do wartości religijnych aż po męczeństwo. Dziś jesteśmy świadkami wielkiej radości z ustania prześladowań. Pobożni Izraelici natychmiast przystępują do odbudowywania miejsc kultu i uwielbiają Boga.

albo

I czytanie, rok B: W ciągu lektury Apokalipsy św. Jana Apostoła w pierwszym dzisiejszym czytaniu mamy symboliczny opis zobowią-

zania proroka do głoszenia Słowa Bożego. Gdy się je głosi, jest jak miód, ale przyjęcie go i wprowadzenie w życie – jakby spożycie, wywołuje gorzyc, bo wymaga nawrócenia i przemiany życia. Właśnie nawrócenie, czyli konsekwentne przyjęcie Słowa Bożego, jest warunkiem udziału w królestwie Bożym.

Ewangelia: Jeśli zaś chodzi o Ewangelię, to rzadko ukazuje ona Jezusa pełnego gniewu. Jednak tym razem chodzi o uszanowanie domu Bożego, który jest przecież „domem modlitwy”. Handlu i związane z tym bałaganu w świątyni jerozolimskiej Pan Jezus stanowczo nie toleruje. Nie godzi się ze świątyni czynić targowisko! Widzimy zatem, że On nie tylko głosi królestwo Boże, ale stanowczo upomina się o respektowanie Bożego ładu.

Oby nie okazało się, że również świątynie naszych serc wymagają takiej stanowczej interwencji ze strony Chrystusa.

Propozycja homilii (konferencji)

1. W codziennym pacierzu, podczas każdej Mszy świętej i przy wielu innych okazjach, zawsze ilekroć odmawiamy z wiarą Modlitwę Pańską, prosimy Ojca w niebie o nadejście Jego królestwa. *Katechizm Kościoła katolickiego* (nr 2859) zaznacza, że w prośbie „przyjdź królestwo Twoje” chodzi o powrót Chrystusa na ziemię i ostateczne nadejście królestwa Bożego (nr 2818). W ten sposób modlimy się również o jego wzrost w obecnym czasie. Ta prośba jest wyrazem tęsknoty tych, którzy – jak pisał św. Paweł Apostoł – „oczekują błogosławionej nadziei i objawienia się chwały [...] Zbawiciela naszego Jezusa Chrystusa” (Tt 2, 13), oraz „umiłowali Jego przyjście” (2 Tm 4, 8). O nadejście królestwa Bożego modlił się również św. Jan Apostoł w zakończeniu Apokalipsy wołaniem: „Przyjdź, Panie Jezu!” (Ap 22, 20). Spełnienie tej prośby nastąpi wtedy, „gdy wszystko zostanie Mu poddane”, aby ostatecznie „Bóg był wszystkim we wszystkich” (1 Kor 15, 28).

Z tych i wielu innych słów biblijnych wynika, że modlimy się o triumf Chrystusa oraz rozszerzenie się Jego Ewangelii na całym świecie. Zwróćmy jednak uwagę, że podsumowaniem pierwszych trzech prośb „Ojcze nasz”, dotyczących spraw królestwa Bożego, są słowa: „jako w niebie, tak i na ziemi”. Oznacza to, że pełnia królestwa Bożego jest w niebie, ku któremu mamy zdążyć urzeczywistniając je na ziemi. Boży porządek na ziemi ma być zatem odzwierciedleniem tego w niebie. Niebo jest dla nas wzorcem. Ponadto w Bożym planie zbawienia nie ma innej drogi do nieba, jak tylko przez tę ziemię, tu i teraz, gdzie nas postawiła Boża Opatrzność.

Większość przypowieści, w których Pan Jezus opisywał królestwo Boże, odnosi się do jego urzeczywistniania na ziemi, a więc także do założonego przezeń Kościoła. Są jednak takie wypowiedzi Zbawiciela, które królestwo Boże przedstawiają w ścisłym znaczeniu, a więc jako niepojętą szczęśliwość wieczną. Na przykład, komentując przypowieść o kąkolu w pszenicy Chrystus Pan wspomina, że „sprawiedliwi zajaśnieją jak słońce w królestwie Ojca swego” (Mt 13, 43). W mowie pożegnalnej podczas Ostatniej Wieczerzy mówił o królestwie Bożym jako o uczcie, do której zasiądą Jego uczniowie, pożywający teraz Jego Ciało i Krew (por. Łk 22, 30). Przy wielu innych okazjach mówił o królestwie Bożym, które jest stanem wiecznej szczęśliwości w niebie. Już samo częste określanie: „królestwo niebieskie” jednoznacznie wskazuje, że ma ono swą pełnię w niebie.

Królestwo niebieskie, to najdoskonalsze odpocznienie dusz w Bogu, wieczny odpoczynek, o który Kościół modli się dla umarłych. Ci, którzy realizują królestwo Boże na ziemi, wejdą do królestwa niebieskiego, znajdą zaspokojenie wszystkich swoich pragnień, przede wszystkim ukoją tęsknotę za Bogiem, który jest Miłością – pełnią wszelkiego Dobra i Piękną. Potwierdza to Psalmista, pisząc obrazowo, że „nasycają się tłustością Twego domu, a strumieniem rozkoszy swoich upajasz

ich” (Ps 36, 9). Wszystko to osiągną dusze zmarłych bez trudu i wysiłku, przez bezpośrednie oglądanie Boga „twarzą w twarz” (1 Kor 13, 12).

Ich szczęścia w królestwie niebieskim nie da się porównać z żadną radością ziemską, bo – jak uczy św. Paweł Apostoł – „ani oko nie widziało, ani ucho nie słyszało, ani serce człowieka nie zdołało pojąć, jak wielkie rzeczy przygotował Bóg tym, którzy Go miłują” (1 Kor 2, 9). Radości i szczęścia wiecznego, którymi przepełnione jest królestwo niebieskie, już nic nie zmąci, bo – jak zapewnia św. Jan Apostoł – Bóg będzie z tymi, którzy je osiągną i „otrze z ich oczu każdą łzę i nie będzie już śmierci ani bólu, ani krzyku, ani cierpienia” (Ap 21, 4).

2. Królestwo Boże to życie wieczne, które choć jest przedłużeniem ziemskiego trwania, jednak w istocie jest czymś zupełnie i niewyobrażalnie nowym. Będzie to doskonale zjednoczenie z Bogiem, który jako Stwórca jest źródłem Życia, samą Miłością, Pięknem i Prawdą. To zjednoczenie rozpoczyna się w ziemskim życiu w chwili chrztu świętego i stopniowo rozwija się przez sakramenty, szczególnie Eucharystię, a także modlitwę oraz okazywane miłosierdzie. Ogromne znaczenie dla zjednoczenia z Bogiem w wieczności ma troska o prowadzenie już tu w ziemskim wymiarze królestwa Bożego zgodnie z tym, czego uczył Pan Jezus: „Starajcie się naprzód o królestwo Boga i o Jego Sprawiedliwość, a to wszystko będzie wam dodane” (Mt 6, 33; por. Łk 12, 31).

Królestwo Boże, którego pełnia jest w niebie, przychodzi na ziemię przez wysiłek ewangelizacyjny uczniów Chrystusa z Nim zjednoczonych. Jest ono darem Ojca w niebie, wysłużonym przez Chrystusa. Jego zaś realizacja dokonuje się mocą Ducha Świętego, gdyż „miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego, który nam jest dany” (Rz 5, 5). Przez Niego też dokonuje się nasze wszczępienie w Chrystusa, dzięki czemu stajemy się dziećmi Bożymi i dziedzicami przyszłej chwały (por. Rz 8, 16).

Przypomnienie tej fundamentalnej prawdy naszej wiary jest bardzo ważne zarówno dla naszego zbawienia, jak i apostolskiego zaangażowania w przemianę świata oraz rozwój królestwa Bożego. Papież Benedykt XVI w encyklice *Caritas in veritate* o integralnym rozwoju ludzkim w miłości i prawdzie pisze, że „bez perspektywy życia wiecznego, postępowi ludzkiemu na tym świecie brakuje horyzontu. Zamknięty w granicach historii, z łatwością może zostać sprowadzony do tego tylko, by zwiększać stan posiadania. W ten sposób ludzkość traci odwagę, jakiej wymaga gotowość na przyjęcie wyższych dóbr, na podjęcie wielkich i bezinteresownych inicjatyw podyktowanych przez powszechną miłość” (nr 11).

Podobnie jego poprzednik, św. Jan Paweł II wyrażał wielkie zaniepokojenie „chorobą horyzontalizmu”, która trawi współczesne społeczeństwo, zwłaszcza europejskie. Temu zagadnieniu poświęcił немало uwagi w adhortacji *Ecclesia in Europa* o Jezusie Chrystusie, który żyje w Kościele jako źródło nadziei dla Europy.

3. Czym jest ta choroba horyzontalizmu, która jest równie groźna w swoich psychiczno-duchowych skutkach, jak inne współczesne cywilizacyjne choroby? Trafną charakterystykę tego zjawiska dał papież na początku wspomnianej adhortacji *Ecclesia in Europa*. Już z samej nazwy wynika, że jest to pewnego rodzaju styl życia oparty na światopoglądzie, który sprowadza całą ludzką egzystencję do wymiaru doczesnego – horyzontalnego, a tym samym neguje właściwe dla ludzkiej natury otwarcie na to, co ją przekracza i ma charakter religijno-duchowy. Powoduje to u współczesnego człowieka poczucie zagubienia, dlatego „tylu ludzi sprawia wrażenie, że są zdezorientowani, niepewni, pozbawieni nadziei...” (EiE 7). Właśnie utrata nadziei, to – zdaniem papieża z Polski – zasadniczy przejaw choroby horyzontalizmu. Jedną z jego przyczyn, na którą wskazuje, jest globalizacja, która choć jest postrzegana przede wszystkim jako proces

dotyczący polityki i ekonomii, to jednak wywiera znaczący wpływ na kulturę, w tym również na życie religijno-duchowe.

Wśród przejawów choroby horyzontalizmu na pierwszym miejscu św. Jan Paweł II wymienia dość powszechne zjawisko utraty pamięci i dziedzictwa chrześcijańskiego. Przykładem tego jest między innymi sprzeczne z historyczną faktografią przemilczanie doniosłego wkładu chrześcijaństwa w kulturę europejską. Po tej linii idzie coraz częstsze, zwłaszcza w Europie Zachodniej, traktowanie pomników kultury chrześcijańskiej, również zabytkowych kościołów, jako jedynie materialnych relikwów przeszłości. Z tej racji bez większych oporów niszczy się je, czego przykładem jest m.in. podpalenie katedry Notre Dame w Paryżu, albo nadaje się im przeznaczenie sprzeczne z ich pierwotnym celem oraz charakterem, nierzadko biorąc za jedyną przesłankę racje ekonomiczne. Na przykład zabytkowe kościoły zamienia się na muzea lub sale teatralno-wystawowe, a nawet na lokale gastronomiczne.

Jak zauważa papież, tej utracie pamięci i dziedzictwa chrześcijańskiego towarzyszy „praktyczny agnostycyzm i obojętność religijna, wywołująca u wielu Europejczyków wrażenie, że żyją bez duchowego zaplecza” (EiE 7). W rezultacie „wielu ludzi nie potrafi już łączyć ewangelicznego przesłania z codziennym doświadczeniem”, dlatego doznają oni licznych trudności w przeżywaniu wiary odpowiednio do swojej kultury i warunków życia. Wskutek tego coraz częściej jesteśmy świadkami, jak współcześni chrześcijanie przyjmują postawę wycofywania się i nie bronią swej tożsamości oraz godności. Tymczasem środowiska fundamentalistyczne i skrajnie liberalne (wręcz libertyńskie, jak chociażby LBGT+) coraz agresywniej narzucają własne przekonania światopoglądowo-religijne nie tylko dorosłym, ale już przedszkolakom. Święty Jan Paweł II zaznacza, że dochodzi nawet do takich sytuacji, w których deklarowanie swojej niewiary traktowane jest jako naturalny przejaw postępu i wyższej świadomości społecznej, natomiast wiara w Chry-

stusa wymaga uzasadniania, które i tak nie znajduje powszechnej akceptacji (por. EiE 7).

4. Innym przejawem horyzontalizmu, ściśle związanym z utratą nadziei, jest lęk przed przyszłością, nierzadko podsycany przez pełne fatalizmu wizje przyszłości, głoszące rychły koniec świata. „Obraz jutra jest często bezbarwny i niepewny – zauważa święty papież. – Bardziej boimy się przyszłości, niż jej pragniemy” (EiE 8). Niepokojącą oznaką lęku przed przyszłością jest egzystencjalna pustka i utrata sensu życia, dotkliwie dręcząca młode pokolenie i znacznie utrudniająca mu podejmowanie definitywnych wyborów życiowych. Przekłada się to generalnie na spadek dzietności, a przez to również na zmniejszenie liczby powołań kapłańskich i do życia konsekrowanego.

Kolejnym przejawem horyzontalizmu, na jaki wskazuje św. Jan Paweł II, jest poczucie osamotnienia i wyobcowania. W Europie dostrzegalne jest niebezpieczne z punktu widzenia cywilizacyjnego zjawisko rozpadu więzi rodzinnych, narastające konflikty etniczne, szerzące się postawy rasistowskie, a także napięcia międzyreligijne. Do tego wszystkiego dochodzi zwykły egoizm, który skłania do instrumentalnego traktowania oraz wykorzystywania człowieka, czego najbardziej jaskrawym przykładem jest pornografia i wszelkiego rodzaju komercjalizacja erotyki, mobbing, współczesne formy niewolnictwa i „handel żywym towarem”.

W zarysowanej tu charakterystyce zjawiska horyzontalizmu nie trudno dostrzec, że nie Bóg i królestwo Boże, lecz człowiek staje się absolutnym centrum rzeczywistości, co paradoksalnie sprawia, że zanegowana zostaje jego niezbywalna wartość i godność. Jest to „antropologia bez Boga i bez Chrystusa” (EiE 9). W miejsce personalizmu szerzy się nihilizm na polu filozofii, relatywizm na polu teorii poznania i moralności, zaś pragmatyzm i cyniczny hedonizm w strukturze życia codziennego. W rezultacie – jak zauważa Ojciec święty – „europejska kultura sprawia wrażenie «milczącej apostazji» człowieka sytego, który żyje tak, jakby Bóg nie istniał” (EiE 9).

5. Ten dotkliwy głód nadziei współczesny człowiek usiłuje zaspokoić w przestrzeni ziemskiej, która jest „zamknięta na transcendencję”, bądź to oczekując raju obiecywanego przez naukę i technikę, bądź naiwnie przyjmując różne idee głoszone przez sekty, czy wreszcie ulegając konsumpcjonizmowi i hedonizmowi, które oferują błogostan wywołany narkotykami lub odpowiednią formą muzyki oraz rozrywki wprowadzającej w trans. W poszukiwaniu nadziei obywatel współczesnej Europy nierzadko pozwala się oczarować wschodnimi filozofiami lub ezoteryczną duchowością (por. EiE 9).

Jednak mimo rozległych procesów laicyzacji, obserwuje się – jak zauważa św. Jan Paweł II – „powszechną potrzebę duchowości” (por. NMI 33). Można w tym widzieć przejaw wielkiego głodu nadziei ze strony współczesnego człowieka, a tym samym otwarcie się na Transcendencję – na Boga i Jego królestwo. To oznacza, że współczesnemu światu bez kompleksów trzeba pokazywać perspektywę królestwa Bożego, które zaczyna się tu na ziemi, a swą pełnię osiągnie w życiu wiecznym.

Modlitwa powszechna

Oczekując przyjścia królestwa Bożego na ziemi, na wzór królestwa niebieskiego, prosimy z ufnością Jezusa Chrystusa, naszego Króla i Pana:

- o to, aby Kościół święty na całym świecie nie ustawał w głoszeniu królestwa Bożego współczesnemu człowiekowi i w modlitwie o jego rychłe nadejście, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- o to, aby kraje zjednoczonej Europy nie wyrzekły się swej chrześcijańskiej tożsamości, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- o to, aby ludzie siejący błędne nauki i obyczaje, sprzeczne z naturą człowieka i duchem królestwa Bożego, opamiętali się i zaprzestali dawać publiczne zgorszenie, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- o to, aby szczególnie ludzie młodzi w naszym kraju nie tracili wiary, nadziei i miłości, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*

- o to, aby nasi bliscy zmarli dostąpili darowania doczesnych kar i mogli z radością wejść w bramy królestwa niebieskiego, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- o to, abyśmy my sami nieustannie nosili w sobie żywą tęsknotę za tą ojczyzną, która jest w niebie, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*

Boże, Dobry Ojczy, który jesteś w niebie, w chwale Twojego królestwa, pociągnij nas ku Sobie mocą swej łaski i daj nam wieczne zbawienie. Prosimy o to przez Chrystusa Króla i Pana naszego. Amen.

Modlitwa po Mszy świętej

Litania do Najświętszego Serca Jezusa⁸

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison,
Chryste, usłysz nas. Chryste, wysłuchaj nas.

Ojczy z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Synu, Odkupicielu świata, Boże,

Duchu Święty, Boże,

Święta Trójco, Jedyny Boże,

Serce Jezusa, Syna Ojca Przedwiecznego,

Serce Jezusa, w łonie Matki Dziewicy przez Ducha Świętego
utworzone,

Serce Jezusa, ze Słowem Bożym istotowo zjednoczone,

Serce Jezusa, nieskończonego majestatu,

Serce Jezusa, świątynio Boga,

Serce Jezusa, przybytku Najwyższego,

Serce Jezusa, domie Boży i bramo niebios,

Serce Jezusa, gorejące ognisko miłości,

Serce Jezusa, sprawiedliwości i miłości skarbnico,

⁸ *Króluj nam, Chryste! Modlitewnik czcicieli Chrystusa Króla* (wydanie 3), Ustroń 2018, s. 141-143.

Serce Jezusa, dobroci i miłości pełne,
 Serce Jezusa, cnót wszelkich bezdenna głębinno,
 Serce Jezusa, wszelkiej chwały najgodniejsze,
 Serce Jezusa, królu i zjednoczenie serc wszystkich,
 Serce Jezusa, w którym są wszystkie skarby mądrości i umiejętności,
 Serce Jezusa, w którym mieszka cała pełnia Bóstwa,
 Serce Jezusa, w którym sobie Ojciec bardzo upodobał,
 Serce Jezusa, z którego pełni wszyscyśmy otrzymali,
 Serce Jezusa, odwieczne upragnienie świata,
 Serce Jezusa, cierpliwe i wielkiego miłosierdzia,
 Serce Jezusa, hojne dla wszystkich, którzy Cię wzywają,
 Serce Jezusa, źródło życia i świętości,
 Serce Jezusa, przebłaganie za grzechy nasze,
 Serce Jezusa, zelżywością napełnione,
 Serce Jezusa, dla nieprawości naszych starte,
 Serce Jezusa, aż do śmierci posłuszne,
 Serce Jezusa, włócznie przebite,
 Serce Jezusa, źródło wszelkiej pociechy,
 Serce Jezusa, życie i zmartwychwstanie nasze,
 Serce Jezusa, pokoju i pojednanie nasze,
 Serce Jezusa, krwawa ofiara grzeszników,
 Serce Jezusa, zbawienie ufających Tobie,
 Serce Jezusa, nadziejo w Tobie umierających,
 Serce Jezusa, rozkoszy wszystkich Świętych,
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam, Panie.
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas, Panie.
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami.

K. Jezu cichy i pokornego serca.

W. Uczyń serca nasze według Serca Twego.

Módlmy się. Wszechmogący, wieczny Boże, wejrzyj na Serce najmilszego Syna swego i na chwałę, i zadośćuczynienie, jakie w imieniu

grzeszników Ci składa, daj się przebłagać tym, którzy zebrzą Twojego miłosierdzia, i racz udzielić przebaczenia w imię tegoż Syna swego, Jezusa Chrystusa, który z Tobą żyje i króluje na wieki wieków. Amen.

Dzień dziewiąty

(33. tydzień okresu zwykłego, sobota)

MARYJA W TAJEMNICY KRÓLESTWA BOŻEGO

Motto:

Ze wszystkich stworzeń najbardziej złączona z królowaniem Chrystusa jest Maryja, przez Niego samego ukoronowana na Królową nieba i ziemi.

(Jan Paweł II, Przemówienie na Anioł Pański w uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata – 21 XI 2001)

Wprowadzenie do Mszy świętej

W ostatnim dniu przygotowań do jutrzejszej uroczystości Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, nasze myśli i serca zwracamy do Maryi, która jest naszą Królową. Chrystus Pan z wysokości swego tronu, jakim stał się krzyż, zanim wyzionął ducha, umiłowanego ucznia – św. ana, a w nim nas wszystkich, powierzył swojej Matce. Ona zaś macierzyńską miłością otacza Kościół święty na całym świecie, aby pomimo przeciwności i prześladowań wytrwale służył sprawie królestwa Bożego na ziemi.

My zaś jako naród od stuleci w sposób szczególny czcimy Maryję jako Królową Polski. To nie tylko daje nam poczucie bezpieczeństwa na drodze do zbawienia wiodącej przez doczesność, ale przede wszystkim zobowiązuje, aby tu, na polskiej ziemi, często nazywanej przez praojców królestwem Maryi, rzeczywiście rozwijało się królestwo Chrystusa.

Maryja Królowa nigdy nie skupia uwagi swych dzieci na samej Sobie, ale – jak to wymownie przedstawia Jasnogórski Obraz – zawsze wskazuje na Jezusa i prowadzi do Niego. Ona z racji swego wybrania na Matkę Syna Bożego ma szczególny udział w królestwie Bożym.

Komentarz do czytań

I czytanie, rok I: Z ostatniej lektury fragmentów z Pierwszej Księgi Machabejskiej dowiadujemy się o haniebnym końcu życia króla Antiocha Epifanesa, który usiłując narzucić Izraelitom obce wierzenia, wymordował wielu ludzi i zniszczył miejsce czci Jedyne Boga. To pokazuje, że każdy, kto sprawuje jakąkolwiek władzę, jeśli zamiast służyć sprawie królestwa Bożego, usiłuje przeprowadzić własne zamiary pełne pychy i krucieństwa, wcześniej czy później dozna upokorzenia i klęski. Natomiast uciemiężeni przez złego władcę ludzie mogą triumfalnie śpiewać słowa Psalmisty: „Będę się cieszył z Twej pomocy, Boże”.

albo

I czytanie, rok II: Dwaj świadkowie, o których słyszymy w pierwszym czytaniu z Apokalipsy św. Jana, to postacie symboliczne. W ich pro-rockiej misji ukazane jest powołanie i zadanie wszystkich chrześcijan. Mają oni dać wyraźne i wiarygodne świadectwo o królestwie Bożym i rólewskiej władzy Chrystusa wobec całego pogańskiego świata.

Ewangelia: Natomiast słuchając fragmentu Ewangelii, jesteśmy świadkami kolejnej pułapki, jaką na Jezusa usiłują zastawić Jego przeciwnicy – tym razem saduceusze. Przedkładają Mu jakąś wymyśloną historię, aby znaleźć byle jaki powód do oskarżenia. Tymczasem Jezus, prostując ich fałszywe poglądy, uczy o królestwie niebieskim, które rządzi się zupełnie innymi prawami niż świat kierowany przez ludzi. Przede wszystkim Zbawiciel podkreśla, że ci, którzy dostąpią zbawienia staną się dziećmi Bożym, będą równi aniołom i będą mieli udział w Jego zmartwychwstaniu.

Propozycja homilii (konferencji)

1. W polskiej pobożności utrwalił się zwyczaj, że każdy dzień sobotni dedykowany jest Matce Bożej. Zgodnie z tym chcemy w naszych rozważaniach dotyczących królestwa Bożego, które przygotowują nas bezpośrednio do jutrzejszej uroczystości Chrystusa Króla Wszechświata, poświęcić nieco uwagi Maryi i Jej roli w sprawie królestwa Bożego. Interesuje nas przede wszystkim Jej tytuł Królowej, dla nas Polaków szczególnie wymowny i drogi. Od kilku bowiem stuleci czcimy Ją jako Królową Polski, która ma swój tron na Jasnej Górze. Tam i w innych rozsianych po całym kraju sanktuariach oddajemy się pod Jej opiekę i tej opieki jako naród wiele razy doświadczyliśmy w sposób namacalny.

Często mówił o tym św. Jan Paweł II. Między innymi 4 czerwca 1979 roku, gdy po raz pierwszy jako papież przybył na Jasną Górę, w homilii pod szczytem, w nawiązaniu do obchodów Millenium Chrztu Polski i najnowszej historii, powiedział: „Okazało się, że Jasna Góra jest wewnętrznym spoidłem życia narodu; jest siłą, która chwyta głęboko za serce i trzyma naród cały w pokornej, a mocnej postawie wierności Bogu, Kościołowi i jego hierarchii. Dla wszystkich nas była to wielka niespodzianka, że potęga Królowej Polski jest w Narodzie aż tak wspaniała”.

Przybywając ponownie na Jasną Górę 19 czerwca 1983 roku, w homilii nawiązał do historii Polski i powiedział: „tutaj zawsze byliśmy wolni. Trudno inaczej wyrazić to, czym stał się Obraz Królowej Polski dla wszystkich Polaków w czasie, kiedy ich Ojczyzna została wymazana z mapy Europy jako niepodległe państwo. Tak. Tu, na Jasnej Górze, gdzie mieszkała Królowa Polski, w jakiś sposób zawsze byliśmy wolni”.

Nasze przywiązanie do Maryi Królowej Polski dobrze oddaje oracja z roczystości Matki Bożej Częstochowskiej: „Boże, Ty dałeś narodowi polskiemu w Najświętszej Maryi Pannie przedziwną pomoc i obronę,

spraw łaskawie, aby za wstawiennictwem naszej Matki i Królowej, religia nieustannie cieszyła się wolnością, a Ojczyzna rozwijała się w pokoju”.

2. Skoro mówimy o naszym przywiązaniu do Królowej Polski, to warto przypomnieć historię tego tytułu. Sięga on drugiej połowy XV wieku. Wtedy bowiem ks. Jan Długosz († 1480) nazwał Maryję „Panią świętą i Polski”, co było równoznaczne z uznaniem Jej godności królewskiej. Podobnie uczynił później renesansowy poeta, Grzegorz z Sambora († 1573), określając Maryję Królową Polski i Polaków. Ten tytuł upowszechnił się po zwycięstwie nad Szwedami i cudownej obronie Jasnej Góry w 1655 roku, które przypisywano wstawiennictwu Matki Bożej. Wyrazem tego stały się śluby króla Jana Kazimierza, jakie złożył 1 kwietnia 1656 roku. Wtedy, podczas Mszy świętej odprawianej przez nuncjusza apostolskiego w Polsce kardynała Pietro Vidoniego przed obrazem Matki Bożej Łaskawej w katedrze lwowskiej, król ogłosił Maryję szczególną Patronką Królestwa Polskiego, przyrzekł szerzyć Jej cześć, ślubował wystarać się u Stolicy Apostolskiej o pozwolenie na obchodzenie Jej święta jako Królowej Korony Polskiej, a także zwolnić ciemężonych pańszczyzną chłopów i zaprowadzić w kraju sprawiedliwość społeczną. Przy tej okazji nuncjusz odmawiając Litanię do Najświętszej Maryi Panny po raz pierwszy trzykrotnie powtórzył nowe wezwanie „Królowo Korony Polskiej, módl się za nami”.

Wprawdzie śluby króla Jana Kazimierza miały miejsce przed obrazem Matki Bożej Łaskawej, to jednak w świadomości narodu pozostało przekonanie, że tron Królowej Polski jest w Częstochowie. Koronacja obrazu jasnogórskiego papieskimi koronami, która miała miejsce 8 września 1717 roku, utwierdziła w Polakach przekonanie o królewskości Maryi. Warto nadmienić, że była to pierwsza koronacja wizerunku Matki Bożej, która odbyła się poza Rzymem.

3. Ostatnio coraz częściej przypomina się też historię włoskiego jezuitę z Neapolu – Juliusza Mancinello († 1618), która być może miała bezpośredni związek ze ślubami króla Jana Kazimierza. Ojciec Mancinelli był między innymi mistrzem nowicjatu św. Stanisława Kostki. Po jego beatyfikacji w roku 1606, o. Mancinelli miał do tego młodocianego świętego wielką cześć. Kiedy w wigilię uroczystości wniebowzięcia Matki Bożej, 14 sierpnia 1608 roku, a zarazem w czterdziestą rocznicę śmierci Stanisława Kostki i drugą rocznicę jego beatyfikacji, modlił się do Maryi, szukając najbardziej wzniosłych dla Niej tytułów, Ona ukazała mu się i powiedziała: „Dlaczego nie nazywasz Mnie Królową Polski? Ja to królestwo bardzo umiłowałam i wielkie rzeczy dla niego zamierzam, ponieważ osobliwą miłością do Mnie płoną jego synowie”. Wtedy o. Juliusz rozradowany zawołał: „Królowo Polski Wniebowzięta, módl się za Polskę!”.

Tym niezwykłym doświadczeniem podzielił się ze swym przyjacielem, polskim jezuitą o. Mikołajem Łęczyckim († 1653). Ten zaś wiadomość tę przekazał królowi Zygmuntovi III Wazie i wielkiemu kaznodziei, jezuitcie – o. Piotrowi Skardze. Wieść, że Maryja sama nazwała się Królową Polski i że zapowiedziała wielkie rzeczy dla Polaków, rozeszła się po kraju i stała się bardzo żywa.

Niebawem, w roku 1610, o. Mancinelli, mimo podeszłego wieku przybył pieszo do Polski, aby poznać ten umiłowany kraj Matki Bożej. Kiedy oparował Mszę świętą na Wawelu, Maryja ponownie mu się ukazała i potwierdziła pragnienie, aby być nazywana Królową Polski. Osiemnaście lat później, w roku 1628, w uroczystość Wniebowzięcia, mieszkańcy Krakowa, dla upamiętnienia wizyty o. Mancinello i wyrażając cześć dla Królowej Polski, jedną z wież kościoła mariackiego w rynku ozdobili specjalną złożoną koroną, którą można oglądać do dziś. Natomiast o. Juliusz siedem lat po powrocie z Polski, to jest w 1617 roku, dokładnie w dniu Wniebowzięcia, miał ponowne widzenie Matki Bo-

żej, która zapowiedziała mu śmierć za rok i poleciła, aby jeszcze póki żyje zawsze nazywał ją Królową Polski. Faktycznie jezuita z Neapolu zmarł 14 sierpnia 1618 roku.

4. Sprawą tych objawień bardzo interesował się inny polski jezuita, wielki apostoł Polesia i niezwykły męczennik św. Andrzej Boboła († 1657). I to on najprawdopodobniej natchnął króla Jana Kazimierza do ogłoszenia Maryi Królową Polski, a także opracował treść ślubowania. Mówi się również o tym, że kiedy Polska ginęła pod naporem „potopu szwedzkiego”, król Jan Kazimierz napisał błagalny list do papieża Aleksandra VII, na który miał otrzymać odpowiedź: „Dlaczego zwracasz się o pomoc do mnie, a nie zwracasz się do Tej, która sama chciała być Waszą Królową? Maryja Was wyratuje, toć to Polski Pani. Jej się poświęćcie, Jej oficjalnie ofiarujcie, Ją Królową ogłoście, przecież sama tego chciała”.

W trosce o rozwój czci Królowej Polski pod koniec XIX wieku we Lwowie powstało Bractwo Maryi Królowej Korony Polskiej, którego działalność społeczno-charytatywną, a przede wszystkim szerzenie Jej czci wspierał ówczesny metropolita lwowski św. Józef Bilczewski († 1923). I to on po kradzieży papieskich koron z cudownego obrazu na Jasnej Górze, jaka miała miejsce w nocy z 22 na 23 października 1909 roku, poprosił papieża św. Piusa X o nowe korony. Rekoronacja jasnogórskiego obrazu odbyła się 22 maja 1910 roku. Arcybiskup Bilczewski uzyskał także zgodę papieża, aby na terenie archidiecezji lwowskiej i diecezji przemyskiej obchodzić święto ku czci Królowej Korony Polskiej. Po pięciu latach, w 1914 roku ustalono je na 2 maja, a od 1923 roku, już po śmierci abp. Bilczewskiego, zaczęto je obchodzić 3 maja w powiązaniu z rocznicą ustanowienia wielkiej Konstytucji z 1791 roku. W 1962 roku papież św. Jan XXIII ogłosił Maryję Królową Polski główną Patronką kraju i niebieską Opiekunką naszego narodu.

5. Niezależnie od czci, jaką Maryja Królowa odbiera w narodzie polskim od wieków, Kościół święty przyznaje Jej tę godność, wynikającą z roli, jaką Bóg wyznaczył Jej w planie zbawienia. Liturgiczne wspomnienie Maryi Królowej zostało wprowadzone przez papieża Piusa XII encykliką *Ad caeli Reginam* 11 października 1954 roku, w etną rocznicę ogłoszenia dogmatu o Niepokalanym Poczęciu Maryi. Początkowo obchodzone było w dniu 31 maja, a po Soborze Watykańskim II przesunięto je na oktawę uroczystości Wniebowzięcia – 22 sierpnia. Ukoronowanie Maryi rozważamy w piątej tajemnicy chwalebnej różańca świętego. Było ono motywem wielu wybitnych dzieł malarskich. Ten tytuł nosi też wiele kościołów na całym świecie.

Mimo iż w pobożności katolickiej cześć dla Maryi Królowej jest tak żywa, to jednak w Piśmie Świętym nie znajdujemy tekstu, który by wprost mówił o Jej królewskim tytule. Mamy za to liczne zdania, które pośrednio zawierają tę prawdę. Spośród wielu, które wypadaloby tu przeanalizować, wspomnijmy tylko piękną wizję, jaką notuje św. Jan Apostoł w swojej Apokalipsie: „Potem ukazał się znak na niebie: Niewiasta obleczona w słońce i księżyc pod Jej stopami, a na Jej głowie wieniec z gwiazd dwunastu” (Ap 12, 1). Według Tradycji Kościoła tą Niewiastą jest właśnie Maryja.

O królewskiej godności Maryi wiele pisali Ojcowie Kościoła. Na przykład św. Efreem Syryjczyk († 373) zwracał się do Niej wezwaniem: „Dzie-wico czcigodna, Królowo i Pani”. Św. Piotr Chryzolog († 451), doktor Kościoła, nazywał Ją „*Domina*”, czyli Pani, Władczyni. Podobnie czy-nił św. Ildefons († 669), biskup Toledo. Dla św. Germana († 732), pa-triarchy Konstantynopola, Maryja jest „Królową wszystkich mieszkań-ców ziemi”, a dla św. Jana Damasceńskiego († 749) „Królową rodzaju ludzkiego” i „Królową wszystkich ludzi” – „Panią wszechstworzenia”.

Powszechna wiara w to, że Matka Boża jest Królową nieba i ziemi, znalazła wyraz w starożytnej ikonografii chrześcijańskiej, która często

przedstawiała Ją na tronie, z nimbem, który w starożytności zakładali na głowę jedynie cesarze. Na obrazach ze średniowiecza i czasów nowożytnych Maryja ukazana jest w otoczeniu aniołów, którzy podtrzymują koronę, jaką na Jej głowę wkłada Przenajświętsza Trójca.

Do tej prawdy wiary nawiązuje sięgający VII wieku zwyczaj koronowania wizerunków maryjnych koronami ze złota, jak również najstarsze modlitwy: „Pod Twoją obronę” (*Sub Tuum praesidium*) i „Witaj, Królowo” (*Salve Regina*). Także w bardzo popularnej Litaniu Loretańskiej jest cała grupa wezwań do Maryi jako Królowej.

Wiele razy nauczanie Kościoła mówi o królewskiej godności Dziewicy z Nazaretu ze względu na Jej Macierzyństwo względem Boskiego Syna – Chrystusa Króla, jak i Jej szczególnej roli w królestwie Bożym. Dużo pisał na ten temat papież Pius XII między innymi w encyklice *Fulgens corona*, a zwłaszcza we wspomnianej encyklice *Ad caeli Regnam*, która rozpoczyna się od wymownego stwierdzenia: „Do Królowej niebios zasyłał lud chrześcijański korne modły i zbożne pienia już od pierwszych wieków chrześcijaństwa, czy to w chwilach radosnych uniesień, czy zwłaszcza wśród ciężkich udręk światowych i nigdy go nie zawodziła nadzieja pokładana w Matce Boskiego Króla, Jezusa Chrystusa i nigdy w nim wiara nie słabła, że Bogarodzica Dziewica Maryja włada tu po macierzyńsku całym światem, a w szczęśliwości niebieskiej dzierży koronę królewskiej chwały”.

O Maryi Królowej pisali kolejni papieże: św. Paweł VI i św. Jan Paweł II. Ten ostatni w encyklice *Redemptoris Mater* zaznaczył, że „Maryja pozostaje wciąż obecna w dziele Kościoła, który wprowadza w świat królestwo Jej Syna” (nr 28) oraz że „Maryja – służebnica Pańska uczestniczy w królowaniu Syna” (nr 41).

Również Sobór Watykański II zaznaczył doniosłość prawdy, że „Niepokalana Dziewica, zachowana wolną od wszelkiej skazy winy pierworodnej, dopełniwszy biegu życia ziemskiego, z ciałem i duszą wzięta

została do chwały niebieskiej i wywyższona przez Pana jako Królowa wszystkiego, aby bardziej upodobniła się do Syna swego, Pana panującego (por. Ap 19, 16) oraz zwycięzcy grzechu i śmierci” (LG 59).

6. W podsumowaniu naszej refleksji o królewskiej godności Maryi należy mocno podkreślić, że nazywamy Ją Królową przede wszystkim ze względu na Jej Syna – Chrystusa Króla. Godność Jej Boskiego Macierzyństwa wynosi Ją ponad wszystkie stworzenia, czyni Ją Królową aniołów i wszystkich świętych, Królową nieba i ziemi. Królewskość Maryi jest więc pośrednia. Tylko Pan Bóg jest najwyższym i jedynym Władcą. Maryja zaś jako Królowa – Matka Boskiego Króla swą postawą pokornej Służebnicy Pańskiej uczy nas jak w sobie i wokół siebie budować królestwo Boże.

Na koniec przywołajmy słowa wielkiego Jej czciciela św. Jana Pawła II, który na Anioł Pański w uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata 2002 roku powiedział: „Spośród wszystkich stworzeń anielskich i ziemskich Bóg wybrał Maryję, by w sposób wyjątkowy złączyć Ją z królewskością swego Syna, który stał się Człowiekiem. Tę właśnie prawdę kontemplujemy w ostatniej tajemnicy chwalebnej różańca świętego. Niech Maryja nauczy nas dawać z odwagą świadectwo o królestwie Bożym i przyjmować Chrystusa jako Króla naszego życia i całego wszechświata”.

Modlitwa powszechna

Razem z Maryją, Królową nieba i ziemi oraz Królową Polski, do Ojca w iebie przez Chrystusa w Duchu Świętym, zanośmy pokorne błagania:

- za Kościół święty, którego Maryja jest Gwiazdą Przewodnią i Matką, aby we współczesnym świecie był czytelnym znakiem królestwa Bożego, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za wszystkie osoby konsekrowane (mnichów i mniszki, zakonnice i zakonników, członków instytutów świeckich i stowarzyszeń życia apostołskiego, dziewice konsekrowane, wdowy i wdowców konsekro-

- wanych oraz pustelników), dla których Maryja jest wzorem naśladowania Chrystusa dziewiczego, ubogiego i posłusznego, aby swym życiem przypominali współczesnemu światu, że „nasza ojczyzna jest w niebie” (Flp 3, 20), *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
- za polskie kobiety i dziewczęta, aby wpatrzone w przykład Maryi, roztaczały wokół siebie kulturę opartą na wartościach ewangelicznych i w ten sposób przybliżały królestwo Boże, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
  - za czcicieli Matki Bożej na polskiej ziemi, aby w życiu na co dzień wiernie Ją naśladowali i przez to innych pociągali do Chrystusa Króla, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*
  - za nas samych, abyśmy byli wierni godności dzieci Bożych i poddanych Maryi Królowej Polski, *Ciebie prosimy, przyjdź królestwo Twoje, Panie.*

Panie, Jezu Chryste, nasz Królu i Panie! Ty z krzyża dałeś nam swoją Matkę, aby nas strzegła i prowadziła do królestwa Bożego. Udziel nam swej łaski, abyśmy wiernie Ją naśladowując przemieniali oblicze naszej ziemi. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Modlitwa po Mszy świętej

Litania loretańska

Kyrie eleison, Chryste eleison, Kyrie eleison,
 Chryste usłysz nas, Chryste wysłuchaj nas,
 Ojczyźnie z nieba, Boże, zmiłuj się nad nami,
 Synu Odkupicielu świata, Boże, zmiłuj się nad nami,
 Duchu Święty, Boże, zmiłuj się nad nami,
 Święta Trójco, jedyny Boże, zmiłuj się nad nami.
 Święta Maryjo, *módl się za nami.*
 Święta Boża Rodzicielko,
 Święta Panno nad pannami,

Matko Chrystusowa,
Matko Kościoła,
Matko miłosierdzia,
Matko łaski Bożej,
Matko nadziei,
Matko miłosierdzia,
Matko nieskałana,
Matko najczystsza,
Matko dziewicza,
Matko nienaruszona,
Matko najmiłsza,
Matko przedziwna,
Matko dobrej rady,
Matko Stworzyciela,
Matko Zbawiciela,
Panno roztropna,
Panno czcigodna,
Panno wślawiona,
Panno można,
Panno łaskawa,
Panno wierna,
Zwierciadło sprawiedliwości,
Stolico mądrości,
Przyczyno naszej radości,
Przybytku Ducha Świętego,
Przybytku chwalebny,
Przybytku sławny pobożności,
Różo duchowna,
Wieżo Dawidowa,
Wieżo z kości słoniowej,
Domie złoty,
Arko przymierza,

Bramo niebieska,
Gwiazdo zaranna,
Uzdrowienie chorych,
Ucieczko grzesznych,
Pociecho migrantów,
Pocieszycielko strapionych,
Wspomożenie wiernych,
Królowo Aniołów,
Królowo Patriarchów,
Królowo Proroków,
Królowo Apostołów,
Królowo Męczenników,
Królowo Wyznawców,
Królowo Dziewic,
Królowo wszystkich Świętych,
Królowo bez zmyły pierworodnej poczęta,
Królowo wniebowzięta,
Królowo różańca świętego,
Królowo rodzin,
Królowo pokoju,
Królowo Polski,

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam, Panie.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas, Panie.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami.

K. Módl się za nami, Święta Boża Rodzicielko.

W. Abyśmy się stali godnymi obietnic Chrystusowych.

Módlmy się. Panie, nasz Boże, daj nam, sługom swoim, cieszyć się trwałym zdrowiem duszy i ciała, i za wstawiennictwem Najświętszej Maryi, zawsze Dziewicy, uwolnij nas od doczesnych utrapień i obdarz wieczną radością. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

**UROCZYSTOŚĆ
CHRYSTUSA KRÓLA
WSZECHŚWIATA**

JEZUS CHRYSZTUS KRÓLEM WSZECHŚWIATA I NASZYM PANEM

Motto:

Jakiż niezwykle jest to król! Jak bardzo musi pragnąć Go człowiek dzisiejszy zmęczony współczesnymi systemami sprawowania władzy, która w tylu miejscach globu nie szczędzi człowiekowi ucisku i przemocy.

Św. Jan Paweł II, Przemówienie na Anioł Pański w uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata, 25 XI 1979.

Wprowadzenie do Mszy świętej

Dzisiejszą uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata ustanowił papież Pius XI encykliką *Quas primas* dnia 11 grudnia 1925 roku. Chciał w ten sposób przypomnieć całemu światu, że Chrystus jest „Królem królów i Panem panów” (Ap 19, 16) oraz, że w Jego ręku są losy ludzkości i świata. Trzeba więc poddać się Jego panowaniu i mieć udział w odwiecznym planie królestwa Bożego.

Od chwili, kiedy 19 listopada 2016 roku w Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w krakowskich Łagiewnikach biskupi polscy, w obecności najwyższych władz państwowych, niezliczonej liczby duchowieństwa i dziesiątków tysięcy wiernych, proklamowali Jubileuszowy Akt przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana, dzisiejszą uroczystość obchodzimy w sposób szczególnie podniosły. Przygotowywaliśmy się do niej przez specjalną nowennę, a na koniec Mszy świętej, przed Najświętszym

Sakramentem pragniemy ponowić ten Akt, aby on głęboko wpiął się w nasze życie osobiste i społeczne.

Uczestnicząc dziś w Eucharystii prosimy żarliwie Chrystusa Króla, aby tu, na polskiej ziemi rzeczywiście przybliżyło się królestwo Boże.

Komentarz do czytań

Rok A. Liturgia Słowa Bożego dzisiejszej uroczystości ukazuje, kim jest i jaki jest Chrystus Król. Do Niego odnosi się charakterystyka dobrego pasterza, zatroskanego o swe owce, jaką kreśli starotestamentowy prorok Ezechiel, jak również Psalmista w znanym Psalmie 23.

Z kolei św. Paweł w drugim czytaniu przedstawia Chrystusa Króla jako Zmartwychwstałego Pana, któremu wszystko jest poddane, nawet śmierć i moce zła.

Natomiast w Ewangelii Chrystus zapowiada sąd ostateczny, podczas którego On sam będzie Sędzią w otoczeniu aniołów. I jak pasterz oddziela owce od kozłów, tak Syn Człowieczy mocą swej królewskiej władzy oddzieli ludzi dobrych od złych. Ci ostatni pójdą na wieczne potępienie, zaś dobrzy do szczęścia wiecznego. Kryterium osądu będzie miłosierdzie okazywane małuczkim, z którymi utożsamia się Władca świata.

Rok B. W pierwszym czytaniu prorok Daniel opisuje jedną z nocnych wizji, której przedmiotem jest uroczysty obrzęd nadania królewskiej władzy Chrystusowi. On ją rozciągnie na wszystkie narody, ludy i języki. Tej swoistej intronizacji nie może dokonać nikt z ludzi, a jedynie Przenajświętsza Trójca.

Drugie czytanie także zawiera wizję, jaką w swej Apokalipsie przedstawia św. Jan Apostoł. Pojawia się w niej Zbawiciel, który na mocy swej męki, śmierci i zmartwychwstania jest „Władcą królów ziemi”, a więc Tym, „który jest, Który był i Który nadchodzi” – Wszechmogącym Bogiem.

Z dzisiejszych czytań jasno więc widać, że królestwa Chrystusa nie trzeba ujmować w wymiarze tego świata. On sam to zaznaczył w czasie przesłuchania u Piłata i uroczyście zaświadczył, że jest Królem, o czym usłyszymy w Ewangelii.

Rok C. Autor Drugiej Księgi Samuela, której fragment usłyszymy za chwilę, opisuje intronizację Dawida, a więc jego wybór na króla przez przedstawicieli całego narodu izraelskiego i nadanie mu władzy. Z rodu Dawida pochodzi Zbawiciel. Biorąc więc pod uwagę samo tylko jego ziemskie pochodzenie, Piłat miał prawo napisać na krzyżu w ówczesnych urzędowych językach, aby wszystkim było wiadomo, że Jezus Chrystus jest „królem żydowskim”.

Natomiast w drugim czytaniu św. Paweł, który bardzo często podkreśla królewskość Chrystusa, poucza adresatów swego listu, że Pan, nie tylko z racji pochodzenia, ale przede wszystkim z fakt, że jest Stworzycielem, ma nieograniczoną władzę nad wszystkim. Nie jest to władza przytłaczająca poddanych, lecz służy zbawieniu wszystkich, co potwierdza ewangeliczna scena przyjęcia nawróconego łotra na krzyżu do królestwa niebieskiego.

Propozycja homilii (konferencji)

„Króluj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie!”

1. Jest to zawołanie, które powstało pod wpływem encykliki Piusa XI *Quas primas* w okresie dwudziestolecia międzywojennego. Stało się ono popularne wśród ministrantów, członków Akcji Katolickiej i atolickiego Stowarzyszenia Młodzieży, reaktywowanego w Polsce w 1990 roku, oraz wśród młodzieży skupionej w Federacji Skautingu Europejskiego. Swą popularność zyskało dzięki marszowej pieśni pod tym samym tytułem, która stała się hymnem wspomnianych środowisk. To zawołanie i pieśń pojawiły się także w trakcie pierwszego w Polsce Międzynarodowego Kongresu Chrystusa Króla, który od-

bywał się w Poznaniu w dniach od 25 do 29 czerwca 1937 roku. Jednak hasłem przewodnim tego Kongresu były słowa z pochodzącej z VIII wieku antyfony liturgicznej: *Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat* (Chrystus zwycięża, Chrystus króluje, Chrystus rządzi), która w formie śpiewanej stanowi nieoficjalny hymn Stolicy Apostolskiej. W polskiej wersji znana jest jako pieśń „Chrystus Wodzem, Chrystus Królem, Chrystus władcą nam”.

W dzisiejszą uroczystość ta pieśń: „Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie!” wybrzmiewa szczególnie podniośle i z mocą. Niestety, nieznanym jest ani autor tekstu, ani kompozytor. Można zatem powiedzieć, że wyrosła ona jakby z serca i duszy polskiego narodu.

Przesłanie zawarte w haśle: „Króluj nam, Chryste!” i dopełniającym go odzewie: „Zawsze i wszędzie!” doskonale oddaje zarówno treść dzisiejszej uroczystości Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, jak i dążenie wielu środowisk, dla których sprawa rozszerzania królestwa Bożego na ziemi jest przedmiotem apostołowskiego zaangażowania i życiowym priorytetem. Nie bez racji coraz częściej to właśnie zawołanie staje się codziennym pozdrowieniem apostołów królestwa Chrystusowego wielu wiernych. Trzeba, aby dla nas wszystkich stało się nie tylko zawołaniem i pozdrowieniem, ale życiową zasadą!

Co więc oznacza zawołanie: „Króluj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie!”? Jest ono wyznaniem wiary, aktem uwielbienia, publicznym zobowiązaniem oraz zaproszeniem.

2. Wołając: „Króluj nam, Chryste!” wyznajemy publicznie żywą wiarę w Jego królewską godność. Chrystus jest Królem! Prawdę tę trafnie i w zwięzłych słowach wyraził papież Pius XI w encyklice *Quas primas* z 1925 roku, którą ustanowił dzisiejszą uroczystość. Napisał bowiem: „Sam Chrystus świadczy o swoim panowaniu: czy to bowiem w ostatnim kazaniu do ludu, przedstawiając nagrody i kary, które spotkają sprawiedliwych i winnych, czy też dając odpowiedź

na publiczne zapytanie namiestnika rzymskiego, czy jest królem, czy także, gdy po zmartwychwstaniu powierza Apostołom urząd nauczania i chrzczenia wszystkich narodów, korzystając z nadarżającej się sposobności sam się nazwał Królem (Mt 25, 31-40) i jawnie stwierdził, iż jest Królem (J 18, 37) i uroczyście oświadczył, iż dana Mu jest wszystka władza na niebie i na ziemi (Mt 28, 18): a słowa te cóż innego oznaczają, jak nie wielkość Jego potęgi i nieskończoność królestwa? Zatem, cóż dziwnego, jeżeli ten, którego Jan nazywa księciem królów ziemi (Ap I, 5), skoro ukazał się temu Apostołowi w widzeniu rzeczy przyszłych, „ma na szacie i biodrze swoim napisane: «Król nad królami i Pan nad panami»” (Ap 19, 16)? Oto bowiem Ojciec «ustanowił Chrystusa dziedzicem wszystkiego» (Hbr I, 2); a ma królować, ażeby przy końcu świata położyć wszystkich nieprzyjaciół pod nogi Boga i Ojca (1 Kor 15, 25)” (nr 11).

Chrystus Pan jest Królem wszechświata nie dlatego, że ludzie Go wybrali i dali Mu mandat do sprawowania wszelkiej władzy, a więc dokonali Jego intronizacji. Chrystusa nie trzeba i nie można intronizować, gdyż On ma królewską godność z samej swej natury jako przedwieczny Bóg w ludzkim Ciele, jako Słowo Wcielone i nasz Zbawca.

Przedziwny to Król, który nie używa żadnej armii i żadnej broni, a włada sercami milionów ludzi. Oni zaś – jak żołnierze na polu walki – gotowi są oddać za Niego życie. To święci, wśród których jaśniej Jejo Matka Maryja – Królowa nieba i ziemi, Królowa wszystkich świętych. Jak pisał Pius XI w wydanej trzy lata wcześniej encyklice *Ubi arcano*, „Jezus Chrystus bowiem króluje w umysłach jednostek przez swoją naukę, króluje w duszach przez miłość, króluje w całym życiu człowieka, przestrzegającego Jego prawa i naśladującego Jego przykład”. Święty zaś Jan Paweł II na początku swego pontyfikatu zdumiewał się, że wspomniał jest to król, który odrzucił cały ten sposób władania człowiekiem typowy dla ziemskich władców. „Odrzucił nie tylko wszelkie środki sprawowania władzy nad drugimi przy pomocy siły i przemocy, ale

pozbawił się nawet prawowitej pomocy i obrony wobec własnych prześladowców. A to wszystko w tym celu, aby uzyskać królowanie mocą samej prawdy i miłości. Aby uzyskać królestwo ludzkich serc” (Anioł Pański, 25 grudnia 1979 roku).

3. Wołając: „Króluj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie!” nie tylko wyznajemy naszą wiarę w Jego wieczne i powszechne panowanie nad światem i każdym człowiekiem, ale zarazem oddajemy Mu należny hołd uwielbienia. Razem z Apostołem Janem wołamy zatem: „Goddzien jesteś, Panie i Boże nasz, odebrać chwałę i cześć, i moc, boś Ty stworzył wszystko, a dzięki Twej woli istniało i zostało stworzone” (Ap 4, 11).

Po to ustanowiona została dzisiejsza uroczystość, aby – jak pisał Pius XI w *Quas primas* – „uczcić Chrystusa, jako Króla całej ludzkości, własnym i szczególnym świętem” (nr 27). „Doroczne zaś obchodzenie tego święta – pisał dalej papież – napomni także państwa, że tak jednostki, jak i władze oraz rządzący mają obowiązek czcić publicznie Chrystusa i Jego słuchać” (nr 32).

O znaczeniu dzisiejszych obchodów mówił 65 lat później św. Jan Paweł II na Anioł Pański w uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata 1990 roku: „Dzisiejsza uroczystość jest także syntezą całego przepowiadania Kościoła o tajemnicy Chrystusa – Tego, który jest dla nas drogą, prawdą i życiem, początkiem i wzorem nowej ludzkości, zrodzonej z Jego męki i krwi: ludzkości, którą On pragnie przepoić braterską miłością, duchem szczerości i pokoju. W Chrystusie Królu Kościół uznaje też, że poza wszystkim tym, co podlega przemianie, są rzeczy niezmiennie i wieczne (por. GS 10), istnieje Królestwo przygotowane dla tych, którzy wierzą i miłują. My także wyrażamy dziś z całym Kościołem pragnienie, aby Chrystus królował (por. I Kor 15, 25). Jesteśmy bowiem przekonani, że takiego orędzia oczekują wszyscy, choć może nie zawsze są tego świadomi”.

Nie można jednak zapominać, że chwała Boża, którą winniśmy Chrystusowi Królowi, to nie tyle podniosłe słowa komplementujące na sposób ludzki naszego Stwórcę i Odkupiciela za wielkie dzieła, jakich dokonał z miłości do człowieka. Natomiast – jak uczył św. Tomasz z Akwinu († 1214), jeden z najwybitniejszych teologów Kościoła katolickiego – istotą chwały Bożej jest harmonia oraz głęboka więź stworzeń ze swoim Stwórcą i Panem. Zatem prawdziwie oddawać chwałę i uwielbienie należne Boskiemu Królowi, oznacza żyć zgodnie z prawem królestwa Bożego, a jest to prawo miłości i miłosierdzia, prawo służby bliźniemu na wzór Chrystusa.

W tym miejscu jeszcze raz oddajmy głos Papieżowi z Polski, który w jednej z katechez środowych (21 listopada 1993 roku) mówił: „Śpiewając na chwałę Chrystusa, Kościół nie przestaje jednak zdumiewać się paradoksem Króla, który uczynił się Sługą, stając się do nas podobnym we wszystkim oprócz grzechu (por. Hbr 4, 15)”.

4. W ten sposób dochodzimy do trzeciego znaczenia dzisiejszego zawołania: „Króluj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie!” Jest ono zobowiązaniem do tego, aby przybliżyć i budować w sobie oraz wokół siebie królestwo Boże. Jak mówił św. Jan Paweł II, „medytacja o Jezusie Chrystusie, Królu świata, uczy nas obowiązku solidarnej i odpowiedzialnej współpracy w budowaniu miasta ziemskiego pod przewodnictwem Tego, który będąc – jak głosi Apokalipsa – Królem królów i anem panów (por. Ap 19, 16), nie tyle panuje nad swoją trzodą, co służy jej i ją zbawia” (Anioł Pański, 26 listopada 1989 roku).

Pierwszym krokiem na tej drodze, na który zwrócił uwagę Pius XI w *Quas primas*, jest rozszerzanie znajomości królewskiej godności naszego Zbawiciela (por. nr 21). Temu celowi ma służyć także dzisiejsza uroczystość.

Kolejnym krokiem, do którego zobowiązujemy się, mówiąc: „Króluj nam, Chryste!”, jest osobiste nawrócenie – ustawiczna, cierpliwa i po-

korna przemiana życia, aby było one w zgodzie z Dekalogiem i w służbie Boga oraz bliźniego. Nawrócenie zaś (*gr. metanoia*) oznacza w pierwszym rzędzie zmianę mentalności w taki sposób, aby – mówiąc słowami papieża Piusa XI – Chrystus mógł „królować w umyśle człowieka, którego obowiązkiem jest z zupełnym poddaniem się, niezachwianie i stale uznawać prawdy objawione i Jego naukę”; aby Chrystus mógł królować „w sercu, które wzgardziwszy pożądlivościami przyrodzonymi, winno nade wszystko Boga kochać i do Niego jedynie należeć”; aby Chrystus mógł królować „w ciele i jego członkach, które jak narzędzia [...] mają służyć do wewnętrznego uświęcenia dusz” (nr 33).

Mówiąc zatem: „Króluj nam, Chryste!” zobowiązujemy się do podejmowania wysiłku czynnej miłości, która „włącza nas w pracę nad przyspieszeniem nadejścia Królestwa” (EiE 97). O tym podstawowym obowiązku chrześcijanina wiele uczył papież Franciszek, szczególnie przy okazji Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia, zwieńczeniem którego w Polsce był uroczysty Jubileuszowy Akt przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla Pana.

Według zaś św. Jana Pawła II, jednym z najpilniejszych zadań w dziele budowania królestwa Bożego w Polsce jest „obrona i promocja życia ludzkiego”, która „jest przejawem uczestnictwa w misji królewskiej Chrystusa” (EV 87). Podejmując zaś wielkodusznie niezliczone dzieła miłosierdzia, trzeba pamiętać na słowa papieża Benedykta XVI z encykliki *Spe salvi* o nadziei (z 30 listopada 2007 roku), że „nie możemy «zbudować» królestwa Bożego własnymi siłami – to, co budujemy pozostaje zawsze królestwem ludzkim, ze wszystkimi ograniczeniami właściwymi naturze ludzkiej. Królestwo Boże jest darem i właśnie dlatego jest wielkie i piękne, i stanowi odpowiedź na nadzieję” (nr 35).

5. „Króluj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie!” Te słowa wyrażają wiarę w królewską godność naszego Zbawiciela i Jego panowanie nad całym światem. Wyrażają nasz hołd wobec Niego i nasze zobowiązanie, aby być w służbie Jego królestwa. Jest to zarazem zaproszenie,

skierowane do Chrystusa Króla, aby zechciał zamieszkać w naszych sercach, wejść do naszego życia osobistego, rodzinnego, społecznego i narodowego. „Byłoby to jednak za mało, gdybyśmy wierzyli, że Jezus jest Królem wszechświata i centrum historii, nie czyniąc Go Panem naszego życia: wszystko to jest próżne, jeśli Go nie przyjmujemy osobiście i jeśli nie przyjmujemy także Jego sposobu panowania” – mówił papież Franciszek na zakończenie Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia (20 listopada 2016 roku).

Według słów tego papieża, wypowiedzianych trzy lata wcześniej na zakończenie Roku Wiary (24 listopada 2013 roku), chcemy dać Chrystusowi Królowi centralne miejsce w naszym życiu. „Chrystus jest w centrum. Chrystus jest centrum. Chrystus centrum stworzenia, Chrystus centrum ludu, Chrystus centrum historii. [...] Jezus jest właśnie centrum naszych pragnień radości i zbawienia. Wszyscy razem idźmy tą drogą”.

Jako naród polski wkroczyliśmy na tę drogę ku Chrystusowi przed ponad 1050 laty. Jubileuszowym zaś Aktem przyjęcia Go za naszego Króla i Pana potwierdziliśmy wolę podążania tym królewskim szlakiem, przekonani, że – mówiąc za papieżem Franciszkiem – „królewskość Jezusa nie uciska nas, ale wyzwala nas z naszych słabości i niedoli, zachęcając nas do kroczenia drogami dobra, pojednania i przebaczenia” (Anioł Pański, 22 listopada 2015 roku).

Dziś na zakończenie Mszy świętej ponowimy ten Akt. Chcemy w ten sposób „świadomie i uroczyście, osobiście i zbiorowo, przyjąć Jezusa Chrystusa z Króla i Pana. Pragniemy wyrazić Mu wdzięczność za Jego niezmierną wierność, za miłosierną miłość Jego Serca. Pragniemy Go zaprosić do naszych serc i rodzin, do naszych wspólnot i środowisk. Pragniemy Go zaprosić do tego wszystkiego, co Polskę stanowi. Nie lękajmy się takiego aktu. Jezus Chrystus niczego nam nie zabiera, a wszystko daje. Jego panowanie nikomu nie zagraża, bo wyraża się przez miłość, która została ukrzyżowana. Pragniemy jednocześnie i pokornie przy-

rzec, że pomni naszych niewierności, chcemy jednak strzec Bożego prawa, pilnować naszych sumień, mieć serce dla wszystkich potrzebujących naszej pomocy...” (kard. Stanisław Dziwisz, Wprowadzenie do Mszy świętej podczas proklamacji Jubileuszowego Aktu...).

6. Pragniemy zatem, aby bliskie naszemu sercu zawołanie: „Króluj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie!” znajdowało realne potwierdzenie i ucieleśnienie we wszystkich wymiarach naszej codzienności. Pragniemy, by przez przemianę życia osobistego każdego z nas, dokonywała się z reforma całego społeczeństwa. Chcemy, aby na tej ziemi uświęconej krwią męczenników i świętością praocjów – w tym narodzie, który zawierzył się Najświętszej Maryi Pannie jako Królowej Polski, realnie przybliżało się królestwo Boże – królestwo Chrystusa Pana.

Niech zatem spełniają się prorocze słowa Piusa XI, który jako nuncjusz apostolski (Achilles Ratti) towarzyszył Polakom w pierwszych latach niepodległości i był świadkiem Cudu nad Wisłą w 1920 roku. On bowiem z okazji Międzynarodowego Kongresu w Poznaniu ku czci Chrystusa Króla wydał 3 maja 1937 roku list apostolski *Quas ante annos*, w którym streszczając historię wiary i świętości Polaków, wyraził głębokie przekonanie, że „na tej polskiej ziemi kłaść będziecie podwaliny pod nowe opatrnościowe dzieła ku czci Chrystusa Króla”.

Modlitwa powszechna

Do Chrystusa Króla Wszechświata oraz naszego Pana i Zbawcy zwróćmy się z pokornym błaganiem w potrzebach Kościoła, wszystkich ludzi i naszych osobistych, wołając: *Ciebie prosimy, króluj nam, Chryste!*

– Stwórczo nasz i Panie, zgaś zarzewia wojen i nienawiści na tle rasowym, ucisz chore ambicje nieodpowiedzialnych przywódców światowych; niech wszędzie zapanuje Twój pokój, zwiastun królestwa Bożego. *Ciebie prosimy, króluj nam, Chryste!*

- Odkupicielu świata, pociągnij wszystkich do swego Boskiego Serca pełnego miłości; niech zwłaszcza ludzie młodzi, uwikłani w nałogi i ekty odnajdą w Tobie sens życia. *Ciebie prosimy, króluj nam, Chryste!*
- Ty, który jesteś Drogą, pošlij kapłanów i osoby konsekrowane do współczesnego świata; niech wszędzie będą gorliwymi budowniczymi Twego królestwa na ziemi. *Ciebie prosimy, króluj nam, Chryste!*
- Ty, który jesteś Prawdą, spraw przez posługę ludzi nauki, aby dokończył się prawdziwy postęp ludzkości; niech nikt i nigdy nie wykorzystuje swej wiedzy do szkodenia bliźnim, lecz jedynie do prawdziwego postępu ludzkości. *Ciebie prosimy, króluj nam, Chryste!*
- Ty, który jesteś Życiem, okaż swe miłosierdzie zmarłym, [szczególnie polecanym w tej Mszy świętej]; niech dostąpią darowania doczesnych kar i wejdą do Twego królestwa w niebie. *Ciebie prosimy, króluj nam, Chryste!*
- Obrazie Boga Niewidzialnego, przymnóż nam łaski, abyśmy stale nosili w sobie pragnienie udziału w Twoim królestwie teraz i w wieczności. *Ciebie prosimy, króluj nam, Chryste!*

Jezu Chryste, Panie nasz i Królu, wysłuchaj pokornych modlitw Twoich poddanych i nappełnij nas swym błogosławieństwem, łaską i pokojem, który żyjesz i królujesz przez wszystkie wieki wieków. Amen.

Ponowienie Jubileuszowego Aktu przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana

Po ogłoszeniach parafialnych, celebrians nie wobec wystawionego Najświętszego Sakramentu wraz z wiernymi dokonuje ponowienia Jubileuszowego Aktu przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana⁹.

⁹ *Króluj nam, Chryste! Modlitewnik czcicieli Chrystusa Króla* (wydanie 3), Ustroń 2018, s. 129-133.

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu! W Roku Jubileuszowym 1050-lecia Chrztu Polski, w roku Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia, oto my, Polacy, stajemy przed Tobą [wraz ze swymi władzami duchownymi i świeckimi], by uznać Twoje Panowanie, poddać się Twemu Prawu, zawierzyć i poświęcić Tobie naszą Ojczyznę i cały Naród.

Wyznajemy wobec nieba i ziemi, że Twego królowania nam potrzeba. Wyznajemy, że Ty jeden masz do nas święte i nigdy nie wygasłe prawa. Dlatego z pokorą chyląc swe czoła przed Tobą, Królem Wszechświata, uznajemy Tve Panowanie nad Polską i całym naszym Narodem, żyjącym w Ojczyźnie i w świecie.

Pragnąc uwielbić majestat Twej potęgi i chwały, z wielką wiarą i miłością wołamy: *Króluj nam Chryste!*

- W naszych sercach – *Króluj nam Chryste!*
- W naszych rodzinach – *Króluj nam Chryste!*
- W naszych parafiach – *Króluj nam Chryste!*
- W naszych szkołach i uczelniach – *Króluj nam Chryste!*
- W środkach społecznej komunikacji – *Króluj nam Chryste!*
- W naszych urzędach, miejscach pracy, służby i odpoczynku –
    króluj nam Chryste!
- W naszych miastach i wioskach – *Króluj nam Chryste!*
- W całym Narodzie i Państwie Polskim – *Króluj nam Chryste!*

Błogosławimy Cię i dziękujemy Ci Panie Jezu Chryste:

- Za niezglębianą Miłość Twojego Najświętszego Serca – Chryste nasz Królu, dziękujemy!
- Za łaskę chrztu świętego i przymierze z naszym Narodem zawarte przed wiekami – Chryste nasz Królu, dziękujemy!

- Za macierzyńską i królewską obecność Maryi w naszych dziejach – Chryste nasz Królu, dziękujemy!
- Za Twoje wielkie Miłosierdzie okazywane nam stale – Chryste nasz Królu, dziękujemy!
- Za Twą wierność mimo naszych zdrad i słabości – Chryste nasz Królu, dziękujemy!

Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu przepraszamy za wszelkie nasze grzechy, a zwłaszcza za odwracanie się od wiary świętej, za brak miłości względem Ciebie i bliźnich. Przepraszamy Cię za narodowe grzechy społeczne, za wszelkie wady, nałogi i zniewolenia. Wyrzekamy się złego ducha i wszystkich jego spraw.

Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu. Zobowiązujemy się porządkować całe nasze życie osobiste, rodzinne i narodowe według Twego prawa:

- Przyrzekamy bronić Twej świętej czci, głosić Twą królewską chwałę – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy pełnić Twoją wolę i strzec prawości naszych sumień – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy troszczyć się o świętość naszych rodzin i chrześcijańskie wychowanie dzieci – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy budować Twoje królestwo i bronić go w naszym narodzie – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy czynnie angażować się w życie Kościoła i strzec jego praw – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!

Jedyny Władco państw, narodów i całego stworzenia, Królu królów i Panie panujących! Zawierzamy Ci Państwo Polskie i rządzących Polską. Spraw, aby wszystkie podmioty władzy sprawowały rządy sprawiedliwie i stanowiły prawa zgodne z Prawami Twoimi.

Chryste Królu, z ufnością zawierzamy Twemu Miłosierdziu wszystko, co Polskę stanowi, a zwłaszcza tych członków Narodu, którzy nie podążają Twymi drogami. Obdarz ich swą łaską, oświeć mocą Ducha Świętego i wszystkich nas doprowadź do wiecznej jedności z Ojcem.

W imię miłości bratniej zawierzamy Tobie wszystkie narody świata, a zwłaszcza te, które stały się sprawcami naszego polskiego krzyża. Spraw, by rozpoznały w Tobie swego prawowitego Pana i Króla i wykorzystały czas dany im przez Ojca na dobrowolne poddanie się Twojemu panowaniu.

Panie Jezu Chryste, Królu naszych serc, racz uczynić serca nasze na wzór Najświętszego Serca Twego.

Niech Twój Święty Duch zstąpi i odnowi oblicze ziemi, tej ziemi. Niech wspiera nas w realizacji zobowiązań płynących z tego narodowego aktu, chroni od zła i dokonuje naszego uświęcenia.

W Niepokalanym Sercu Maryi składamy nasze postanowienia i zobowiązania. Matczynej opiece Królowej Polski i wstawiennictwu świętych Patronów naszej Ojczyzny wszyscy się powierzamy.

Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym narodzie – na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi. Spraw, aby naszą Ojczyznę i świat cały objęło Tve Królestwo: królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski, królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju.

Oto Polska w 1050. rocznicę swego Chrztu uroczyście uznała królowanie Jezusa Chrystusa.

Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu, jak była na początku, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

Po chwili adoracji w ciszy, w ramach której każdy osobiście oddaje siebie Chrystusowi Królowi jako swemu Panu, przez błogosławieństwem można odmówić Litanię do Chrystusa Króla.

Dodatki

Dodatek I

NOWENNY PRZED UROCZYSTYM AKTEM PRZYJĘCIA JEZUSA CHRYSZTUSA ZA KRÓLA I PANA

NOWENNA I¹⁰

Dzień pierwszy

Uznanie Panowania Jezusa Chrystusa Króla i poddanie się Jego Prawu

Pieśń na rozpoczęcie

Króluj nam Chryste

Modlitwa

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu! Stając przed Tobą obecnym wśród nas pragniemy przygotować się do uroczystości przyjęcia Twego Królowania w naszej Ojczyźnie. Pokornie zginamy kolana przed Twym Majestatem i wyznajemy, że Twego Królowania nam potrzeba. Prosimy o Twoją opiekę i błogosławieństwo dla wszystkich mieszkańców naszej Ojczyzny. Błagamy też,

---

¹⁰ * Opracował Zespół do spraw Ruchów Intronizacyjnych przy Konferencji Episkopatu Polski

łaskawy Królu Miłosierdzia, byś wybaczył nam wszystkie nasze niewierności i na pamiątkę Chrztu Polski przyjął hołd dziękczynienia, który Ci składamy. Panuj w naszych rodzinach, miastach i wioskach, w naszych parafiach, miejscach pracy i wypoczynku, bo Twoją jesteśmy własnością i do Ciebie należeć chcemy.

Króluj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie. Amen.

Czytanie Słowa Bożego

Z Ewangelii według św. Jana (12, 12-16):

Nazajutrz wielki tłum, który przybył na święto, usłyszawszy, że Jezus przybywa do Jerozolimy, wziął gałązki palmowe i wybiegł Mu naprzeciw. Wołano: Hosanna! Błogosławiony, który przychodzi w Imię Pańskie, oraz: Król Izraela! A gdy Jezus znalazł osiołka, dosiadł go, jak jest napisane: Nie bój się, Córo Syjonu! Oto Król twój przybywa, siedząc na osłędzie. Z początku Jego uczniowie nie zrozumieli tego. Ale gdy Jezus został uwielbiony, wówczas przypomnieli sobie, że to o Nim było napisane i że tak Mu uczynili

Medytacja

Panie Jezu, wielki tłum, który przybył do Jerozolimy na święto, rozpoznał w Tobie obiecanego przez Boga Mesjasza. Dziś przybywasz do naszej Ojczyzny, do naszych miast i wsi. Pragniemy zawołać: Hosanna! Pragniemy słowami naszego Aktu uznać w Tobie naszego jedynego Króla i poddać się Twojemu prawu miłości.

Niegdyś Twoi uczniowie nie rozumieli, czym był Twój uroczysty wjazd do Miasta Świętego. Prosimy Cię, Panie, daj nam Swego Ducha, by oświecił nasze umysły i otworzył serca, abyśmy mogli świadomi powagi tego Aktu przyjąć Twoje nad nami Panowanie.

Chryste, Królu pokorny, przybywający na osiołku do Jerozolimy, naucz nas pokornie służyć Tobie i braciom – Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.

Chryste, Królu witany przez tłumy pielgrzymów, daj nam łaskę godnego uznania Twojego Królowania w Polsce – Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.

Chryste, Królu przychodzący w Imię Pańskie, pomóż nam uznać Twoje prawa i wypełniać je w codziennym życiu – Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.

Ojczy nasz, Zdrowaś Maryjo, Chwała Ojcu...

Pieśń

W Majestacie na niebieskim tronie * Siedzi Jezus, wszelka moc na Jego łonie!

Ref.: Cherubini, Serafini, * Też i Aniołowie inni * Przed Nim się kłaniają * Radośnie śpiewają: * Święty, Święty, Święty! – wołają.

Matka Jego i Patriarchowie, * Prorocy, Wyznawcy i Apostołowie.

Ref.: Cherubini, Serafini, * Też i Aniołowie inni * Przed Nim się kłaniają * Radośnie śpiewają: * Święty, Święty, Święty! – wołają.

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!

Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.

Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.

Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.

Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu
przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.

Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.

Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,

dziękować za nieskończone Miłosierdzie,

które okazujesz z pokolenia na pokolenie,

wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.

Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
i dokonuje naszego uświęcenia.

Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
Kościoła.

Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
narodzie,

na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.

Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Twe
Królestwo:

królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,

królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,

teraz i na wieki wieków. Amen.

Pieśń na zakończenie

Chrystus Królem

Dzień drugi

Pamiętka Chrztu Polski

Pieśń na rozpoczęcie

Króluj nam Chryste

Modlitwa

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu! Stając przed Tobą obecnym wśród nas pragniemy przygotować się do uroczystości przyjęcia Twego Królowania w naszej Ojczyźnie. Pokornie zginamy kolana przed Twym Majestatem i wyznajemy, że Twego Królowania nam potrzeba. Prosimy o Twoją opiekę i błogosławieństwo dla wszystkich mieszkańców naszej Ojczyzny. Błagamy też,

łaskawy Królu Miłosierdzia, byś wybaczył nam wszystkie nasze niewierności i na pamiątkę Chrztu Polski przyjął hołd dziękczynienia, który Ci składamy. Panuj w naszych rodzinach, miastach i wioskach, w naszych parafiach, miejscach pracy i wypoczynku, bo Twoją jesteśmy własnością i do Ciebie należeć chcemy.

Króluj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie. Amen.

Czytanie Słowa Bożego

Z Ewangelii według św. Mateusza (28, 16-20):

Jedenastu zaś uczniów udało się do Galilei, na górę, tam gdzie Jezus im polecił. A gdy Go ujrzeli, oddali Mu pokłon. Niektórzy jednak wątpili. Wtedy Jezus podszedł do nich i przemówił tymi słowami: Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata.

Medytacja

Panie Jezu, Ty po Swej męce i chwalebnym zmartwychwstaniu posłałeś na świat apostołów, by pośród narodów szerzyli Twoje Królestwo. Ich następcy dotarli także na nasze ziemie, a chrzest przyjęty przez Mieszka, naszego pierwszego historycznego władcę zbiega się z początkami naszego państwa. To dla nas szczególny znak Bożej Opatrzności, że Polska rodzi się w chrzcie. Nasi przodkowie postawili pierwszy krzyż jako znak Twojej, Chryste, obecności, abyś przez swój znak zwycięstwa był pośród naszego narodu przez wszystkie dni, aż do skończenia świata.

Dziś nasze pokolenie pragnie odnowić wolę przodków i uznać, że Tobie, Jezu, nasz Królu, dana jest wszelka władza w niebie i na ziemi, także na polskiej ziemi. Niech niezatarte znamię chrztu w Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego, wyciśnięte na duszy naszego narodu, świadczy dzisiaj i przez nadchodzące wieki, że Twoją jesteśmy własnością i do Ciebie należeć chcemy.

Chryste, Królu, któremu dana jest wszelka władza w niebie i na ziemi, rozciągnij swoje panowanie na wszystkie sfery naszego życia narodowego – Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.

Chryste, Królu, który jesteś z nami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata, pomóż nam w codziennym życiu postępować ze świadomością Twojej obecności – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Chryste, Królu, który posłałeś apostołów, by nauczali i chrzcili wszystkie narody, pomóż Polakom wiernie zachowywać wszystko, co nam przykazałeś – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Ojciec nasz, Zdrowaś Mario, Chwała Ojcu...

Pieśń:

Ref.: Dziękuję, o Panie, składamy dzięki. O Wszechmogący nasz Królu w Niebie!

1. Za to, że dałeś nam wiarę.
2. Za to, że dałeś nam miłość.
3. Za to, że dałeś nam Siebie.
4. Ty nam przebaczasz grzechy.
5. Ty nam przywracasz życie.
6. Za to, że jesteś z nami.
7. Tobie śpiewamy z radością.

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!

Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.

Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.

Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.
Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu
przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.
Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.
Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,
dziękować za nieskończone Miłosierdzie,
które okazujesz z pokolenia na pokolenie,
wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.
Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
i dokonuje naszego uświęcenia.
Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
Kościoła.
Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
narodzie,
na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.
Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Twe
Królestwo:
królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,
królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,
teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń na zakończenie:
Chrystus Królem

Dzień trzeci

Dziękczynienie za Miłosierdzie Jezusa Chrystusa Króla

Pieśń na rozpoczęcie

Króluj nam Chryste

Modlitwa

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu! Stając przed Tobą obecnym wśród nas pragniemy przygotować się do uroczystości przyjęcia Twego Królowania w naszej Ojczyźnie. Pokornie zginamy kolana przed Twym Majestatem i wyznajemy, że Twego Królowania nam potrzeba. Prosimy o Twoją opiekę i błogosławieństwo dla wszystkich mieszkańców naszej Ojczyzny. Błagamy też, łaskawy Królu Miłosierdzia, byś wybaczył nam wszystkie nasze niewierności i na pamiątkę Chrztu Polski przyjął hołd dziękczynienia, który Ci składamy. Panuj w naszych rodzinach, miastach i wioskach, w naszych parafiach, miejscach pracy i wypoczynku, bo Twoją jesteśmy własnością i do Ciebie należeć chcemy.

Króluj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie. Amen.

Czytanie Słowa Bożego

Z Ewangelii według św. Mateusza (25, 31-36):

Gdy Syn Człowieczy przyjdzie w swej chwale, a z Nim wszyscy aniołowie, wtedy zasiądzie na swoim tronie pełnym chwały. I zgromadzą się przed Nim wszystkie narody, a On oddzieli jednych ludzi od drugich, jak pasterz oddziela owce od kozłów. Owce postawi po prawej, a kozły po swojej lewej stronie. Wtedy odezwie się Król do tych po prawej stronie: Pójdźcie, błogosławieni u Ojca mojego, weźcie w posiadanie królestwo, przygotowane dla was od założenia świata! Bo byłem głodny, a daliście Mi jeść; byłem spragniony, a daliście Mi pić; byłem przybyszem, a przyjęliście Mnie; byłem nagi, a przyodzialiście Mnie; byłem chory, a odwiedziliście Mnie; byłem w więzieniu, a przyszliście do Mnie.

Medytacja

Panie Jezu, Ty po Swej bolesnej męce i chwalebny m martwychwstaniu wstąpiłeś na niebiosa i jako zwycięzca zasiadłeś ze Swym Ojcem na Jego tronie. Ty poprzez wieki okazujesz ludziom Swoje Miłosierdzie,

ratując od zguby doczesnej i wiecznej tych, którzy pokornie zwracają się do Twego tronu, zarówno poszczególne osoby, jak i całe narody.

Także w dziejach naszej Ojczyzny wielokrotnie udowodniłeś, że nie odmawiasz Swej Łaski tym, którzy o nią proszą. Dziś, po wiekach trudnych doświadczeń, pozwalasz nam w wolnej Ojczyźnie na nowo przekonać się o Twym niezmiernym Miłosierdziu. Gdy zaś na końcu przyjdiesz w Swej Chwale, zażadasz od nas zdania sprawy z tego, czy naśladowaliśmy przykład, jaki dałeś nam swoim ziemskim życiem.

Chryste, Królu Miłosierny, naucz nas dostrzegać potrzebujących i nieść im skuteczną pomoc – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Chryste, Królu Miłosierny, okaż Swą Łaskę wszystkim grzesznikom i udziel im łaski autentycznego nawrócenia – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Chryste, Królu Miłosierny, okaż szczególne zmiłowanie nad naszą Ojczyzną i umocnij swoje Królestwo w naszym Narodzie – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Ojciec nasz, Zdrowaś Mario, Chwała Ojcu...

Pieśń

Cóż Ci Jezu damy

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,

Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!

Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,

który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego

i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.

Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.

Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.

Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu

przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.

Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.
 Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,
 dziękować za nieskończone Miłosierdzie,
 które okazujesz z pokolenia na pokolenie,
 wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.
 Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
 wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
 i dokonuje naszego uświęcenia.
 Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
 Kościoła.
 Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
 narodzie,
 na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.
 Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Twe
 Królestwo:
 królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,
 królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,
 teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń na zakończenie

Chrystus Królem

Dzień czwarty

Dziękczynienie za matczyną opiekę Maryi Królowej Polski

Pieśń na rozpoczęcie

Króluj nam Chryste

Modlitwa

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu! Stając przed Tobą obecnym wśród nas pragniemy przygotować

się do uroczystości przyjęcia Twego Królowania w naszej Ojczyźnie. Pokornie zginamy kolana przed Twym Majestatem i wyznajemy, że Twego Królowania nam potrzeba. Prosimy o Twoją opiekę i błogosławieństwo dla wszystkich mieszkańców naszej Ojczyzny. Błagamy też, łaskawy Królu Miłosierdzia, byś wybaczył nam wszystkie nasze niewierności i na pamiątkę Chrztu Polski przyjął hołd dziękczynienia, który Ci składamy. Panuj w naszych rodzinach, miastach i wioskach, w naszych parafiach, miejscach pracy i wypoczynku, bo Twoją jesteśmy własnością i do Ciebie należeć chcemy.

Krółuj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie. Amen.

Czytanie Słowa Bożego

Z Ewangelii według św. Łukasza (1, 26-33):

W szóstym miesiącu Bóg posłał anioła Gabriela do miasta galilejskiego, zwanego Nazaret, do dziewicy zaręczonej z mężczyzną o imieniu Józef, z rodu Dawida. Dziewicy było na imię Maryja. Anioł przyszedł do Niej i powiedział: „Raduj się, łaski pełna, PAN z Tobą”. Ona zmieszała się na te słowa i rozważała, co znaczy to pozdrowienie. Wtedy anioł powiedział do Niej: „Nie bój się, Maryjo, bo Bóg Cię obdarzył łaską. Oto poczniesz i urodzisz syna, i nadasz Mu imię Jezus. Będzie On wielki i zostanie nazwany, a PAN Bóg da Mu tron Jego ojca Dawida. Będzie królował nad domem Jakuba na wieki, a Jego królestwo nie będzie miało końca”.

Medytacja

Panie Jezu, Synu Najwyższego narodzony z pokornej Służebnicy Pana, anioł Gabriel zapowiedział Twojej Matce, że Ty obejmiesz tron swego praojca Dawida, to znaczy, że w Tobie wypełnią się mesjańskie obietnice przekazane przez proroków. Dodał też, że będziesz królował nad domem Jakuba na wieki, a Królestwo Twoje nie będzie miało końca. Założony przez Ciebie Kościół do dziś z wiarą powtarza te słowa w swo-

im *Credo*. Wierzymy też, że Niepokalana Panna Maryja, która przez szczególną więź z Tobą może nosić zaszczytny tytuł Bożej Rodzicielki, po swym pełnym miłości życiu została przez Ciebie wywyższona i koronowana na Królową nieba i ziemi.

My, jako Naród Polski, doświadczaliśmy w ciągu wieków Jej macierzyńskiej opieki, dlatego uznaliśmy w Niej swoją Matkę i Królową. Ona zawsze prowadzi nas do Ciebie i uczy nas czynić wszystko, cokolwiek nam rozkażesz.

Chryste, Królu narodzony z pełnej łaski Panny Maryi, otaczaj swoją opieką Polskę, która od wieków jest oddana pod panowanie Twojej Matki – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie*.

Chryste, Królu zasiadający na tronie swego ojca Dawida, daj nam silną i niezachwianą wiarę w Twoje obietnice, byśmy z nadzieją kroczyli przez trudy codzienności – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie*.

Chryste, Królu, którego królestwo nie będzie miało końca, pomóż nam na ziemi być Twoimi wiernymi sługami, a w wieczności pozwól uczestniczyć w radości Twego Królestwa – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie*.

Ojcze nasz, Zdrowaś Mario, Chwała Ojcu...

Pieśń

Z dawna Polski Tyś Królową, Maryjo!

Ty za nami przemów słowo, Maryjo!

Ociemniałym podaj rękę,

Niewytrwałym skracaj mękę,

Twe Królestwo weź w porękę, Maryjo!

Gdyś pod krzyżem Syna stała, Maryjo!

Tyleś, Matko, wycierpiała, Maryjo!

Przez Twego Syna konanie

Uproś sercom zmartwychwstanie,

W ojców wierze daj wytrwanie, Maryjo!

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże, Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu! Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata, który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo Twoje”, wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem. Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie. Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.

Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro. Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.

Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały, dziękować za nieskończone Miłosierdzie, które okazujesz z pokolenia na pokolenie, wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.

Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch, wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła i dokonuje naszego uświęcenia. Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo Kościoła.

Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym narodzie, na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.

Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Tve Królestwo: królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski, królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju, teraz i na wieki wieków. Amen.

Jezu, Królu Wszechświata, panuj w naszej Ojczyźnie i we wszystkich narodach świata!...

Pieśń na zakończenie

Chrystus Królem

Dzień piąty

Przeproszenie Jezusa Chrystusa Króla za nasze narodowe grzechy

Pieśń na rozpoczęcie

Króluj nam Chryste

Modlitwa

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu! Stając przed Tobą obecnym wśród nas pragniemy przygotować się do uroczystości przyjęcia Twego Królowania w naszej Ojczyźnie. Pokornie zginamy kolana przed Twym Majestatem i wyznajemy, że Twego Królowania nam potrzeba. Prosimy o Twoją opiekę i błogosławieństwo dla wszystkich mieszkańców naszej Ojczyzny. Błagamy też, łaskawy Królu Miłosierdzia, byś wybaczył nam wszystkie nasze niewierności i na pamiątkę Chrztu Polski przyjął hołd dziękczynienia, który Ci składamy. Panuj w naszych rodzinach, miastach i wioskach, w naszych parafiach, miejscach pracy i wypoczynku, bo Twoją jesteśmy własnością i do Ciebie należeć chcemy.

Króluj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie. Amen.

Czytanie Słowa Bożego

Z Ewangelii według św. Mateusza (7, 21-23):

Nie każdy, kto mówi Mi: Panie, Panie!, wejdzie do królestwa niebieskiego, lecz ten, kto spełnia wolę mojego Ojca, który jest w niebie. Wielu powie Mi w owym dniu: Panie, Panie, czy nie prorokowaliśmy mocą Twego Imienia i nie wyrzucaliśmy złych duchów mocą Twego Imienia, i nie czyniliśmy wielu cudów mocą Twego Imienia? Wtedy oświadczę im: Nigdy was nie znałem. Odejdźcie ode Mnie wy, którzy dopuszczacie się nieprawości.

Medytacja

Panie Jezu, Ty jesteś Królem, który nie zgadza się na pozory. Nie oczekujesz od nas tylko aktów uwielbienia. Nasze modlitwy i nawet najbardziej wzniosłe uroczystości nie mają w Twoich oczach żadnej wartości, jeśli za słowami i gestami nie idą czyny. Nawet prorocтва, cuda, „mówienie językami ludzi i aniołów” nie czynią nas Twoimi prawdziwymi sługami, jeśli w naszym życiu dopuszczamy się zła i brakuje nam miłości. Hipokryzja to postawa, którą wielokrotnie potępiałeś w swoim nauczaniu. Ostrzegałeś: „Biada wam, uczeni w Piśmie i faryzeusze, obłudnicy! Bo dbacie o czystość zewnętrznej strony kubka i misy, a wewnątrz pełne są one zdzierstwa i niepowściągliwości. Faryzeuszu ślepy! Oczyszczyć wewnątrz kubka, żeby i zewnętrzna jego strona stała się czysta” (Mt 23, 25-26).

Nie chcemy być jak groby, które z zewnątrz wyglądają na zadbane, a wewnątrz pełne są nieczystości. Dlatego pragniemy podjąć pracę nad sobą, by wykorzenić grzech z naszego życia osobistego i zwalczyć nasze narodowe wady poprzez dzieła miłosiernej miłości.

Chryste, Królu wymagający nieskazitelności od swoich sług, daj naszemu Narodowi łaskę nawrócenia i siły do wytrwania na drodze zbawienia – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Chryste, Królu i Sędziu sprawiedliwy, ustrzeż nas przed popadaniem w obłudę, aby nasza miłość do Ciebie zawsze wyrażała się w pełnieniu woli Twojego Ojca – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Chryste, Królu i nasz jedyny Mistrzu, umacniaj nas w pracy nad charakterem, byśmy przez zwalczanie wad i utrwalanie cnót stawali się coraz lepszymi Twoimi uczniami – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Ojciec nasz, Zdrowaś Mario, Chwała Ojcu...

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
 Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!
 Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
 który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
 i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
 Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.
 Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.
 Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.
 Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu
 przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.
 Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.

Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,
 dziękować za nieskończone Miłosierdzie,
 które okazujesz z pokolenia na pokolenie,
 wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.

Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
 wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
 i dokonuje naszego uświęcenia.

Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
 Kościoła.

Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
 narodzie,

na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.

Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Tve
 Królestwo:

królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,
 królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,
 teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń na zakończenie

Chrystus Królem

Dzień szósty

Wyrzeczenie się złego ducha i wszystkich jego spraw

Pieśń na rozpoczęcie

Króluj nam Chryste

Modlitwa

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu! Stając przed Tobą obecnym wśród nas pragniemy przygotować się do uroczystości przyjęcia Twego Królowania w naszej Ojczyźnie. Pokornie zginamy kolana przed Twym Majestatem i wyznajemy, że Twego Królowania nam potrzeba. Prosimy o Twoją opiekę i błogosławieństwo dla wszystkich mieszkańców naszej Ojczyzny. Błagamy też, łaskawy Królu Miłosierdzia, byś wybaczył nam wszystkie nasze niewierności i na pamiątkę Chrztu Polski przyjął hołd dziękczynienia, który Ci składamy. Panuj w naszych rodzinach, miastach i wioskach, w naszych parafiach, miejscach pracy i wypoczynku, bo Twoją jesteśmy własnością i do Ciebie należeć chcemy.

Króluj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie. Amen.

Czytanie Słowa Bożego

Z Ewangelii według św. Mateusza (12, 22-28):

Wówczas przyprowadzono Mu opętanego, który był niewidomy i niemy. Uzdrowił go, tak że niemy mógł mówić i widzieć. A całe tłumy pełne były podziwu i mówiły: Czyż nie jest to Syn Dawida? Lecz faryzeusze, słysząc to, mówili: On tylko mocą Belzebuba, władcy złych duchów, wyrzuca złe duchy. Jezus, znając ich myśli, rzekł do nich: Każde królestwo od wewnątrz skłócone pustoszeje. I nie ostoi się żadne miasto ani dom, wewnątrznie skłócone. Jeśli szatan wyrzuca szatana, to sam

z sobą jest skłócony, jakże się więc ostoi jego królestwo? [...] Lecz jeśli Ja mocą Ducha Bożego wyrzucam złe duchy, to istotnie przyszło do was królestwo Boże.

Medytacja

Panie Jezu, Ty w czasie swego ziemskiego życia mocą Ducha Bożego wyrzucałeś złe duchy, aby pokazać ludziom, że istotnie przyszło do nas Królestwo Boże. Ty objawiłeś się, aby zniszczyć dzieła diabła. On zwiódł pierwszych rodziców i zniewolił ludzkość w sidłach grzechu. Ty przyszedłeś rozerwać nasze kajdany, a z odziedziczonego po przodkach złego postępowania wykupiłeś nas Swoją drogocenną Krwią.

Dzisiaj wciąż potrzebujemy Twojej obrony, ponieważ „szatan jak lew ryczący krąży, szukając, kogo pożreć”. Ty, Panie Jezu, jesteś królewskim Lwem z pokolenia Judy, Ty możesz obdarzyć nas pomocą w odważnym przeciwstawianiu się potędze przeciwnika. Dziś przyjmując Ciebie w uroczystym akcie za naszego jedyne Króla i Zbawiciela, pragniemy wyrzec się szatana, pragniemy odrzucić władzę uzurpatora, by służyć wyłącznie Tobie.

Chryste, Królu wyrzucający złe duchy, przegnaj precz demony, które szkodzą naszemu Narodowi – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Chryste, Królu, który nabyłeś nas Swoją drogocenną Krwią, wyzwól z więzów złego wszystkich zniewolonych przez grzech i uwikłanych w nałogi – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Chryste, Królu obdarzający ludzi wolnością dzieci Bożych, pomóż nam żyć w prawdziwej wolności – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Ojciec nasz, Zdrowaś Mario, Chwała Ojcu...

Pieśń

Jesteś Królem

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
 Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!
 Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
 który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
 i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
 Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.
 Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.
 Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.
 Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu
 przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.
 Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.
 Przrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,
 dziękować za nieskończone Miłosierdzie,
 które okazujesz z pokolenia na pokolenie,
 wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.
 Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
 wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
 i dokonuje naszego uświęcenia.
 Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
 Kościoła.
 Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
 narodzie,
 na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.
 Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Tve
 Królestwo:
 królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,
 królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,
 teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń na zakończenie

Chrystus Królem

Dzień siódmy

Przyrzeczenie pełnienia woli Jezusa Chrystusa Króla

Pieśń na rozpoczęcie

Króluj nam Chryste

Modlitwa

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu! Stając przed Tobą obecnym wśród nas pragniemy przygotować się do uroczystości przyjęcia Twego Królowania w naszej Ojczyźnie. Pokornie zginamy kolana przed Twym Majestatem i wyznajemy, że Twego Królowania nam potrzeba. Prosimy o Twoją opiekę i błogosławieństwo dla wszystkich mieszkańców naszej Ojczyzny. Błagamy też, łaskawy Królu Miłosierdzia, byś wybaczył nam wszystkie nasze niewierności i na pamiątkę Chrztu Polski przyjął hołd dziękczynienia, który Ci składamy. Panuj w naszych rodzinach, miastach i wioskach, w naszych parafiach, miejscach pracy i wypoczynku, bo Twoją jesteśmy własnością i do Ciebie należeć chcemy.

Króluj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie. Amen.

Czytanie Słowa Bożego

Z Ewangelii według św. Jana (15, 9-17):

Jak Mnie umiłował Ojciec, tak i Ja was umiłowalem. Trwajcie w miłości mojej! Jeśli będziecie zachowywać moje przykazania, będziecie trwać w miłości mojej, tak jak Ja zachowałem przykazania Ojca mego i trwam w Jego miłości. To wam powiedziałem, aby radość moja w was była i aby radość wasza była pełna. To jest moje przykazanie, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowalem. Nikt nie ma większej miłości od tej, gdy ktoś życie swoje oddaje za przyjaciół swoich.

Wy jesteście przyjaciółmi moimi, jeżeli czynicie to, co wam przykazuję. Już was nie nazywam sługami, bo sługa nie wie, co czyni jego pan, ale nazwałem was przyjaciółmi, albowiem oznajmiłem wam wszystko, co usłyszałem od Ojca mego. Nie wyście Mnie wybrali, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem was na to, abyście szli i owoc przynosili, i by owoc wasz trwał – aby Ojciec dał wam wszystko, o cokolwiek Go poprosicie w Imię Moje. To wam przykazuję, abyście się wzajemnie miłowali.

Medytacja

Panie Jezu, Jednorodzony Synu Boży, Twój Ojciec umiłował świat i dał nam Ciebie jako Zbawiciela. Ty wyrwałeś nas z niewoli grzechu i objawiłeś nam Swoje królewskie prawo – prawo miłości. Ty nas uczysz, że tylko trwanie w miłości może dać nam pełnię radości, ponieważ miłość wyzwala z zamknięcia w ciasnocie egoizmu.

Miłość prowadzi nas do ludzi i uczy, że „więcej szczęścia jest w dawaniu aniżeli w braniu”. Miłość wyzwala z zapatrzenia w siebie, uczy empatii, wczucia się w potrzeby innych: żony, męża, rodziców, dzieci, krewnych, przyjaciół, sąsiadów. Miłość jest oddaniem siebie, a w tym oddaniu stajemy się podobni do Ciebie, stajemy się Twoimi, Jezu, przyjaciółmi.

Chryste, Królu pełen miłości, pomóż nam trwać w przyjaźni z Tobą – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Chryste, Królu, który sam nas wybrałeś, napełnij nas Swoją Mocą, byśmy szli i owoc przynosili, i by owoc nasz trwał – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Chryste, Królu objawiający ludziom Wolę Boga Ojca, spraw, by w naszym życiu osobistym i narodowym nigdy nie zabrakło wzajemnej miłości – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Ojciec nasz, Zdrowaś Mario, Chwała Ojcu...

Pieśń

Najświętsze Serce Boże

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
 Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!
 Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
 który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
 i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
 Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.
 Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.
 Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.
 Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu
 przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.
 Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.

Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,
 dziękować za nieskończone Miłosierdzie,
 które okazujesz z pokolenia na pokolenie,
 wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.

Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
 wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
 i dokonuje naszego uświęcenia.

Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
 Kościoła.

Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
 narodzie,

na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.

Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Tve
 Królestwo:

królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,
 królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,
 teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń na zakończenie

Chrystus Królem

Dzień ósmy**Przyrzeczenie budowania Królestwa Jezusa Chrystusa Króla
w naszym Narodzie*****Pieśń na rozpoczęcie***

Króluj nam Chryste

Modlitwa

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu! Stając przed Tobą obecnym wśród nas pragniemy przygotować się do uroczystości przyjęcia Twego Królowania w naszej Ojczyźnie. Pokornie zginamy kolana przed Twym Majestatem i wyznajemy, że Twego Królowania nam potrzeba. Prosimy o Twoją opiekę i błogosławieństwo dla wszystkich mieszkańców naszej Ojczyzny. Błagamy też, łaskawy Królu Miłosierdzia, byś wybaczył nam wszystkie nasze niewierności i na pamiątkę Chrztu Polski przyjął hołd dziękczynienia, który Ci składamy. Panuj w naszych rodzinach, miastach i wioskach, w naszych parafiach, miejscach pracy i wypoczynku, bo Twoją jesteśmy własnością i do Ciebie należeć chcemy.

Króluj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie. Amen.

Czytanie Słowa Bożego

Z Ewangelii według św. Mateusza (13, 31-33):

Przedłożył im inną przypowieść: Królestwo niebieskie podobne jest do ziarenka gorczycy, które ktoś wziął i posiał na swej roli. Jest ono najmniejsze ze wszystkich nasion, lecz gdy wyrośnie, większe jest od innych jarzyn i staje się drzewem, tak że ptaki podniebne przylatują i gnieźdzą się na jego gałęziach. Powiedział im inną przypowieść: Królestwo niebieskie podobne jest do zaczynu, który pewna kobieta wzięła i włożyła w trzy miary mąki, aż się wszystko zakwasilo.

Medytacja

Panie Jezu, Ty zapowiedziałeś, że Królestwo niebieskie, choć na początku bardzo niewielkie, będzie się rozrastać aż do osiągnięcia imponujących rozmiarów. Założony przez Ciebie Kościół kiedyś ograniczał się do małej wspólnoty uczniów, a dziś ogrania już całą ziemię. Twoje Królestwo ma też w sobie moc przemieniania otaczającej rzeczywistości. Zmiany te widzimy w życiu nawróconych grzeszników oraz w dziejach poddanych Twojej Władzy ludów, których dobre zdolności Ty sam oczyszczasz, umacniasz i podnosisz.

Widzimy to także na przestrzeni ponad tysiąca lat historii naszego Narodu, któremu pozwoliłeś wydać owoc wielu świętych i błogosławionych, a w ostatnich czasach obdarzyłeś też szczególną misją, powołując z jego łona papieża św. Jana Pawła II, który wprowadził Kościół w kolejne tysiąclecie. Więcej, w swych niezbadanych wyrokach zdecydowałeś, by właśnie z naszej ziemi wyszła iskra Bożego Miłosierdzia, która przygotowuje świat na Twoje przyjście. Dziękujemy Ci, Jezu nasz Królu, że pozwalasz nam uczestniczyć w tak wielkich dziełach i przyrzekamy wiernie pracować przy budowaniu Twojego Królestwa w naszej Ojczyźnie.

Chryste, Królu dający wzrost Swemu Królestwu, błogosław jego rozwój w naszej Ojczyźnie – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Chryste, Królu przemieniający ludzką rzeczywistość, uświęcaj nas wszystkich, byśmy byli godni Twojego Królestwa – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Chryste, Królu zapraszający ludzi do współpracy z sobą, pomóż nam w rozszerzaniu Twego Panowania w Polskim Narodzie – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Ojciec nasz, Zdrowaś Mario, Chwała Ojcu...

Pieśń

Nie rzucim Chryste

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
 Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!
 Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
 który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
 i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
 Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.
 Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.
 Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.
 Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu
 przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.
 Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.
 Przrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,
 dziękować za nieskończone Miłosierdzie,
 które okazujesz z pokolenia na pokolenie,
 wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.
 Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
 wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
 i dokonuje naszego uświęcenia.
 Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
 Kościoła.
 Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
 narodzie,
 na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.
 Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Twe
 Królestwo:
 królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,
 królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,
 teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń na zakończenie

Chrystus Królem

Dzień dziewiąty

Chrystus Królem w całym Narodzie i Ojczyźnie

Pieśń na rozpoczęcie

Króluj nam Chryste

Modlitwa

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu! Stając przed Tobą obecnym wśród nas pragniemy przygotować się do uroczystości przyjęcia Twego Królowania w naszej Ojczyźnie. Pokornie zginamy kolana przed Twym Majestatem i wyznajemy, że Twego Królowania nam potrzeba. Prosimy o Twoją opiekę i błogosławieństwo dla wszystkich mieszkańców naszej Ojczyzny. Błagamy też, łaskawy Królu Miłosierdzia, byś wybaczył nam wszystkie nasze niewierności i na pamiątkę Chrztu Polski przyjął hołd dziękczynienia, który Ci składamy. Panuj w naszych rodzinach, miastach i wioskach, w naszych parafiach, miejscach pracy i wypoczynku, bo Twoją jesteśmy własnością i do Ciebie należeć chcemy.

Króluj nam, Chryste! Zawsze i wszędzie. Amen.

Czytanie Słowa Bożego

Z Ewangelii według św. Mateusza (13, 44-49):

Królestwo niebieskie podobne jest do skarbu ukrytego w roli. Znalazł go pewien człowiek i ukrył ponownie. Uradowany poszedł, sprzedał wszystko, co miał, i kupił tę rolę. Dalej, podobne jest królestwo niebieskie do kupca poszukującego pięknych pereł. Gdy znalazł jedną drogocenną perłę, poszedł, sprzedał wszystko, co miał, i kupił ją. Dalej, podobne jest królestwo niebieskie do sieci, zarzuconej w morze i zagarniającej ryby wszelkiego rodzaju. Gdy się napełniła, wyciągnęli ją na brzeg

i usiadłszy, dobre zebrali w naczynia, a złe odrzucili. Tak będzie przy końcu świata: wyjdą aniołowie, wyłączą złych spośród sprawiedliwych i wrzucą ich w piec rozpalony; tam będzie płacz i zgrzytanie zębów.

Medytacja

Panie Jezu, już przed wiekami nasi przodkowie dostrzegli wartość skarbu, jakim jest Twoje Królestwo. Sprzedali wszystko, co mieli, odrzucili pogańskie wierzenia i zwyczaje, choć pewnie niektóre z nich wydawały się atrakcyjne i wygodne.

Dziś nasze pokolenie odkryło drogocenną perłę, jaką jest Twoje Królowanie i Twoja Wola dla naszego Narodu. My też chcemy sprzedać wszystko, co jest nasze, nasze ludzkie plany i kalkulacje, by nabyć bezcenną perłę Twojej Miłości. Na Tobie, Jezu nasz Królu, chcemy oprzeć nasze życie osobiste i narodowe. Tobie chcemy zawierzyć nasze państwo, w zaufaniu, że Ty masz moc rozwiązywania nawet najtrudniejszych problemów. Z Twoją pomocą, w zgodzie z Twoim Prawem chcemy kształtować naszą polską teraźniejszość i przyszłość.

Chryste, Królu skarbu ukrytego w roli, pomóż wszystkim Polakom dostrzec prawdziwą wartość Twojego Królestwa – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Chryste, Królu drogocennej perły, umocnij w nas wiarę i zaufanie, abyśmy nie obawiali się poświęcenia dla zdobycia Twojego Królestwa – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Chryste, Królu sieci zarzuconej w morze, pozwól nam znaleźć się wśród dobrych ryb, wśród sprawiedliwych, którym obiecałeś wieczną nagrodę – *Ciebie prosimy, wysłuchaj nas Panie.*

Ojciec nasz, Zdrowaś Mario, Chwała Ojcu...

Pieśń

My chcemy Boga, Panno Święta!

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!
Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.
Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.
Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.
Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu
przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.
Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.
Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,
dziękować za nieskończone Miłosierdzie,
które okazujesz z pokolenia na pokolenie,
wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.
Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
i dokonuje naszego uświęcenia.
Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
Kościoła.
Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
narodzie,
na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.
Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Tve
Królestwo:
królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,
królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,
teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń na zakończenie

Chrystus Królem

Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu! W Roku Jubileuszowym 1050-lecia Chrztu Polski, w roku Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia, oto my, Polacy, stajemy przed Tobą [wraz ze swymi władzami duchownymi i świeckimi], by uznać Twoje Panowanie, poddać się Twemu Prawu, zawierzyć i poświęcić Tobie naszą Ojczyznę i cały Naród.

Wyznajemy wobec nieba i ziemi, że Twego królowania nam potrzeba. Wyznajemy, że Ty jeden masz do nas święte i nigdy nie wygasłe prawa. Dlatego z pokorą chyląc swe czoła przed Tobą, Królem Wszechświata, uznajemy Twe Panowanie nad Polską i całym naszym Narodem, żyjącym w Ojczyźnie i w świecie.

Pragnąc uwielbić majestat Twej potęgi i chwały, z wielką wiarą i miłością wołamy: Króluj nam Chryste!

- W naszych sercach – Króluj nam Chryste!
- W naszych rodzinach – Króluj nam Chryste!
- W naszych parafiach – Króluj nam Chryste!
- W naszych szkołach i uczelniach – Króluj nam Chryste!
- W środkach społecznej komunikacji – Króluj nam Chryste!
- W naszych urzędach, miejscach pracy, służby i odpoczynku – Króluj nam Chryste!
- W naszych miastach i wioskach – Króluj nam Chryste!
- W całym Narodzie i Państwie Polskim – Króluj nam Chryste!

Błogosławimy Cię i dziękujemy Ci Panie Jezu Chryste:

- Za niezgłębioną Miłość Twojego Najświętszego Serca – Chryste nasz Królu, dziękujemy!
- Za łaskę chrztu świętego i przymierze z naszym Narodem zawarte przed wiekami – Chryste nasz Królu, dziękujemy!

- Za macierzyńską i królewską obecność Maryi w naszych dziejach – Chryste nasz Królu, dziękujemy!
- Za Twoje wielkie Miłosierdzie okazywane nam stale – Chryste nasz Królu, dziękujemy!
- Za Twą wierność mimo naszych zdrad i słabości – Chryste nasz Królu, dziękujemy!

Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu przepraszamy za wszelkie nasze grzechy, a zwłaszcza za odwracanie się od wiary świętej, za brak miłości względem Ciebie i bliźnich. Przepraszamy Cię za narodowe grzechy społeczne, za wszelkie wady, nałogi i zniewolenia. Wyrzekamy się złego ducha i wszystkich jego spraw.

Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu. Zobowiązujemy się porządkować całe nasze życie osobiste, rodzinne i narodowe według Twego prawa:

- Przyrzekamy bronić Twej świętej czci, głosić Twą królewską chwałę – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy pełnić Twoją wolę i strzec prawości naszych sumień – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy troszczyć się o świętość naszych rodzin i chrześcijańskie wychowanie dzieci – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy budować Twoje królestwo i bronić go w naszym narodzie – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy czynnie angażować się w życie Kościoła i strzec jego praw – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!

Jedyny Władco państw, narodów i całego stworzenia, Królu królów i Panie panujących! Zawieramy Ci Państwo Polskie i rządzących Polską. Spraw, aby wszystkie podmioty władzy sprawowały rządy sprawiedliwie i stanowiły prawa zgodne z Prawami Twoimi.

Chryste Królu, z ufnością zawierzamy Twemu Miłosierdziu wszystko, co Polskę stanowi, a zwłaszcza tych członków Narodu, którzy nie podążają Twymi drogami. Obdarz ich swą łaską, oświeć mocą Ducha Świętego i wszystkich nas doprowadź do wiecznej jedności z Ojcem.

W imię miłości bratniej zawierzamy Tobie wszystkie narody świata, a zwłaszcza te, które stały się sprawcami naszego polskiego krzyża. Spraw, by rozpoznały w Tobie swego prawowitego Pana i Króla i wykorzystały czas dany im przez Ojca na dobrowolne poddanie się Twojemu panowaniu.

Panie Jezu Chryste, Królu naszych serc, racz uczynić serca nasze na wzór Najświętszego Serca Twego.

Niech Twój Święty Duch zstąpi i odnowi oblicze ziemi, tej ziemi. Niech wspiera nas w realizacji zobowiązań płynących z tego narodowego aktu, chroni od zła i dokonuje naszego uświęcenia.

W Niepokalanym Sercu Maryi składamy nasze postanowienia i zobowiązania. Matczynej opiece Królowej Polski i wstawiennictwu świętych Patronów naszej Ojczyzny wszyscy się powierzamy.

Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym narodzie – na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi. Spraw, aby naszą Ojczyznę i świat cały objęło Twe Królestwo: królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski, królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju.

Oto Polska w 1050. rocznicę swego Chrztu uroczyście uznała królowanie Jezusa Chrystusa.

Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu, jak była na początku, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

NOWENNA II¹¹

Dzień pierwszy

Z Bogiem Ojcem

Antyfony do Ducha Świętego

Przyjdź Duchu Święty! Napełnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie Słowa Bożego

Z Ewangelii według Św. Łukasza (11, 2):

A On rzekł do nich: „Kiedy się modlicie, mówcie: Ojcze, niech się święci Twoje imię; niech przyjdzie Twoje Królestwo”.

Rozważanie

Jezus z Nazaretu, Syn Człowieczy, narodzony z Maryi Dziewicy, przyszedł objawić ludzkości ojcostwo Boga. Przyszedł objawić ojcostwo, które On sam jeden zna jako współlistotny Ojcu Syn. Przyszedł więc, aby wprowadzić ludzkość w sam przedwieczny i Boski wymiar wszelkiego w świecie stworzonym ojcostwa i rodzicielstwa. Wszelkiego też porządku i ładu, który ma wymiar rodzinny jako podstawowy.

Czy objawić, znaczy tylko przypomnieć? Więcej – objawić, to znaczy przywrócić. Chrystus przyszedł, aby przywrócić ludzkości, ogromnej ludzkiej rodzinie, ojcostwo Boga. Tylko On jeden mógł tego dokonać

---

¹¹ * Opracował Zespół Wspólnot Intronizacyjnych Diecezji Bielsko-Żywieckiej pod kierunkiem ks. dr hab. Wojciecha Medwida – Diecezjalnego Duszpasterza ds. Intronizacji Jezusa Chrystusa Króla. Konsultacja – prof. dr hab. Mirosław Lenart.

w sposób pełny. Aby zaś przywrócić ludziom ojcostwo Boga, musiał Chrystus przywrócić ludzi Bogu jako Ojcu. I to było Jego istotną misją. (Jan Paweł II, *Msza święta w Masłowie*, Kielce, 3 VI 1991).

Modlitwa

Boże, Ojczy rodzaju ludzkiego, dziękujemy Ci, że w Chrystusie uczyniłeś nas swoimi przybranymi dziećmi i dałeś nam poznać tę wielką godność. Ty objawiłeś, że bycie dzieckiem Boga jest w swej istocie postępowaniem w prawdzie i prostocie, bez cienia obłudy i egoizmu.

Jezu Chryste, nasz Królu i Panie, spraw prosimy, niech wszyscy ludzie poznają jak dobry jest Bóg, Ojciec wszelkiego stworzenia, a Jego opieka nad tymi, którzy się Go boją. Jezu daj nam czcić i słać Imię Jego, a wysławiając je otrzymać chwałę życia wiecznego, gdzie Ty żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Pieśń

Kłaniam się Tobie, przedwieczny Boże...

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata (III)

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.

Chryste usłysz nas, Chryste, wysłuchaj nas.

Ojczy z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Synu Odkupicielu świata, Boże,

Duchu Święty, Boże,

Święta Trójco, Jedyny Boże,

Chryste Królu, Boże z Boga, Światłość ze Światłości *przyjdź Królestwo Twoje!*

Chryste Królu, Obrazie Boga niewidzialnego,

Chryste Królu, przez którego świat został stworzony,

Chryste Królu, z Dziewicy zrodzony,

Chryste Królu, prawdziwy Boże i prawdziwy Człowiecze,
Chryste Królu, uwielbiony przez pasterzy i mędrców,
Chryste Królu, Prawodawco najwyższy,
Chryste Królu, Źródło i Wzorce wszelkiej świętości,
Chryste Królu, Drogo nasza, Prawdo i Życie nasze,
Chryste Królu, któremu dana jest wszelka władza na niebie i na ziemi,
panuj nad nami!
Chryste Królu, Kapłanie przedwieczny,
Chryste, Królu rozumu,
Chryste, Królu woli,
Chryste, Królu cierpienia, cierniem ukoronowany,
Chryste, Królu pokorny, dla wyszydzenia szatą szkarłatną odziany,
Chryste Królu, Oblubieńcze dziewic,
Chryste Królu, który w Marii Magdalenie uznałeś życie pokutne,
Chryste Królu, którego królestwo nie jest z tego świata,
Chryste Królu, który obdarzyłeś nas królewskim darem Twej miłości
– Eucharystią świętą,
Chryste Królu, Arcydziało wszechmocy Ojca i miłości Ducha Świętego,
panuj nad rodzinami!
Chryste Królu, który małżeństwo podniosłeś do godności sakramentu,
Chryste Królu, któryś uczynił pierwszy cud na weselu w Kanie Galilejskiej,
Chryste Królu, najmiłszy Przyjacielu dzieci,
Chryste Królu, który przez ukryte życie w Nazarecie dałeś przykład
rodzicom i dzieciom,
Chryste Królu, który własnym trudem uświęciłeś pracę człowieka,
Chryste Królu, który wskrzesiłeś z umarłych i oddałeś rodzicom młodzieńca z Naim, córkę Jaira i wskrzesiłeś przyjaciela swego Łazarza,
Chryste Królu, który przebaczyłeś grzesznej niewieście,

Chryste Królu, przez Twoją miłość do Maryi i Józefa,
 Chryste, Królu królów i Władco nad władcami, panuj nad narodami!
 Chryste, Królu nieśmiertelny wieków,
 Chryste, Królu wiecznej chwały,
 Chryste Królu, Księżę pokoju,
 Chryste Królu, którego królestwo jest nieskończone,
 Chryste Królu, który zasiadasz nad cherubinami,
 Chryste Królu, który ukazujesz miłość wszystkim narodom, a szcze-
 gólnie tym, które są Tobie wierne,
 Chryste Królu, który strącasz władców z tronu, a wywyższasz pokornych,
 Chryste Królu, który śmiercią na krzyżu piekło pokonałeś,
 Chryste Królu, który zmartwychwstaniem Twoim śmierć zwyciężyłeś,
 Chryste Królu, który przyjdiesz sędzić żywych i umarłych,
 Chryste Królu, w dniu Twojej potęgi, w chwale Świętych Twoich,
 Chryste Królu, przez Twoją pełną miłości modlitwę na krzyżu: „Ojcze,
 odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią”,
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam, Panie!
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas, Panie!
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami!
 W. Pan zasiada jako Król na wieki.
 O. Pan błogosławi swój lud pokojem

Pieśń

Cóż Ci, Jezu, damy...

Modlitwa różańcowa w intencji Intronizacji

Tajemnica cierniem ukoronowania

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
 Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!
 Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
 który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
 i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
 Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.
 Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.
 Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.
 Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu
 przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.
 Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.
 Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,
 dziękować za nieskończone Miłosierdzie,
 które okazujesz z pokolenia na pokolenie,
 wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.
 Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
 wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
 i dokonuje naszego uświęcenia.
 Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
 Kościoła.
 Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
 narodzie,
 na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.
 Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Tve
 Królestwo:
 królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,
 królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,
 teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń

Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie

Modlitwa końcowa

Módlmy się. Wszechmogący Boże, potężny Królu całego stworzenia, pokornie prosimy, poślij zastępy anielskie ku naszej obronie, byśmy mogli Ci służyć z oddaniem, bez przeszkód i w pokoju. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Błogosławieństwo. Pieśń na zakończenie

Christus vincit (Chrystus Królem)

Dzień drugi**Przez Jezusa Chrystusa i w Nim*****Antyfona do Ducha Świętego***

Przyjdź Duchu Święty! Napełnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie Słowa Bożego

Z Listu do Hebrajczyków (1, 1-2a):

Wielokrotnie i na różne sposoby przemawiał niegdyś Bóg do ojców przez proroków, a w tych ostatecznych dniach przemówił do nas przez Syna.

Rozważanie

Jezus niejednokrotnie jest ignorowany, jest wyśmiewany, jest ogłaszany królem przeszłości, ale nie terażniejszości, a tym bardziej nie jutra, jest spychany do lamusa spraw i osób, o których nie powinno się mówić na głos i w obecności innych.

(Benedykt XVI, *Spotkanie z młodzieżą na Błoniach*, Kraków, 27 V 2006).

Modlitwa

Boże, Ojczye wszelkiego miłosierdzia i pociechy, najłaskawszy Panie i Królu! Ty, posłałeś na świat Jednorodzonego Syna swego, aby świat uwierzył, że jesteś jego jedyną miłością, szczęściem i celem istnienia. Nasz Pan jest nie tylko Zbawicielem, ale także miłośnikiem każdej duszy ludzkiej, za którą przelał własną Krew.

Jezu, Królu dusz ludzkich, spraw aby wzrastała miłość we wszystkich duszach – zarówno tych, którzy Cię znają, jak i tych, co jeszcze Ciebie nie poznali. Panie nasz, niech Twoje Serce będzie kochane i miłowane, bo tylko „Ty jesteś godzien wszelakiej miłości, poszanowania, chwały i uczciwości”. Przybliż, prosimy, panowanie Twego Królestwa w duszach ludzi oddających Ci dzisiaj hołd; w naszych rodzinach, parafiach i całej Ojczyźnie. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Pieśń

Dziękujemy Ci, Ojczye nasz...

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata (III)

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.

Chryste usłysz nas, Chryste, wysłuchaj nas.

Ojczye z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Synu Odkupicielu świata, Boże,

Duchu Święty, Boże,

Święta Trójco, Jedyny Boże,

Chryste Królu, Boże z Boga, Światłość ze Światłości przyjdź Królestwo Twoje!

Chryste Królu, Obrazie Boga niewidzialnego,

Chryste Królu, przez którego świat został stworzony,

Chryste Królu, z Dziewicy zrodzony,

Chryste Królu, prawdziwy Boże i prawdziwy Człowiecze,

Chryste Królu, uwielbiony przez pasterzy i mędrców,
Chryste Królu, Prawodawco najwyższy,
Chryste Królu, Źródło i Wzorce wszelkiej świętości,
Chryste Królu, Drogo nasza, Prawdo i Życie nasze,
Chryste Królu, któremu dana jest wszelka władza na niebie i na ziemi,
panuj nad nami!

Chryste Królu, Kapłanie przedwieczny,
Chryste, Królu rozumu,
Chryste, Królu woli,
Chryste, Królu cierpienia, cierniem ukoronowany,
Chryste, Królu pokorny, dla wyszydzenia szatą szkarłatną odziany,
Chryste Królu, Oblubieńcze dziewic,
Chryste Królu, który w Marii Magdalenie uznałeś życie pokutne,
Chryste Królu, którego królestwo nie jest z tego świata,
Chryste Królu, który obdarzyłeś nas królewskim darem Twej miłości
– Eucharystią świętą,

Chryste Królu, Arcydziało wszechmocy Ojca i miłości Ducha Świętego,
panuj nad rodzinami!

Chryste Królu, który małżeństwo podniosłeś do godności sakramentu,
Chryste Królu, któryś uczynił pierwszy cud na weselu w Kanie Galilejskiej,
Chryste Królu, najmiłszy Przyjacielu dzieci,
Chryste Królu, który przez ukryte życie w Nazarecie dałeś przykład
rodzicom i dzieciom,

Chryste Królu, który własnym trudem uświęciłeś pracę człowieka,
Chryste Królu, który wskrzesiłeś z umarłych i oddałeś rodzicom młodzieńca z Naim, córkę Jaira i wskrzesiłeś przyjaciela swego Łazarza,
Chryste Królu, który przebaczyłeś grzesznej niewieście,
Chryste Królu, przez Twoją miłość do Maryi i Józefa,

Chryste, Królu królów i Władco nad władcami, panuj nad narodami!

Chryste, Królu nieśmiertelny wieków,

Chryste, Królu wiecznej chwały,

Chryste Królu, Księżę pokoju,

Chryste Królu, którego królestwo jest nieskończone,

Chryste Królu, który zasiadasz nad cherubinami,

Chryste Królu, który ukazujesz miłość wszystkim narodom, a szczególnie tym, które są Tobie wierne,

Chryste Królu, który strącasz władców z tronu, a wywyższasz pokornych,

Chryste Królu, który śmiercią na krzyżu piekło pokonałeś,

Chryste Królu, który zmartwychwstaniem Twoim śmierć zwyciężyłeś,

Chryste Królu, który przyjdiesz sądzić żywych i umarłych,

Chryste Królu, w dniu Twojej potęgi, w chwale Świętych Twoich,

Chryste Królu, przez Twoją pełną miłości modlitwę na krzyżu: „Ojcze, odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią”,

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam, Panie!

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas, Panie!

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami!

W. Pan zasiada jako Król na wieki.

O. Pan błogosławi swój lud pokojem

Pieśń

Niech będzie chwała i cześć i uwielbienie...

Modlitwa różańcowa w intencji Intronizacji

Tajemnica Ofiarowania Pana Jezusa w świątyni

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,

Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!

Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.
Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.
Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.
Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu
przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.

Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.
Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,
dziękować za nieskończone Miłosierdzie,
które okazujesz z pokolenia na pokolenie,
wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.

Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
i dokonuje naszego uświęcenia.

Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
Kościoła.

Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
narodzie,

na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.
Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Tve
Królestwo:

królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,
królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,
teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń

Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie

Modlitwa końcowa

Módlmy się. Wszechmogący Boże, potężny Królu całego stworzenia, pokornie prosimy, pošlij zastępy anielskie ku naszej obronie, byśmy mogli Ci służyć z oddaniem, bez przeszkód i w pokoju. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Błogosławieństwo. Pieśń na zakończenie

Idziesz przez wieki

Dzień trzeci

Umocnieni Duchem Świętym

Antyfona do Ducha Świętego

Przyjdź Duchu Święty! Napelnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie Słowa Bożego

Z Listu do Rzymian (Rz 8, 26):

Podobnie także Duch przychodzi z pomocą naszej słabości. Gdy bowiem nie umiemy się modlić tak, jak trzeba, sam Duch przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami.

Rozważanie

Owo tchnienie życia Bożego, Duch Święty, daje o sobie znać – w swej najprostszej i najpowszechniejszej zarazem postaci – w modlitwie. Piękna i zbawienna jest myśl, że gdziekolwiek ktoś modli się na świecie, tam jest Duch Święty, ożywcze tchnienie modlitwy. Piękna i zbawienna jest myśl, że jak szeroko rozprzestrzenia się modlitwa na całym okręgu ziemi, w przeszłości, teraźniejszości i przyszłości, tak rozległa jest

obecność i działanie Ducha Świętego, który „tchnie” modlitwę w erce człowieka w całej niezmierzonej gamie różnych sytuacji i warunków, raz sprzyjających, raz przeciwnych życiu duchowemu i religijnemu. Wiele razy pod działaniem Ducha Świętego modlitwa płynie z serca człowieka pomimo zakazów i prześladowań, a nawet wbrew oficjalnym oświadczeniom o areligijnym czy wręcz ateistycznym charakterze życia publicznego.

(Jan Paweł II, *Encyklika Dominum et vivificantem*, 65).

Modlitwa

Boże, źródło życia i dawco wszelkich łask! Ty, który mocą Ducha Świętego odnawiasz i uświęcasz wszystko. Wejrzyj, Panie, na swój Kościół, który pragnie nieustannie odnawiać się Jego mocą. Spraw, aby nasze serca otworzyły się na Jego tajemnicze działanie.

Jezu Chryste, który w tajemnicy Odkupienia otworzyłeś nam drogę do nieba, wejrzyj na wszystkich, którzy poprzez ofiary i poświęcenie pragną odnawiać oblicze ziemi. Poślij nam, Panie, swojego Ducha, aby nasze wszystkie zamiary, pragnienia i decyzje były skierowane ku służbie Bożej i chwale Twego Królestwa. Amen.

Pieśń

Przyjdź Duchu święty, ja pragnę...

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata (III)

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.

Chryste usłysz nas, Chryste, wysłuchaj nas.

Ojciec z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Synu Odkupicielu świata, Boże,

Duchu Święty, Boże,

Święta Trójco, Jedyny Boże,

Chryste Królu, Boże z Boga, Światłość ze Światłości przyjdź Królestwo Twoje!
Chryste Królu, Obrazie Boga niewidzialnego,
Chryste Królu, przez którego świat został stworzony,
Chryste Królu, z Dziewicy zrodzony,
Chryste Królu, prawdziwy Boże i prawdziwy Człowiecze,
Chryste Królu, uwielbiony przez pasterzy i mędrców,
Chryste Królu, Prawodawco najwyższy,
Chryste Królu, Źródło i Wzorce wszelkiej świętości,
Chryste Królu, Drogo nasza, Prawdo i Życie nasze,
Chryste Królu, któremu dana jest wszelka władza na niebie i na ziemi,
panuj nad nami!
Chryste Królu, Kapłanie przedwieczny,
Chryste, Królu rozumu,
Chryste, Królu woli,
Chryste, Królu cierpienia, cierniem ukoronowany,
Chryste, Królu pokorny, dla wyszydzenia szatą szkarłatną odziany,
Chryste Królu, Oblubieńcze dziewic,
Chryste Królu, który w Marii Magdalenie uznałeś życie pokutne,
Chryste Królu, którego królestwo nie jest z tego świata,
Chryste Królu, który obdarzyłeś nas królewskim darem Twej miłości
– Eucharystią świętą,
Chryste Królu, Arcydziało wszechmocy Ojca i miłości Ducha Świętego,
panuj nad rodzinami!
Chryste Królu, który małżeństwo podniosłeś do godności sakramentu,
Chryste Królu, któryś uczynił pierwszy cud na weselu w Kanie Galilejskiej,
Chryste Królu, najmiłszy Przyjacielu dzieci,
Chryste Królu, który przez ukryte życie w Nazarecie dałeś przykład
rodzicom i dzieciom,

Chryste Królu, który własnym trudem uświęciłeś pracę człowieka,
Chryste Królu, który wskrzesiłeś z umarłych i oddałeś rodzicom młodzieńca z Naim, córkę Jaira i wskrzesiłeś przyjaciela swego Łazarza,
Chryste Królu, który przebaczyłeś grzesznej niewieście,
Chryste Królu, przez Twoją miłość do Maryi i Józefa,
Chryste, Królu królów i Władco nad władcami, panuj nad narodami!
Chryste, Królu nieśmiertelny wieków,
Chryste, Królu wiecznej chwały,
Chryste Królu, Księżę pokoju,
Chryste Królu, którego królestwo jest nieskończone,
Chryste Królu, który zasiadasz nad cherubinami,
Chryste Królu, który ukazujesz miłość wszystkim narodom, a szczególnie tym, które są Tobie wierne,
Chryste Królu, który strącasz władców z tronu, a wywyższasz pokornych,
Chryste Królu, który śmiercią na krzyżu piekło pokonałeś,
Chryste Królu, który zmartwychwstaniem Twoim śmierć zwyciężyłeś,
Chryste Królu, który przyjdiesz sądzić żywych i umarłych,
Chryste Królu, w dniu Twojej potęgi, w chwale Świętych Twoich,
Chryste Królu, przez Twoją pełną miłości modlitwę na krzyżu: „Ojcze, odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią”,
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam, Panie!
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas, Panie!
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami!

W. Pan zasiada jako Król na wieki.

O. Pan błogosławi swój lud pokojem

Pieśń

1. Przyjdźcie do Mnie wszyscy, * głos z Przybytku woła, * We mnie źródło szczęścia, ja orzeźwię was. * I ocierać będę pot płynący z czoła * I ziemskiego znoju wam osłodzę czas.

Ref.: O, pójdźmy wszyscy z pokłonem, * Ofiarę serc naszych nieść! * Przed jego padając tronem * Miłosną złożymy Mu cześć!

2. Przyjdźcie do mnie wszyscy, o biedni grzesznicy, * ja dla was tu jestem, by łańcuchy te, * które ciążą na was, grzechu niewolnicy, * Zdjęło z duszy waszej miłosierdzie me!

Ref.: O pójdźmy...

Modlitwa różańcowa w intencji Intronizacji

Tajemnica Zesłania Ducha Świętego

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!

Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.

Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.

Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.

Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu
przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.

Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.

Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,

dziękować za nieskończone Miłosierdzie,

które okazujesz z pokolenia na pokolenie,

wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.

Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
i dokonuje naszego uświęcenia.

Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
Kościoła.

Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
narodzie,

na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.

Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Twe
Królestwo:

królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,

królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,

teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń

Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie

Modlitwa końcowa

Módlmy się. Wszechmogący Boże, potężny Królu całego stworzenia,
pokornie prosimy, poślij zastępy anielskie ku naszej obronie, byśmy
mogli Ci służyć z oddaniem, bez przeszkód i w pokoju. Przez Chry-
stusa Pana naszego. Amen.

Błogosławieństwo. Pieśń na zakończenie

O Chryste Królu, Władco świata

Dzień czwarty

Oto Matka Twoja

Antyfony do Ducha Świętego

Przyjdź Duchu Święty! Napelnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie Słowa Bożego

Z Ewangelii według świętego Jana (19, 26-27):

Kiedy więc Jezus ujrzał Matkę i stojącego obok Niej ucznia, którego miłował, rzekł do Matki: „Niewiasto, oto syn Twój”. Następnie rzekł do ucznia : „Oto Matka twoja”. I od tej godziny uczeń wziął Ją do siebie.

Rozważanie

Matka Chrystusa doznaje uwielbienia „jako Królowa wszystkiego”. Ta, która przy zwiastowaniu nazwała siebie „służebnicą Pańską”, pozostała do końca wierną temu, co ta nazwa wyraża. Przez to zaś potwierdziła, że jest prawdziwą „uczennicą” Chrystusa, który tak bardzo podkreślał służebny charakter swego posłannictwa: Syn człowieczy „nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz aby służyć i dać swoje życie na okup za wielu” (Mt 20, 28). W ten sposób też Maryja stała się pierwszą wśród tych, którzy „służąc Chrystusowi w bliźnich, przywodzą braci swoich pokorą i cierpliwością do Króla, któremu służyć znaczy królować”, i osiągnęła w pełni ów „stan królewskiej wolności”, właściwy dla uczniów Chrystusa: służyć – znaczy królować!

(Jan Paweł II, *Encyklika Redemptoris Mater*, 41).

Modlitwa

Boże niepojęty w swej świętości! W Jezusie Chrystusie swoim Synu zostawiłeś nam wzór świętości oraz wskazałeś ku niej drogę. Z Maryją związałeś misję zbawienia człowieka, czyniąc ją Matką Jezusa i jednocześnie naszą Matką. Wspomóż nas, abyśmy poznali i uwierzyli, że Maryja jest dla nas wzorem do osiągnięcia miłości doskonałej. Niech nasze życie będzie przeniknięte pragnieniem miłości Jezusa i Maryi.

Matko Bożej Miłości, wejrzyj na lud zebrany w tej świątyni i na każdym innym miejscu, gdzie wysławia Twoją cześć i woła z ziemi pełnej niedoli. Spójrz, na wszystkie dusze pragnące niepodzielnie kochać Twojego Syna i Ciebie. Wejrzyj na wszystkie dusze, a szczególnie dusze miłujące Twego Syna, ucz je jak najwierniej wypełniać Jego wolę, ochraniaj przed wszelkim grzechem i wspomóż w osiągnięciu doskonałej miłości w pokorze, cichości i całkowitym oddaniu się Bogu. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Pieśń

Ref.: Dziękuję, o Panie, składamy dziękuję, o wszechmogący nasz Królu w niebie.

1. Za to, że dałeś nam wiarę.
2. Za to, że dałeś nam miłość.
3. Za to, że dałeś nam Siebie.
4. Ty nam przebaczasz grzechy.
5. Ty nam przywracasz życie.
6. Za to, że jesteś z nami.
7. Tobie śpiewamy z radością.

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata (III)

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.
Chryste usłysz nas, Chryste, wysłuchaj nas.
Ojczy z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*
Synu Odkupicielu świata, Boże,
Duchu Święty, Boże,
Święta Trójco, Jedyny Boże,
Chryste Królu, Boże z Boga, Światłość ze Światłości przyjdź Królestwo Twoje!
Chryste Królu, Obrazie Boga niewidzialnego,
Chryste Królu, przez którego świat został stworzony,
Chryste Królu, z Dziewicy zrodzony,
Chryste Królu, prawdziwy Boże i prawdziwy Człowiecze,
Chryste Królu, uwielbiony przez pasterzy i mędrców,
Chryste Królu, Prawodawco najwyższy,
Chryste Królu, Źródło i Wzorce wszelkiej świętości,
Chryste Królu, Drogo nasza, Prawdo i Życie nasze,
Chryste Królu, któremu dana jest wszelka władza na niebie i na ziemi,
panuj nad nami!
Chryste Królu, Kapłanie przedwieczny,
Chryste, Królu rozumu,
Chryste, Królu woli,
Chryste, Królu cierpienia, cierniem ukoronowany,
Chryste, Królu pokorny, dla wyszydzenia szatą szkarłatną odziany,
Chryste Królu, Oblubieńcze dziewic,
Chryste Królu, który w Marii Magdalenie uznałeś życie pokutne,
Chryste Królu, którego królestwo nie jest z tego świata,

Chryste Królu, który obdarzyłeś nas królewskim darem Twej miłości
– Eucharystią świętą,

Chryste Królu, Arcydzieło wszechmocy Ojca i miłości Ducha Święte-
go, *panuj nad rodzinami!*

Chryste Królu, który małżeństwo podniosłeś do godności sakramentu,

Chryste Królu, któryś uczynił pierwszy cud na weselu w Kanie Galilejskiej,

Chryste Królu, najmilszy Przyjacielu dzieci,

Chryste Królu, który przez ukryte życie w Nazarecie dałeś przykład
rodzicom i dzieciom,

Chryste Królu, który własnym trudem uświęciłeś pracę człowieka,

Chryste Królu, który wskrzesiłeś z umarłych i oddałeś rodzicom mło-
dzieńca z Naim, córkę Jaira i wskrzesiłeś przyjaciela swego Łazarza,

Chryste Królu, który przebaczyłeś grzesznej niewieście,

Chryste Królu, przez Twoją miłość do Maryi i Józefa,

Chryste, Królu królów i Władco nad władcami, *panuj nad narodami!*

Chryste, Królu nieśmiertelny wieków,

Chryste, Królu wiecznej chwały,

Chryste Królu, Księżę pokoju,

Chryste Królu, którego królestwo jest nieskończone,

Chryste Królu, który zasiadasz nad cherubinami,

Chryste Królu, który ukazujesz miłość wszystkim narodom, a szcze-
gólnie tym, które są Tobie wierne,

Chryste Królu, który strącasz władców z tronu, a wywyższasz pokornych,

Chryste Królu, który śmiercią na krzyżu piekło pokonałeś,

Chryste Królu, który zmartwychwstaniem Twoim śmierć zwyciężyłeś,

Chryste Królu, który przyjdiesz sądzić żywych i umarłych,

Chryste Królu, w dniu Twojej potęgi, w chwale Świętych Twoich,

Chryste Królu, przez Twoją pełną miłości modlitwę na krzyżu: „Ojcze,
odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią”,

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam, Panie!

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas, Panie!

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami!

W. Pan zasiada jako Król na wieki.

O. Pan błogosławi swój lud pokojem

Pieśń

Pójdź do Jezusa, do niebios bram...

Modlitwa różańcowa w intencji Intronizacji

Tajemnica Ofiarowania Pana Jezusa w świątyni

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,

Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!

Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,

który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego

i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.

Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.

Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.

Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu

przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.

Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.

Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,

dziękować za nieskończone Miłosierdzie,

które okazujesz z pokolenia na pokolenie,

wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.

Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
i dokonuje naszego uświęcenia.

Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
Kościoła.

Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
narodzie,

na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.

Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Tve
Królestwo:

królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,

królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,

teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń

Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie

Modlitwa końcowa

Módlmy się. Wszechmogący Boże, potężny Królu całego stworzenia,
pokornie prosimy, poślij zastępy anielskie ku naszej obronie, byśmy
mogli Ci służyć z oddaniem, bez przeszkód i w pokoju. Przez Chry-
stusa Pana naszego. Amen.

Błogosławieństwo. Pieśń na zakończenie

My chcemy Boga, Panno święta!

Dzień piąty

Pod przewodnictwem świętego Józefa

Antyfona do Ducha Świętego

Przyjdź Duchu Święty! Napelnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie Słowa Bożego

Z Ewangelii wg Św. Mateusza (1, 20):

...oto Anioł Pański ukazał mu się we śnie i rzekł: „Józefie, synu Dawida, nie bój się wziąć do siebie Maryi, twej Małżonki; albowiem z Ducha Świętego jest to, co się w Niej poczęło”.

Rozważanie

Całkowita ofiara, jaką Józef złożył ze swego istnienia, aby godnie przyjąć Mesjasza we własnym domu, znajduje wytłumaczenie w niezgłębionym życiu wewnętrznym, które kierowało jego postępowaniem i było dlań źródłem szczególnych pociech; to z niego czerpał Józef rozwagę i siłę – właściwą duszom prostym i jasnym – dla swych wielkich decyzji, jak wówczas gdy bez wahania podporządkował Bożym zamysłom swoją wolność, swoje prawo do ludzkiego powołania, swoje szczęście małżeńskie, godząc się przyjąć w rodzinie wyznaczone sobie miejsce i ciężar odpowiedzialności, ale rezygnując, mocą nieporównanej dziewiczej miłości, z naturalnej miłości małżeńskiej, która tworzy rodzinę i ją podtrzymuje.

To poddanie się Bogu, będące gotowością woli do poświęcenia się Jego służbie, nie jest niczym innym jak praktyką pobożności, która stanowi jeden z przejawów cnoty religijnej.

(Jan Paweł II, *Adhortacja Redemptoris Custos*, 26).

Modlitwa

Boże niepojętej dobroci, który nieustannie powołujesz człowieka do życia w świętości. Ty powołałeś Świętego Józefa do przyjęcia roli i zadań Opiekuna Twojego Syna Jezusa Chrystusa. Wspomóż nas, abyśmy w osobie Świętego Józefa widzieli wzór cnót chrześcijańskich i uczyli się od niego wierności, sprawiedliwości, pozostania w ukryciu oraz odrzucenia własnych ambicji.

Święty Józefie spójrz na wszystkie dusze pragnące w sposób bezwarunkowy ukochać Pana Jezusa i jego Matkę, Maryję. Wyprasza nam zdroje łask, abyśmy potrafili chronić czystości naszych dusz jak skarbu po to, aby uczynić z nich godne mieszkanie dla Boga.

Święty Józefie, chroń nasze dzieci i młodzież od wszelkiej nieczystości, która niszczy w ich sercach Boże życie. Wstawiaj się za nami u Boga, abyśmy na miarę swoich sił i współpracując z łaską Chrystusa, budowali na ziemi Królestwo Boże. Amen.

Pieśń

Upadnij na kolana, ludu czią przejęty...

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata (III)

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.

Chryste usłysz nas, Chryste, wysłuchaj nas.

Ojczy z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Synu Odkupicielu świata, Boże,

Duchu Święty, Boże,

Święta Trójco, Jedyny Boże,

Chryste Królu, Boże z Boga, Światłość ze Światłości przyjdź Królestwo Twoje!

Chryste Królu, Obrazie Boga niewidzialnego,

Chryste Królu, przez którego świat został stworzony,
Chryste Królu, z Dziewicy zrodzony,
Chryste Królu, prawdziwy Boże i prawdziwy Człowiecze,
Chryste Królu, uwielbiony przez pasterzy i mędrców,
Chryste Królu, Prawodawco najwyższy,
Chryste Królu, Źródło i Wzorce wszelkiej świętości,
Chryste Królu, Drogo nasza, Prawdo i Życie nasze,
Chryste Królu, któremu dana jest wszelka władza na niebie i na ziemi,
panuj nad nami!
Chryste Królu, Kapłanie przedwieczny,
Chryste, Królu rozumu,
Chryste, Królu woli,
Chryste, Królu cierpienia, cierniem ukoronowany,
Chryste, Królu pokorny, dla wyszydzenia szatą szkarłatną odziany,
Chryste Królu, Oblubieńcze dziewic,
Chryste Królu, który w Marii Magdalenie uznałeś życie pokutne,
Chryste Królu, którego królestwo nie jest z tego świata,
Chryste Królu, który obdarzyłeś nas królewskim darem Twej miłości
– Eucharystią świętą,
Chryste Królu, Arcydzieło wszechmocy Ojca i miłości Ducha Święte-
go, panuj nad rodzinami!
Chryste Królu, który małżeństwo podniosłeś do godności sakramentu,
Chryste Królu, któryś uczynił pierwszy cud na weselu w Kanie Galilejskiej,
Chryste Królu, najmilszy Przyjacielu dzieci,
Chryste Królu, który przez ukryte życie w Nazarecie dałeś przykład
rodzicom i dzieciom,
Chryste Królu, który własnym trudem uświęciłeś pracę człowieka,
Chryste Królu, który wskrzesiłeś z umarłych i oddałeś rodzicom mło-

dzieńca z Naim, córkę Jaira i wskrzesiłeś przyjaciela swego Łazarza,
 Chryste Królu, który przebaczyłeś grzesznej niewieście,
 Chryste Królu, przez Twoją miłość do Maryi i Józefa,
 Chryste, Królu królów i Władco nad władcami, panuj nad narodami!
 Chryste, Królu nieśmiertelny wieków,
 Chryste, Królu wiecznej chwały,
 Chryste Królu, Księżę pokoju,
 Chryste Królu, którego królestwo jest nieskończone,
 Chryste Królu, który zasiadasz nad cherubinami,
 Chryste Królu, który ukazujesz miłość wszystkim narodom, a szczególnie tym, które są Tobie wierne,
 Chryste Królu, który strącasz władców z tronu, a wywyższasz pokornych,
 Chryste Królu, który śmiercią na krzyżu piekło pokonałeś,
 Chryste Królu, który zmartwychwstaniem Twoim śmierć zwyciężyłeś,
 Chryste Królu, który przyjdiesz sędzić żywych i umarłych,
 Chryste Królu, w dniu Twojej potęgi, w chwale Świętych Twoich,
 Chryste Królu, przez Twoją pełną miłości modlitwę na krzyżu: „Ojcze, odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią”,
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam, Panie!
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas, Panie!
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami!

W. Pan zasiada jako Król na wieki.

O. Pan błogosławi swój lud pokojem

Pieśń

Cóż Ci, Jezu, damy

1. Cóż Ci, Jezu, damy za Twych łask strumienie? *

Z serca Ci składamy korne dziękczynienie.

Ref. Panie, nasz, króluj nam! Boże nasz, króluj nam! *
 Poprzez wieczny czas, króluj, Jezu, nam!

2. W serca Twego ranie, o serc naszych Królu, *
 Pokój i wytrwanie, ukojenie w bólu.

Ref. Panie nasz...

3. Ty nas wspieraj w znoju, strzeż przez życie całe; *
 Byśmy w serc pokoju Twą wielbili chwałę.

Ref. Panie nasz...

Modlitwa różańcowa w intencji Intronizacji

Tajemnica dźwigania Krzyża

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
 Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!
 Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
 który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
 i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
 Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.
 Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.
 Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.
 Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu
 przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.
 Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.
 Przymierzamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,
 dziękować za nieskończone Miłosierdzie,
 które okazujesz z pokolenia na pokolenie,
 wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.
 Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
 wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
 i dokonuje naszego uświęcenia.

Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo Kościoła.

Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym narodzie,

na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.

Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Twe Królestwo:

królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,

królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,

teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń

Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie

Modlitwa końcowa

Módlmy się. Wszechmogący Boże, potężny Królu całego stworzenia, pokornie prosimy, poślij zastępy anielskie ku naszej obronie, byśmy mogli Ci służyć z oddaniem, bez przeszkód i w pokoju. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Błogosławieństwo. Pieśń na zakończenie

Idziesz przez wieki

Dzień szósty

Wpatrzeni w Świętą Rodzinę

Antyfona do Ducha Świętego

Przyjdź Duchu Święty! Napełnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie Słowa Bożego

Z Ewangelii według świętego Łukasza (2, 51):

Potem poszedł z nimi i wrócił do Nazaretu i był im poddany. A Matka Jego chowała wiernie wszystkie te wspomnienia w swym sercu.

Rozważanie

Kochać rodzinę, to znaczy umieć cenić jej wartości i możliwości i zawsze je popierać. Kochać rodzinę, to znaczy poznać niebezpieczeństwa i zło, które jej zagraża, aby móc je pokonać. Kochać rodzinę, to znaczy przyczyniać się do tworzenia środowiska sprzyjającego jej rozwojowi. Zaś szczególną formą miłości wobec dzisiejszej rodziny chrześcijańskiej, kuszonej często zniechęceniem, dręczonej rosnącymi trudnościami, jest przywrócenie jej zaufania do samej siebie, do własnego bogactwa natury i łaski, do posłannictwa powierzonego jej przez Boga. „Trzeba, aby rodziny naszych czasów powstały! Trzeba, aby szły za Chrystusem!”

(Jan Paweł II, *Adhortacja Familiaris consortio*, 86).

Modlitwa

Boże, Ojczyźnie rodzaju ludzkiego! Ty, który przyszedłeś na świat w rodzinie i kazałeś ją jako czytelny znak miłości, wzajemnego poszanowania i dobroci. Spraw, abyśmy ciągle na nowo uczyli się miłości oraz odnajdywali drogę do osiągnięcia szczęścia, kontemplując doskonałość Świętej Rodziny z Nazaretu.

Jezu, który poprzez swoje Wcielenie uświęciłeś życie w rodzinie, Tobie dziś zawieramy każdą rodzinę ludzką, zarówno tę, żyjącą z dala od prawdziwego szczęścia, jak i tę, która cieszy się darami Bożej łaski. Prawdziwe szczęście jest w wiernym pełnieniu woli Bożej oraz nazaletańskim klimacie serdeczności i cichości. Wejrzyj na wszystkie rodziny polskiej ziemi, błogosław im i spraw, aby odnalazły prawdziwe wartości, które rodzinę tworzą, scalają i pozwalają odnaleźć Twój pokój. Niech spełni się wołanie aby „Polska rodzina była Bogiem silna”. Amen.

Pieśń

Chrystus Wodzem, Chrystus Królem

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata (III)

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.

Chryste usłysz nas, Chryste, wysłuchaj nas.

Ojczy z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Synu Odkupicielu świata, Boże,

Duchu Święty, Boże,

Święta Trójco, Jedyny Boże,

Chryste Królu, Boże z Boga, Światłość ze Światłości przyjdź Królestwo Twoje!

Chryste Królu, Obrazie Boga niewidzialnego,

Chryste Królu, przez którego świat został stworzony,

Chryste Królu, z Dziewicy zrodzony,

Chryste Królu, prawdziwy Boże i prawdziwy Człowiecze,

Chryste Królu, uwielbiony przez pasterzy i mędrców,

Chryste Królu, Prawodawco najwyższy,

Chryste Królu, Źródło i Wzorce wszelkiej świętości,

Chryste Królu, Drogo nasza, Prawdo i Życie nasze,

Chryste Królu, któremu dana jest wszelka władza na niebie i na ziemi,
panuj nad nami!

Chryste Królu, Kapłanie przedwieczny,
Chryste, Królu rozumu,
Chryste, Królu woli,
Chryste, Królu cierpienia, cierniem ukoronowany,
Chryste, Królu pokorny, dla wyszydzenia szatą szkarłatną odziany,
Chryste Królu, Oblubieńcze dziewic,
Chryste Królu, który w Marii Magdalenie uznałeś życie pokutne,
Chryste Królu, którego królestwo nie jest z tego świata,
Chryste Królu, który obdarzyłeś nas królewskim darem Twojej miłości
– Eucharystią świętą,
Chryste Królu, Arcydziało wszechmocy Ojca i miłości Ducha Świętego,
panuj nad rodzinami!

Chryste Królu, który małżeństwo podniosłeś do godności sakramentu,
Chryste Królu, któryś uczynił pierwszy cud na weselu w Kanie Galilejskiej,
Chryste Królu, najmiłszy Przyjacielu dzieci,
Chryste Królu, który przez ukryte życie w Nazarecie dałeś przykład
rodzicom i dzieciom,

Chryste Królu, który własnym trudem uświęciłeś pracę człowieka,
Chryste Królu, który wskrzesiłeś z umarłych i oddałeś rodzicom młodzieńca z Naim, córkę Jaira i wskrzesiłeś przyjaciela swego Łazarza,
Chryste Królu, który przebaczyłeś grzesznej niewieście,
Chryste Królu, przez Twoją miłość do Maryi i Józefa,
Chryste, Królu królów i Władco nad władcami, *panuj nad narodami!*
Chryste, Królu nieśmiertelny wieków,
Chryste, Królu wiecznej chwały,

Chryste Królu, Księżę pokoju,
 Chryste Królu, którego królestwo jest nieskończone,
 Chryste Królu, który zasiadasz nad cherubinami,
 Chryste Królu, który ukazujesz miłość wszystkim narodom, a szczególnie tym, które są Tobie wierne,
 Chryste Królu, który strącasz władców z tronu, a wywyższasz pokornych,
 Chryste Królu, który śmiercią na krzyżu piekło pokonałeś,
 Chryste Królu, który zmartwychwstaniem Twoim śmierć zwyciężyłeś,
 Chryste Królu, który przyjdiesz sędzić żywych i umarłych,
 Chryste Królu, w dniu Twojej potęgi, w chwale Świętych Twoich,
 Chryste Królu, przez Twoją pełną miłości modlitwę na krzyżu: „Ojcze, odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią”,
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam, Panie!
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas, Panie!
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami!
 W. Pan zasiada jako Król na wieki.
 O. Pan błogosławi swój lud pokojem

Pieśń

1. Przyjdźcie do Mnie wszyscy, * głos z Przybytku woła, * We mnie źródło szczęścia, ja orzeźwię was. * I ocierać będę pot płynący z czoła * I ziemskiego znoju wam osłodzę czas.

Ref.: O, pójdźmy wszyscy z pokłonem, * Ofiarę serc naszych nieść!
 * Przed Jego padając tronem * Miłosną złożmy Mu cześć!

2. Przyjdźcie do mnie wszyscy, o biedni grzesznicy, * ja dla was tu jestem, by łańcuchy te, * które ciążą na was, grzechu niewolnicy, * Zdjęło z duszy waszej miłosierdzie me! O pójdźmy...

Modlitwa różańcowa w intencji Intronizacji

Tajemnica narodzenia Pańskiego

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!
Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.
Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.
Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.
Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu
przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.
Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.
Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,
dziękować za nieskończone Miłosierdzie,
które okazujesz z pokolenia na pokolenie,
wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.
Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
i dokonuje naszego uświęcenia.
Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
Kościoła.
Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
narodzie,
na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.
Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Tve
Królestwo:
królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,
królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,
teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń

Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie

Modlitwa końcowa

Módlmy się. Wszechmogący Boże, potężny Królu całego stworzenia, pokornie prosimy, poślij zastępy anielskie ku naszej obronie, byśmy mogli Ci służyć z oddaniem, bez przeszkód i w pokoju. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Błogosławieństwo. Pieśń na zakończenie

Najświętsze Serce Boże...

Dzień siódmy**Idąc za przykładem Świętych*****Antyfona do Ducha Świętego***

Przyjdź Duchu Święty! Napełnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie Słowa Bożego

Z Pierwszego Listu Świętego Piotra Apostoła (1, 15-16):

...w całym postępowaniu stańcie się wy również świętymi na wzór Świętego, który was powołał, gdyż jest napisane: „Świętymi bądźcie, bo Ja jestem Święty”.

Rozważanie

Męczennicy, a wraz z nimi wszyscy święci Kościoła, dzięki wymownemu i porywającemu przykładowi ich życia, do głębi przemienionego blaskiem prawdy moralnej, rzucają jasny promień światła na każdą

epokę dziejów, budząc zmysł moralny. Poprzez swoje świadectwo dobru stają się wyrzutem dla tych wszystkich, którzy łamią prawo (por. Mdr 2, 12), przypominając ciąglą aktualność słów proroka: „Biada tym, którzy zło nazywają dobrem, a dobro złem, którzy zamieniają ciemności na światło, a światło na ciemności, którzy przemieniają gorycz na słodycz, a słodycz na gorycz!” (Iz 5, 20).

(Jan Paweł II, *Encyklika Veritatis splendor*, 93).

Modlitwa

Boże Ojcze wszelkiej łaski! W Twoich świętych nieustannie ukazujesz swoją niezmierną dobroć i opiekę dla całego Kościoła. Ty, za przyczyną naszego Pana i Króla Jezusa Chrystusa wskazujesz świętym drogę do doskonałości i pozwalasz im – już na ziemi – zakosztować owoców Odkupienia. Dodaj nam sił abyśmy mieli odwagę podążać do świętości.

Jezu Chryste, który cieszysz się każdą duszą pragnącą Cię miłować ponad świat i własne życie. Panie i Królu, Ty chcesz królować w sercach prawych i szczerych, ubogich i prostych, cierpiących i znieważonych, wejrzyj na te dusze i uczynj je królestwem swojej miłości, pokoju i prawdy. Niech zapalają wszystkie serca oziebłe i obojętne dla czci i wysławienia Ojca Niebieskiego. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Pieśń

Cóż Ci, Jezu, damy

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata (III)

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.

Chryste usłysz nas, Chryste, wysłuchaj nas.

Ojcze z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Synu Odkupicielu świata, Boże,

Duchu Święty, Boże,

Święta Trójco, Jedyny Boże,
Chryste Królu, Boże z Boga, Światłość ze Światłości przyjdź Królestwo Twoje!

Chryste Królu, Obrazie Boga niewidzialnego,
Chryste Królu, przez którego świat został stworzony,
Chryste Królu, z Dziewicy zrodzony,
Chryste Królu, prawdziwy Boże i prawdziwy Człowiecze,
Chryste Królu, uwielbiony przez pasterzy i mędrców,
Chryste Królu, Prawodawco najwyższy,
Chryste Królu, Źródło i Wzorce wszelkiej świętości,
Chryste Królu, Drogo nasza, Prawdo i Życie nasze,
Chryste Królu, któremu dana jest wszelka władza na niebie i na ziemi,
panuj nad nami!

Chryste Królu, Kapłanie przedwieczny,
Chryste, Królu rozumu,
Chryste, Królu woli,
Chryste, Królu cierpienia, cierniem ukoronowany,
Chryste, Królu pokorny, dla wyszydzenia szatą szkarłatną odziany,
Chryste Królu, Oblubieńczy dziewic,
Chryste Królu, który w Marii Magdalenie uznałeś życie pokutne,
Chryste Królu, którego królestwo nie jest z tego świata,
Chryste Królu, który obdarzyłeś nas królewskim darem Twej miłości
– Eucharystią świętą,

Chryste Królu, Arcydziało wszechmocy Ojca i miłości Ducha Świętego,
panuj nad rodzinami!

Chryste Królu, który małżeństwo podniosłeś do godności sakramentu,
Chryste Królu, któryś uczynił pierwszy cud na weselu w Kanie Galilejskiej,
Chryste Królu, najmiłszy Przyjacielu dzieci,

Chryste Królu, który przez ukryte życie w Nazarecie dałeś przykład
rodzicom i dzieciom,
Chryste Królu, który własnym trudem uświęciłeś pracę człowieka,
Chryste Królu, który wskrzesiłeś z umarłych i oddałeś rodzicom mło-
dzieńca z Naim, córkę Jaira i wskrzesiłeś przyjaciela swego Łazarza,
Chryste Królu, który przebaczyłeś grzesznej niewieście,
Chryste Królu, przez Twoją miłość do Maryi i Józefa,
Chryste, Królu królów i Władco nad władcami, panuj nad narodami!
Chryste, Królu nieśmiertelny wieków,
Chryste, Królu wiecznej chwały,
Chryste Królu, Księżę pokoju,
Chryste Królu, którego królestwo jest nieskończone,
Chryste Królu, który zasiadasz nad cherubinami,
Chryste Królu, który ukazujesz miłość wszystkim narodom, a szcze-
gólnie tym, które są Tobie wierne,
Chryste Królu, który strącasz władców z tronu, a wywyższasz pokornych,
Chryste Królu, który śmiercią na krzyżu piekło pokonałeś,
Chryste Królu, który zmartwychwstaniem Twoim śmierć zwyciężyłeś,
Chryste Królu, który przyjdiesz sądzić żywych i umarłych,
Chryste Królu, w dniu Twojej potęgi, w chwale Świętych Twoich,
Chryste Królu, przez Twoją pełną miłości modlitwę na krzyżu: „Ojcze,
odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią”,
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam, Panie!
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas, Panie!
Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami!

W. Pan zasiada jako Król na wieki.
O. Pan błogosławi swój lud pokojem

Pieśń

Upadnij na kolana, ludu czią przejęty...

Modlitwa różańcowa w intencji Intronizacji

Tajemnica ustanowienia Eucharystii

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!

Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.

Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.

Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.

Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu
przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.

Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.

Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,

dziękować za nieskończone Miłosierdzie,

które okazujesz z pokolenia na pokolenie,

wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.

Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,

wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
i dokonuje naszego uświęcenia.

Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
Kościoła.

Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
narodzie,

na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.

Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Twe
Królestwo:

królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,
królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,
teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń

Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie

Modlitwa końcowa

Módlmy się. Wszechmogący Boże, potężny Królu całego stworzenia, pokornie prosimy, poślij zastępy anielskie ku naszej obronie, byśmy mogli Ci służyć z oddaniem, bez przeszkód i w pokoju. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Błogosławieństwo. Pieśń na zakończenie

Chrystusowi cześć i chwała

Dzień ósmy

Z następcami Chrystusa

Antyfona do Ducha Świętego

Przyjdź Duchu Święty! Napełnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie Słowa Bożego

Z Listu do Hebrajczyków (7, 26):

Takiego bowiem potrzeba nam było Arcykapłana: świętego, niewinnego, nieskalanego, oddzielonego od grzeszników, wywyższonego ponad niebiosa.

Rozważanie

Kapłan zawsze i niezmiennie znajduje źródło swej tożsamości w Chrystusie – Kapłanie. To nie świat potwierdza jego status wedle swych potrzeb i roli, jaką on odgrywa w społeczeństwie. Kapłan jest naznaczony pieczęcią Kapłaństwa Chrystusowego, by uczestniczyć w Jego charakterze jedyne Pośrednika i Odkupiciela.

Stąd też na tym sakramentalnym gruncie otwiera się dla kapłana wielka „przestrzeń” posługi wobec dusz dla zbawienia ich w Chrystusie i Kościele: służby, która winna być bez reszty pobudzona miłością dusz ludzkich na wzór Chrystusa, który oddaje dla nich życie. Bóg pragnie zbawienia wszystkich ludzi, aby nie zginęło ani jedno z tych małych (por. Mt 18, 14). „Kapłan winien zawsze być gotów odpowiedzieć potrzebom dusz”, mawiał Proboszcz z Ars. „On nie żyje dla siebie; żyje dla was”.

Kapłan żyje dla ludzi świeckich: ożywia ich i umacnia w wykonywaniu powszechnego kapłaństwa wiernych – tak bardzo uwydatnionego przez II Sobór Watykański – które polega na składaniu duchowej ofiary z życia, na dawaniu świadectwa zasadom chrześcijańskim w rodzinie, na podejmowaniu zadań w świecie i na uczestnictwie w ewangelizacji braci. Jednakże posługa kapłana ma inny charakter. Został on wyświęcony, by działał w imieniu Chrystusa – Głowy i by wprowadzał ludzi w nowe życie...

(Jan Paweł II, *List do kapłanów na Wielki Czwartek 1986 roku*, 10).

Modlitwa

Boże, Królu nieba i ziemi! Jezus Chrystus ustanowił święte kapłaństwo dla składania duchowych ofiar, dla czci i chwały Twojego Imienia i zbawienia wiecznego wszystkich wierzących. Z wielką czcią i pokłonem przychodzimy więc, aby ucząc się miłości od Chrystusa Pana i Króla, polecać Tobie tych, których On ukochał aż do końca.

Panie Jezu Chryste, daj nam zrozumieć, jak bardzo kapłaństwo jest święte, jak staje się posługą miłości oraz jak jest wszczepione w Twoje Boskie Serce. Prosimy Cię Jezu – Najwyższy Kapłanie, abyś wejrzał dzisiaj na swoich wybranych wedle swego miłosierdzia. To oni prowadzą dusze do świętości; okaż im Panie swoją miłość i udziel światła Ducha Świętego. Umacniaj ich swoją mocą, wspomagaj wiernością ludu i chroń od wszelkiego zła. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Pieśń

Z tej biednej ziemi, z tej łez doliny...

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata (III)

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.

Chryste usłysz nas, Chryste, wysłuchaj nas.

Ojczy z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Synu Odkupicielu świata, Boże,

Duchu Święty, Boże,

Święta Trójco, Jedyne Boże,

Chryste Królu, Boże z Boga, Światłość ze Światłości przyjdź Królestwo Twoje!

Chryste Królu, Obrazie Boga niewidzialnego,

Chryste Królu, przez którego świat został stworzony,

Chryste Królu, z Dziewicy zrodzony,

Chryste Królu, prawdziwy Boże i prawdziwy Człowiecze,

Chryste Królu, uwielbiony przez pasterzy i mędrców,

Chryste Królu, Prawodawco najwyższy,

Chryste Królu, Źródło i Wzorce wszelkiej świętości,

Chryste Królu, Drogo nasza, Prawdo i Życie nasze,

Chryste Królu, któremu dana jest wszelka władza na niebie i na ziemi,
panuj nad nami!

Chryste Królu, Kapłanie przedwieczny,
Chryste, Królu rozumu,
Chryste, Królu woli,
Chryste, Królu cierpienia, cierniem ukoronowany,
Chryste, Królu pokorny, dla wyszydzenia szatą szkarłatną odziany,
Chryste Królu, Oblubieńcze dziewic,
Chryste Królu, który w Marii Magdalenie uznałeś życie pokutne,
Chryste Królu, którego królestwo nie jest z tego świata,
Chryste Królu, który obdarzyłeś nas królewskim darem Twej miłości
– Eucharystią świętą,
Chryste Królu, Arcydziewo wszechmocy Ojca i miłości Ducha Święte-
go, *panuj nad rodzinami!*
Chryste Królu, który małżeństwo podniosłeś do godności sakramentu,
Chryste Królu, któryś uczynił pierwszy cud na weselu w Kanie Galilejskiej,
Chryste Królu, najmilszy Przyjacielu dzieci,
Chryste Królu, który przez ukryte życie w Nazarecie dałeś przykład
rodzicom i dzieciom,
Chryste Królu, który własnym trudem uświęciłeś pracę człowieka,
Chryste Królu, który wskrzesiłeś z umarłych i oddałeś rodzicom mło-
dzieńca z Naim, córkę Jaira i wskrzesiłeś przyjaciela swego Łazarza,
Chryste Królu, który przebaczyłeś grzesznej niewieście,
Chryste Królu, przez Twoją miłość do Maryi i Józefa,
Chryste, Królu królów i Władco nad władcami, *panuj nad narodami!*
Chryste, Królu nieśmiertelny wieków,
Chryste, Królu wiecznej chwały,
Chryste Królu, Księżę pokoju,
Chryste Królu, którego królestwo jest nieskończone,
Chryste Królu, który zasiadasz nad cherubinami,

Chryste Królu, który ukazujesz miłość wszystkim narodom, a szczególnie tym, które są Tobie wierne,
 Chryste Królu, który strącasz władców z tronu, a wywyższasz pokornych,
 Chryste Królu, który śmiercią na krzyżu piekło pokonałeś,
 Chryste Królu, który zmartwychwstaniem Twoim śmierć zwyciężyłeś,
 Chryste Królu, który przyjdiesz sędzić żywych i umarłych,
 Chryste Królu, w dniu Twojej potęgi, w chwale Świętych Twoich,
 Chryste Królu, przez Twoją pełną miłości modlitwę na krzyżu: „Ojcze, odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią”,
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam, Panie!
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas, Panie!
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami!
 W. Pan zasiada jako Król na wieki.
 O. Pan błogosławi swój lud pokojem

Pieśń

Niech będzie chwała i cześć i uwielbienie...

Modlitwa różańcowa w intencji Intronizacji

Tajemnica ukrzyżowania Pana Jezusa

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
 Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!
 Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
 który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
 i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
 Twoje”,
 wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.
 Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.

Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu. Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro. Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie. Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały, dziękować za nieskończone Miłosierdzie, które okazujesz z pokolenia na pokolenie, wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość. Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch, wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła i dokonuje naszego uświęcenia. Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo Kościoła. Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym narodzie, na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi. Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Twe Królestwo: królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski, królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju, teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń

Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie

Modlitwa końcowa

Módlmy się. Wszchemogący Boże, potężny Królu całego stworzenia, pokornie prosimy, poślij zastępy anielskie ku naszej obronie, byśmy mogli Ci służyć z daniem, bez przeszkód i w pokoju. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Błogosławieństwo. Pieśń na zakończenie

Chrystusowi cześć i chwała

Dzień dziewiąty

Panie, przyjdź Królestwo Twoje

Antyfona do Ducha Świętego

Przyjdź Duchu Święty! Napełnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie Słowa Bożego

Z Pierwszego Listu do Koryntian (15, 24):

Wreszcie nastąpi koniec, gdy przekażę królowanie Bogu i Ojcu i gdy pokonam wszelką Zwierzchność, Władzę i Moc.

Rozważanie

„Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii”. Od Niego bowiem, od samego Chrystusa otrzymałem to polecenie. Jestem apostołem, jestem świadkiem. Im odleglejszy cel, im trudniejsze zadanie, tym gorętsza jest „miłość, która przynagła nas”. Mam obowiązek głosić Jego imię: Jezus jest „Chrystusem, Synem Boga żywego” [...]. Obym nigdy nie przestał o Nim mówić: On jest światłem, On prawdą, owszem, „drogą, prawdą i życiem”. On chlebem i źródłem wody żywej: zaspokaja głód i gasi pragnienie [...].

Oto Jezus Chrystus, o którym już słyszeliście, owszem, większość z was należy do Niego, bo jesteście chrześcijanami. Wam przeto, o chrześcijanie, powtarzam Jego imię, do wszystkich zaś ludzi wołam: Jezus Chrystus jest początkiem i końcem, alfą i omegą, Królem nowego świata, tajemnym i ostatecznym wyjaśnieniem naszego losu i dziejów ludzkości [...].

(Paweł VI, *Homilia*, Manila, 29 XI 1970).

Modlitwa

Boże, Ojczy miłosierdzia! Ty nieustannie szukasz człowieka, który zgubił drogę powrotu do Ciebie – Jedyne Pana i Ojca wszystkich dzieci. Daj mu światło odnalezienia drogi do Ciebie. Nasz Pan i Król Jezus Chrystus objawił, że jedynym pewnym schronieniem człowieka jest Jego Boskie Serce.

Panie nasz i Królu, jakże bardzo pragniemy, abyś razem z Maryją królowała w naszych sercach, w naszym narodzie i państwie. Jezu, za wstawiennictwem Twojej Matki prosimy, aby naród polski uwierzył, że z aktu obrania Ciebie za Króla i Pana wynika jedynie dobro.

Królu pełen miłosierdzia, przyjmij nas tutaj zgromadzonych za twych poddanych. Przyjmij także nasze hołdy, cześć, wierność oraz akt zawierzenia Tobie – Królowi Wszechświata.

Maryjo, Matko Miłosierdzia, prowadź nasz naród do całkowitego przyjęcia i obrania Twego Syna za Króla i Pana, abyśmy poznali, że Królestwo Boże jest prawdziwym szczęściem i w nim możliwe jest spełnienie życia na ziemi. Amen.

Pieśń

Kłaniam się Tobie, przedwieczny Boże...

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata (III)

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.

Chryste usłysz nas, Chryste, wysłuchaj nas.

Ojczy z nieba, Boże, *zmiłuj się nad nami.*

Synu Odkupicielu świata, Boże,

Duchu Święty, Boże,

Święta Trójco, Jedyne Boże,

Chryste Królu, Boże z Boga, Światłość ze Światłości przyjdź Królestwo Twoje!

Chryste Królu, Obrazie Boga niewidzialnego,

Chryste Królu, przez którego świat został stworzony,
Chryste Królu, z Dziewicy zrodzony,
Chryste Królu, prawdziwy Boże i prawdziwy Człowiecze,
Chryste Królu, uwielbiony przez pasterzy i mędrców,
Chryste Królu, Prawodawco najwyższy,
Chryste Królu, Źródło i Wzorce wszelkiej świętości,
Chryste Królu, Drogo nasza, Prawdo i Życie nasze,
Chryste Królu, któremu dana jest wszelka władza na niebie i na ziemi,
panuj nad nami!
Chryste Królu, Kapłanie przedwieczny,
Chryste, Królu rozumu,
Chryste, Królu woli,
Chryste, Królu cierpienia, cierniem ukoronowany,
Chryste, Królu pokorny, dla wyszydzenia szatą szkarłatną odziany,
Chryste Królu, Oblubieńcze dziewic,
Chryste Królu, który w Marii Magdalenie uznałeś życie pokutne,
Chryste Królu, którego królestwo nie jest z tego świata,
Chryste Królu, który obdarzyłeś nas królewskim darem Twojej miłości
– Eucharystią świętą,
Chryste Królu, Arcydzieło wszechmocy Ojca i miłości Ducha Święte-
go, panuj nad rodzinami!
Chryste Królu, który małżeństwo podniosłeś do godności sakramentu,
Chryste Królu, któryś uczynił pierwszy cud na weselu w Kanie Galilejskiej,
Chryste Królu, najmiłszy Przyjacielu dzieci,
Chryste Królu, który przez ukryte życie w Nazarecie dałeś przykład
rodzicom i dzieciom,
Chryste Królu, który własnym trudem uświęciłeś pracę człowieka,
Chryste Królu, który wskrzesiłeś z umarłych i oddałeś rodzicom mło-

dzieńca z Naim, córkę Jaira i wskrzesiłeś przyjaciela swego Łazarza,
 Chryste Królu, który przebaczyłeś grzesznej niewieście,
 Chryste Królu, przez Twoją miłość do Maryi i Józefa,
 Chryste, Królu królów i Władco nad władcami, panuj nad narodami!
 Chryste, Królu nieśmiertelny wieków,
 Chryste, Królu wiecznej chwały,
 Chryste Królu, Księżę pokoju,
 Chryste Królu, którego królestwo jest nieskończone,
 Chryste Królu, który zasiadasz nad cherubinami,
 Chryste Królu, który ukazujesz miłość wszystkim narodom, a szczególnie tym, które są Tobie wierne,
 Chryste Królu, który strącasz władców z tronu, a wywyższasz pokornych,
 Chryste Królu, który śmiercią na krzyżu piekło pokonałeś,
 Chryste Królu, który zmartwychwstaniem Twoim śmierć zwyciężyłeś,
 Chryste Królu, który przyjdiesz sędzić żywych i umarłych,
 Chryste Królu, w dniu Twojej potęgi, w chwale Świętych Twoich,
 Chryste Królu, przez Twoją pełną miłości modlitwę na krzyżu: „Ojcze, odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią”,
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, przepuść nam, Panie!
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, wysłuchaj nas, Panie!
 Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami!

W. Pan zasiada jako Król na wieki.

O. Pan błogosławi swój lud pokojem

Pieśń

Najświętsze Serce Boże

Modlitwa różańcowa w intencji Intronizacji

Tajemnica odnalezienia Pana Jezusa w świątyni

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,
Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!
Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,
który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego
i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo
Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.
Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.
Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.
Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu
przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.

Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.
Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,
dziękować za nieskończone Miłosierdzie,
które okazujesz z pokolenia na pokolenie,
wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.
Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch,
wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła
i dokonuje naszego uświęcenia.

Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo
Kościoła.

Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym
narodzie,

na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.
Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Tve
Królestwo:

królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,
królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,
teraz i na wieki wieków. Amen

Pieśń

Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie

Modlitwa końcowa

Módlmy się. Wszechmogący Boże, potężny Królu całego stworzenia, pokornie prosimy, poślij zastępy anielskie ku naszej obronie, byśmy mogli Ci służyć z oddaniem, bez przeszkód i w pokoju. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Błogosławieństwo. Pieśń na zakończenie

Nie rzucim Chryste świętyń Twych...

Jubileuszowy Akt przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana

Nieśmiertelny Królu Wieków, Panie Jezu Chryste, nasz Boże i Zbawicielu! W Roku Jubileuszowym 1050-lecia Chrztu Polski, w roku Nadzwyczajnego Jubileuszu Miłosierdzia, oto my, Polacy, stajemy przed Tobą [wraz ze swymi władzami duchownymi i świeckimi], by uznać Twoje Panowanie, poddać się Twemu Prawu, zawierzyć i poświęcić Tobie naszą Ojczyznę i cały Naród.

Wyznajemy wobec nieba i ziemi, że Twego królowania nam potrzeba. Wyznajemy, że Ty jeden masz do nas święte i nigdy nie wygasłe prawa. Dlatego z pokorą chyląc swe czoła przed Tobą, Królem Wszechświata, uznajemy Twe Panowanie nad Polską i całym naszym Narodem, żyjącym w Ojczyźnie i w świecie.

Pragnąc uwielbić majestat Twej potęgi i chwały, z wielką wiarą i miłością wołamy: Króluj nam Chryste!

- W naszych sercach – Króluj nam Chryste!
- W naszych rodzinach – Króluj nam Chryste!
- W naszych parafiach – Króluj nam Chryste!
- W naszych szkołach i uczelniach – Króluj nam Chryste!
- W środkach społecznej komunikacji – Króluj nam Chryste!

- W naszych urządach, miejscach pracy, służby i odpoczynku – Króluj nam Chryste!
- W naszych miastach i wioskach – Króluj nam Chryste!
- W całym Narodzie i Państwie Polskim – Króluj nam Chryste!

Błogosławimy Cię i dziękujemy Ci Panie Jezu Chryste:

- Za niezglębioną Miłość Twojego Najświętszego Serca – Chryste nasz Królu, dziękujemy!
- Za łaskę chrztu świętego i przymierze z naszym Narodem zawarte przed wiekami – Chryste nasz Królu, dziękujemy!
- Za macierzyńską i królewską obecność Maryi w naszych dziejach – Chryste nasz Królu, dziękujemy!
- Za Twoje wielkie Miłosierdzie okazywane nam stale – Chryste nasz Królu, dziękujemy!
- Za Twą wierność mimo naszych zdrad i słabości – Chryste nasz Królu, dziękujemy!

Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu przepraszamy za wszelkie nasze grzechy, a zwłaszcza za odwracanie się od wiary świętej, za brak miłości względem Ciebie i bliźnich. Przepraszamy Cię za narodowe grzechy społeczne, za wszelkie wady, nałogi i zniewolenia. Wyrzekamy się złego ducha i wszystkich jego spraw.

Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu. Zobowiązujemy się porządkować całe nasze życie osobiste, rodzinne i narodowe według Twego prawa:

- Przyrzekamy bronić Twojej świętej czci, głosić Twą królewską chwałę – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy pełnić Twoją wolę i strzec prawości naszych sumień – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!

- Przyrzekamy troszczyć się o świętość naszych rodzin i chrześcijańskie wychowanie dzieci – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy budować Twoje królestwo i bronić go w naszym narodzie – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!
- Przyrzekamy czynnie angażować się w życie Kościoła i strzec jego praw – Chryste nasz Królu, przyrzekamy!

Jedyny Władco państw, narodów i całego stworzenia, Królu królów i Panie panujących! Zawieramy Ci Państwo Polskie i rządzących Polską. Spraw, aby wszystkie podmioty władzy sprawowały rządy sprawiedliwie i stanowiły prawa zgodne z Prawami Twoimi.

Chryste Królu, z ufnością zawieramy Twemu Miłosierdziu wszystko, co Polskę stanowi, a zwłaszcza tych członków Narodu, którzy nie podążają Twymi drogami. Obdarz ich swą łaską, oświeć mocą Ducha Świętego i wszystkich nas doprowadź do wiecznej jedności z Ojcem.

W imię miłości bratniej zawieramy Tobie wszystkie narody świata, a zwłaszcza te, które stały się sprawcami naszego polskiego krzyża. Spraw, by rozpoznały w Tobie swego prawowitego Pana i Króla i wykorzystały czas dany im przez Ojca na dobrowolne poddanie się Twojemu panowaniu.

Panie Jezu Chryste, Królu naszych serc, racz uczynić serca nasze na wzór Najświętszego Serca Twego.

Niech Twój Święty Duch zstąpi i odnowi oblicze ziemi, tej ziemi. Niech wspiera nas w realizacji zobowiązań płynących z tego narodowego aktu, chroni od zła i dokonuje naszego uświęcenia.

W Niepokalanym Sercu Maryi składamy nasze postanowienia i zobowiązania. Matczynej opiece Królowej Polski i wstawiennictwu świętych Patronów naszej Ojczyzny wszyscy się powierzamy.

Króluj nam Chryste! Króluj w naszej Ojczyźnie, króluj w każdym narodzie – na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi. Spraw, aby naszą Ojczyznę i świat cały objęło Twe Królestwo: królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski, królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju.

Oto Polska w 1050. rocznicę swego Chrztu uroczyście uznała królowanie Jezusa Chrystusa.

Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu, jak była na początku, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

Dodatek II

KOMENTARZ DO JUBILEUSZOWEGO AKTU PRZYJĘCIA JEZUSA ZA KRÓLA I PANA

Wprowadzenie

Myśl o potrzebie aktu intronizacyjnego została zapoczątkowana w związku z wszczęciem w archidiecezji krakowskiej w 1996 roku procesu beatyfikacyjnego Sługi Bożej Rozalii Celakówny, krakowskiej pielęgniarki i mistyczki, zmarłej w czasie II wojny światowej. Wówczas światło dzienne ujrzały jej zapiski i można było poznać treść udzielonych jej objawień prywatnych, w których Jezus domaga się m.in. aktu intronizacyjnego od narodu polskiego. Świadczy o tym choćby ten zapis: „Jest ratunek dla Polski: jeżeli mnie uzna za swego Króla i Pana w zupełności przez intronizację, nie tylko w poszczególnych częściach kraju, ale w całym państwie z rządem na czele. To uznanie ma być potwierdzone porzuceniem grzechów i całkowitym zwrotem do Boga”.

Więść o tego typu żądaniach Jezusa w objawieniach danych Celakównie szybko się rozniosła. Pojawiło się wiele inicjatyw oddolnych, których celem było doprowadzenie do aktu intronizacyjnego. Konferencja Episkopatu Polski powołała w 2004 roku Zespół ds. Społecznych Aspektów Intronizacji Chrystusa Króla. Od początku było wielu ludzi dobrej woli, autentycznie zaangażowanych w dzieło intronizacji Jezusa, zawierających realizację swoich dążeń i oczekiwań Boskiej Opatrzności i wspierających pasterzy Kościoła w Polsce wytrwałą i cierpliwą modlitwą na rzecz należytego rozeznania sprawy. Okazało się rów-

nież, że analogiczna myśl o konieczności uznania Chrystusa swoim Panem i bawicielem stanowi centralny rys duchowości i formacji wielu wspólnot i stowarzyszeń w Polsce, zwłaszcza środowiska oazowego i charyzmatycznego; jest też u podstaw spotkań młodzieży w Lednicy.

Ta niezwykła zbieżność myśli rzeszy wiernych, inspirowana nie tylko prywatnymi objawieniami, ale mająca wyraźne podstawy biblijne i szerokie rozwinięcie w nauczaniu Kościoła, szczególnie w encyklice *Quas primas* Piusa XI, nie mogła być lekceważona, ani odkładana na bok. Pasterze Kościoła dostrzegli w niej bardzo konkretny oddźwięk zmysłu wiary ludu Bożego. W 2013 roku biskupi powołali do istnienia Zespół ds. Ruchów Intronizacyjnych. Owocem dialogu i współpracy Zespołu z przedstawicielami różnych ruchów intronizacyjnych jest zatwierdzony przez Konferencję Episkopatu Polski *Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana*.

Teologiczne uzasadnienie Aktu

Przyjęcie panowania Jezusa, uznanie Go swym Panem, ma znaczenie zbawcze. Jest pragnieniem serc Polaków rozumiejących, że od największych zagrożeń doczesnych nieskończenie groźniejsza jest utrata zbawienia. Współcześnie zagraża ona coraz większej liczbie ludzi na skutek odrzucenia prawdy – na skutek odrzucenia Chrystusa, który jest Prawdą i na skutek odrzucenia Jego prawa miłości. Stąd pragnienie, aby powszechnej w świecie detronizacji Chrystusa Polska przeciwstawiła Jego intronizację.

Przyjęcie panowania Jezusa Chrystusa ma być z założenia aktem wiary narodu. Celem tego aktu nie jest zapewnienie doczesnej władzy czy dostatku, ale poddanie osobistego, rodzinnego i narodowego życia Chrystusowi i życie według praw Bożych. Akt ten powinien wpłynąć na rzeczywistość doczesną, ale nie może stanowić nadużycia Najświętszego Imienia Jezusa do osiągania celów doczesnych. Jest wyrazem posłuszeń-

stwa Bogu, czyli odpowiedzią człowieczej miłości na Miłość Bożą, jest też aktem sprawiedliwości, czyli oddaniem Bogu tego, co Jemu należne.

Pierwsze w Dziejach Apostolskich wezwanie do uznania w Jezusie Pana i Mesjasza zostało wypowiedziane przez św. Piotra w dniu Zesłania Ducha Świętego: „Tego Jezusa, którego wyście ukrzyżowali, uczynił Bóg i Panem, i Mesjaszem [czyli Królem]” (Dz 2, 36). To znaczy, że od Ojca ma Jezus wszelką władzę na niebie i na ziemi, i wskutek tego jest „Królem narodów godnym czci” (*Hymn Eucharystyczny* św. Tomasza z Akwinu). Stało się tak, jak zapowiadał prorok Daniel: „Powierzono Mu panowanie, chwałę i władzę królewską, a służyły Mu wszystkie narody, ludy i języki. Panowanie Jego jest wiecznym panowaniem, które nie przemienie, a Jego królestwo nie ulegnie zagładzie” (Dn 7, 13-14).

Dlatego publiczne i uroczyste przyjęcie panowania Jezusa, nie może Mu dodać władzy, którą posiada sam z siebie jako Bóg i Zbawiciel. Jego władza jest niezależna od jakiegokolwiek stworzenia. Naszym zadaniem jest uznać w wierze, że Jezus jest zapowiadany przez proroków Namaszczonym potomkiem Dawida (Królem-Mesjaszem), a równocześnie Panem (w greckim tłumaczeniu Ksiąg Starego Testamentu tytułem Kyrios oddawano imię Jahwe). W Dziejach Apostolskich głosiciele Ewangelii, idąc do pogan nie znających zapowiedzi dotyczących Mesjasza, wzywają do uznania w wierze, że Jezus jest Panem, zapewniając, że w ten sposób będą zbawieni. Tak właśnie czyni Paweł i Sy-las w Filippi, gdy zwracają się do strażnika więzienia: „Uwierz w Pana Jezusa a zbawisz siebie i swój dom” (Dz 16, 31).

Ten akt wiary i uznania Jezusa za Zbawiciela i Pana (Grecy) lub Króla, czy Władcy (Żydzi) jest sprawczy, gdyż umożliwia zbawienie człowieka. Tak pisze o tym Apostoł Paweł w Liście do Rzymian (10, 9-10): „Jeżeli więc ustami swoimi wyznasz, że Jezus jest Panem, i w sercu swoim uwierzysz, że Bóg Go wskrzesił z martwych – osiągniesz zbawienie. Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do usprawiedliwienia, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia.

Z tekstu wynika, że najbardziej proste wyznanie panowania Jezusa wystarcza do osiągnięcia zbawienia, bo wyraża ono wiarę, że Jezus z Nazaretu jest zapowiadany przez proroków Mesjaszem. Stąd do istoty aktu przyjęcia Jezusa za Króla i Pana należy wyznanie z wiarą Jego panowania.

Oznacza to zadanie, które tak określa papież Pius XI w zakończeniu encykliki *Quas primas* z 1925 roku: „Trzeba więc, aby Chrystus panował w umyśle człowieka, którego obowiązkiem jest z zupełnym poddaniem się woli Bożej przyjąć objawione prawdy i wierzyć silnie i stale w naukę Chrystusa; niech Chrystus króluje w woli, która powinna słuchać praw i przykazań Bożych; niech panuje w sercu, które, wzgardziwszy pożądanymi, ma Boga nade wszystko miłować i do Niego jedynie należeć; niech króluje w ciele i członkach jego, które jako narzędzia, lub – że słów św. Pawła Apostoła użyjemy (Rz 6, 13): jako ‘zbroja sprawiedliwości Boga’, mają przyczynić się do wewnętrznego uświęcenia dusz”.

Tak określone zadanie: „trzeba, by Chrystus panował”, domaga się najpierw uznania Chrystusa za swego i naszego Króla, uznania Jego panowania nad nami, czyli dobrowolnego poddania się Prawu Bożemu, Jego władzy, okazania Mu posłuszeństwa, celem uporządkowania, ułożenia życia osobistego i społecznego po Bożemu.

Dlatego ciągle jakże aktualne są słowa św. Jana Pawła II z homilii inauguracyjnej jego pontyfikatu: „Nie lękajcie się. Otwórzcie na oścież drzwi Chrystusowi! Dla Jego zbawczej władzy otwórzcie granice państw, systemów ekonomicznych, systemów politycznych oraz kierunków cywilizacyjnych. Nie lękajcie się!”.

Prezentacja treści Jubileuszowego Aktu

Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa za Króla i Pana podejmuje biblijną formułę przymierza Boga z narodem i wpisuje się w tradycję podobnych aktów, które miały miejsce w dziejach Polski i Kościoła. Można też powiedzieć, że niejako podejmuje zobowiązanie zawarte w Jasnogórskich Ślubach Narodu Polskiego: „Zobowiązujemy się uczynić wszystko, ażeby Polska była rzeczywistym królestwem Maryi i jej Syna”.

Tytuł Aktu ma formułę otwartą i powszechnie zrozumiałą. Nie zawiera słowa „intronizacja”, które nie dla wszystkich jest zrozumiałe, choćby dlatego, że w odniesieniu do Jezusa możemy mówić jedynie o uznaniu, a nie o ustanowieniu go królem. Stąd przyjęto formułę szeroką i scąłającą pragnienia i postulaty wielu środowisk – *akt przyjęcia Jezusa za Króla i Pana*.

Słowo „Jubileuszowy” dodane na początku wskazuje na szczególny moment dziejowy, w jakim dokonujemy tego narodowego Aktu. Jest nim Nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia ogłoszony przez papieża Franciszka oraz Jubileusz 1050. rocznicy Chrztu Polski.

W akcie można dostrzec formę odnowienia przymierza chrzcielnego narodu. Niewątpliwie jest też formą zawierzenia całego narodu Bożemu Miłosierdziu. Zostanie dokonany w tym miejscu, w którym podczas Świątowych Dni Młodzieży papież Franciszek spotka się z młodym Kościołem całego świata, aby przypomnieć mu przesłanie Ewangelii o Bożym Miłosierdziu.

Akapit pierwszy jest wprowadzeniem do całego Aktu. Otwiera go uroczyste wezwanie skierowane do Jezusa Króla: *Nieśmiertelny Królu Wieków...* Następnie przewiduje się wskazanie reprezentantów władzy kościelnej i świeckiej, którzy wezmą udział w dokonaniu Aktu.

W ostatniej części akapitu zawarte są istotne elementy składowe Aktu: uznanie panowania Chrystusa, poddanie się Jego prawu, zawierzenie i poświęcenie Chrystusowi Królowi Ojczyzny i całego Narodu.

Akapity drugi i trzeci stanowią zasadniczą część uznania i przyjęcia królewskiej władzy Jezusa nad Polską. Wszyscy uczestnicy mają możliwość włączenia się w nią aklamacją *Króluj nam, Chryste* i wyrażenia publicznie swej woli, by Jezus panował w naszej Ojczyźnie.

Kolejny akapit wyraża hołd wdzięczności Chrystusowi za Jego niezgłębioną miłość i wszystkie łaski. Wszyscy uczestnicy mają możliwość wyrażenia wdzięczności za nie w formie aklamacji *Chryste nasz Królu, dziękujemy!*

Dalej Akt przechodzi w formę przebłagalnej modlitwy, której treścią jest wyrażenie skruchy z powodu grzechów osobistych i społecznych. Jako taki zakłada osobisty i narodowy rachunek sumienia, który jest niezbędnym początkiem każdego nawrócenia. Do aktu skruchy dołączone zostało wyrzeczenie się złego ducha i jego spraw, nawiązujące do rytuału chrztu świętego – szczególnie aktualne w 1050. rocznicę Chrztu Polski. Znaczenie tego wyrzeczenia nie jest tylko symboliczne: odrzucenie uzurpatora jest koniecznym warunkiem przyjęcia prawowitego Króla.

W następnym akapicie w pięciu symbolicznych przyrzeczeniach Akt zawiera zobowiązanie podporządkowania prawu Bożemu całego życia osobistego, rodzinnego i narodowego. Uczestnicy mogą się włączyć w deklarowane treści poprzez uroczystą aklamację *Chryste nasz Królu, przyrzekamy!*

W kolejnych trzech akapitach akt przechodzi w formę zawierzenia Chrystusowi: Państwa Polskiego i jego władz, całego narodu, a szczególnie tych, którzy nie podążają drogami Bożymi oraz wszystkich narodów świata w imię miłości bratniej. Kończy się prośbą o łaskę rozpoznania w Chrystusie prawowitego Pana i Króla dla wszystkich, którzy jeszcze tego nie dokonali.

Dwa kolejne zapisy mają charakter inwokacji – do Najświętszego Serca Jezusowego i do Ducha Świętego. W pierwszej inwokacji zawarta

jest prośba o upodobnienie serc ludzkich do Serca Jezusowego; druga jest prośbą skierowaną do Ducha Świętego o wsparcie w realizacji zobowiązań płynących z Aktu i nawiązuje do modlitwy św. Jana Pawła II z Placu Zwycięstwa w Warszawie.

Postanowienia i zobowiązania zawarte w Akcie składane są w Niepokalanym Sercu Maryi Królowej Polski i powierzane wstawiennictwu świętych Patronów Ojczyzny.

Ostatni akapit jest inwokacją do Chrystusa Króla i stanowi podsumowanie treści całego Aktu. Zamykają go słowa prefacji z uroczystości Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata.

Akt kończy się stwierdzeniem faktu uznania przez Polskę królowania Jezusa Chrystusa oraz uwielbieniem Trójcy Świętej.

Epilog

Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana nie jest zwieńczeniem, lecz początkiem dzieła intronizacji Jezusa Chrystusa w Polsce i w narodzie polskim. Przed nami wielkie i ważne zadanie.

Jego realizacja zakłada szerokie otwarcie drzwi Jezusowi, oddanie Mu swego życia, przyjęcie tego, co nam oferuje i dzielenie się Nim z innymi. Chodzi o umiłowanie Jezusa do końca, zawierzenie Mu naszych rodzin, podejmowanie posługi miłości miłosiernej oraz realizację Ewangelii we wszelkich wymiarach życia, nie wykluczając jego aspektu ekonomicznego, społecznego i politycznego.

Aby tak ważne dzieło intronizacji Jezusa w narodzie Polskim mogło zostać zrealizowane, trzeba z pewnością zadbać o większe otwarcie na nie społeczności Kościoła w Polsce, a to wymaga solidnej prezentacji dzieła. Byłoby dobrze opracować program mający na celu włączenie w realizację dzieła istniejące wspólnoty intronizacyjne, Wspólnoty dla Intronizacji Najświętszego Serca Pana Jezusa, ruch oazowy i charyzmatyczny oraz inne, które stawiają sobie za cel uznać Jezusa Panem

i Zbawicielem. W programie tym z pewnością trzeba określić zasadnicze treści formacyjne i zasady współpracy podmiotów realizujących dzieło, zawsze w duchu posłuszeństwa tym, których Jezus ustanowił pasterzami. Przedmiotem szczególnej troski powinno być otwarcie wiernych świeckich na zaangażowanie społeczno-polityczne, stąd należałoby zadbać o ich solidną formację z zakresu katolickiej nauki społecznej.

Od Maryi, naszej Pani i Królowej, trzeba się uczyć spoglądania na wszystkie wymiary życia oczyma wiary, szukając światła w prawdzie objawionej. Nie wolno przy tym zagubić świadomości, że w realizacji tego wszystkiego potrzeba Bożego wsparcia. Dlatego ważne jest powierzenie Duchowi Świętemu całego dzieła i poszczególnych przedsięwzięć. Potrzeba wiele modlitwy i ofiary w dziele odnowy oblicza Kościoła i naszej Ojczyzny.

WYKAZ SKRÓTÓW

- ChL – Jan Paweł II, *Posynodalna adhortacja apostolska „Christifideles laici” o powołaniu i misji świeckich w Kościele i w świecie dwadzieścia lat po Soborze Watykańskim II* (30 XII 1988).
- CiV – Benedykt XVI, *Encyklika „Caritas in veritate” o integralnym rozwoju ludzkim w miłości i prawdzie* (29 VI 2009).
- DiM – Jan Paweł II, *Encyklika „Dives in misericordia” o Bożym miłosierdziu* (30 XI 1980).
- EiE – Jan Paweł II, *Adhortacja apostolska „Ecclesia in Europa” o Jezusie Chrystusie, który żyje w Kościele jako źródło nadziei dla Europy* (28 VI 2003).
- GS – Sobór Watykański II, *Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym „Gaudium et spes”* (7 XII 1965).
- KKK – *Katechizm Kościoła katolickiego*, Pallottinum 1994.
- LG – Sobór Watykański II, *Konstytucja dogmatyczna o Kościele „Lumen gentium”* (21 XI 1964).
- NMI – Jan Paweł II, *List apostolski „Novo millennio ineunte” na zakończenie Wielkiego Jubileuszu Roku 2000* (6 I 2001).
- RM – Jan Paweł II, *Encyklika „Redemptoris missio” o stałej aktualności posłania misyjnego* (7 XII 1990).
- SC – Sobór Watykański II, *Konstytucja o świętej liturgii „Sacrosanctum Concilium”* (4 XII 1963).
- SRS – Jan Paweł II, *Encyklika „Sollicitudo rei socialis” z okazji dwudziestej rocznicy ogłoszenia „Populorum progressio”* (30 XII 1987).
- QP – Pius XI, *Encyklika „Quas primas” o ustanowieniu święta Naszego Pana Jezusa Chrystusa Króla* (11 XII 1925).

SPIS TREŚCI

Słowo od Wydawcy	3
Przedmowa	5
Wprowadzenie	8

NOWENNA PRZED UROCZYSTOŚCIĄ JEZUSA CHRYSZTUSA KRÓLA WSZECHŚWIATA

Dzień pierwszy

Przyjąć Jezusa Chrystusa za Pana i Króla	13
Wprowadzenie do Mszy świętej	13
Komentarz do czytań	14
Propozycja homilii (konferencji)	14
Modlitwa powszechna	20
Modlitwa po Mszy świętej	21
Litania do Chrystusa Króla (I)	21

Dzień drugi

Czym jest Królestwo Boże?	23
Wprowadzenie do Mszy świętej	24
Komentarz do czytań	24
Propozycja homilii (konferencji)	25
Modlitwa powszechna	29
Modlitwa po Mszy świętej	30
Litania do Króla Miłosierdzia – Najmiłosierdnieszego Zbawiciela ...	30

Dzień trzeci

Jezus Chrystus Król	32
Wprowadzenie do Mszy świętej	32
Komentarz do czytań	33
Propozycja homilii (konferencji)	34
Modlitwa powszechna	40
Modlitwa po Mszy świętej	41
Litania do Chrystusa Króla (II)	41

Dzień czwarty

Kościół a królestwo Boże	43
Wprowadzenie do Mszy świętej	43
Komentarz do czytań	43
Propozycja homilii (konferencji)	45
Modlitwa powszechna	50
Modlitwa po Mszy świętej	51
Litania do Chrystusa Króla (III)	51

Dzień piąty

Eucharystia a królestwo Boże	54
Wprowadzenie do Mszy świętej	54
Komentarz do czytań	54
Propozycja homilii (konferencji)	61
Modlitwa powszechna	62
Modlitwa po Mszy świętej	62
Litania do Chrystusa Króla (IV)	62

Dzień szósty

Miłość u podstaw królestwa Bożego	63
Wprowadzenie do Mszy świętej	64
Komentarz do czytań	64
Propozycja homilii (konferencji)	65
Modlitwa powszechna	70
Modlitwa po Mszy świętej	71
Litania do Chrystusa Króla (V)	71

Dzień siódmy

Królestwo Boże a porządek doczesny	74
Wprowadzenie do Mszy świętej	74
Komentarz do czytań	75
Propozycja homilii (konferencji)	76
Modlitwa powszechna	83
Modlitwa po Mszy świętej	84
Modlitwa do Jezusa naszego Króla i Pana	84

Dzień ósmy

Królestwo Boże a życie wieczne	85
Wprowadzenie do Mszy świętej	85

Komentarz do czytań	86
Propozycja homilii (konferencji)	87
Modlitwa powszechna	93
Modlitwa po Mszy świętej	94
Litania do Najświętszego Serca Jezusa	94

Dzień dziewiąty

Maryja w tajemnicy królestwa Bożego	96
Wprowadzenie do Mszy świętej	96
Komentarz do czytań	97
Propozycja homilii (konferencji)	97
Modlitwa powszechna	104
Modlitwa po Mszy świętej	105
Litania loretańska	105

UROCZYŚĆ CHRYSYTA KRÓLA WSZECHŚWIATA

Jezus Chrystus Królem Wszechświata i naszym Panem	109
Wprowadzenie do Mszy świętej	109
Komentarz do czytań	101
Propozycja homilii (konferencji)	111
Modlitwa powszechna	118
Ponowienie Jubileuszowego Aktu przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana	119

<i>Dodatki</i>	123
----------------------	-----

Dodatek I	124
-----------------	-----

Nowenny przed uroczystym Aktem przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana	124
--	-----

Nowenna I	124
-----------------	-----

Nowenna II	155
------------------	-----

<i>Dodatek II</i>	208
-------------------------	-----

Komentarz do Jubileuszowego Aktu przyjęcia Jezusa za Króla i Pana	208
--	-----

Wykaz skrótów	216
---------------------	-----

